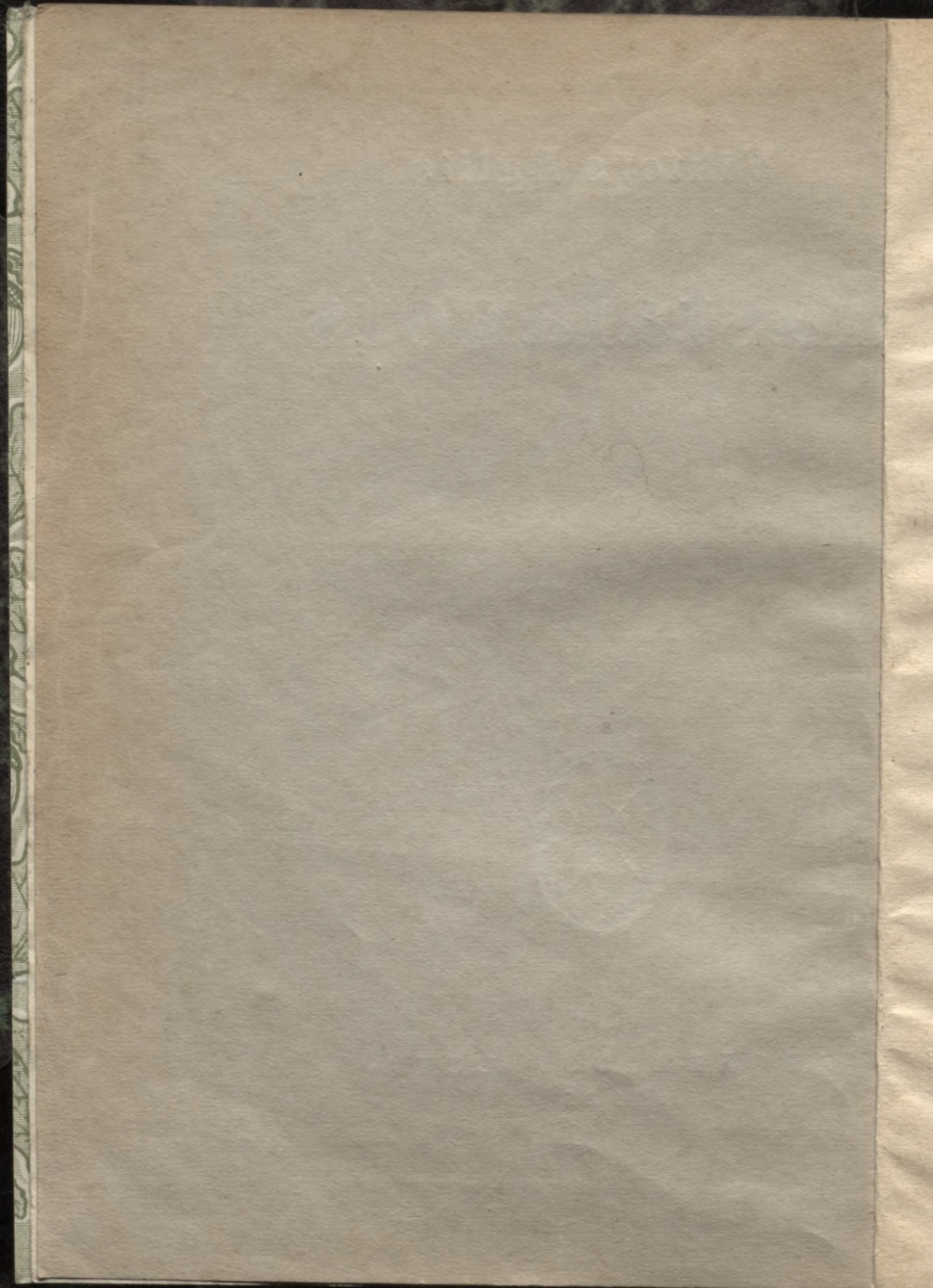

Viktors Eglits

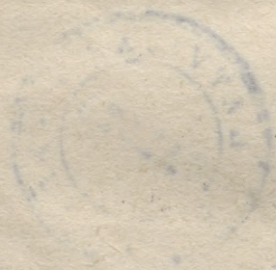
Kastaļavots

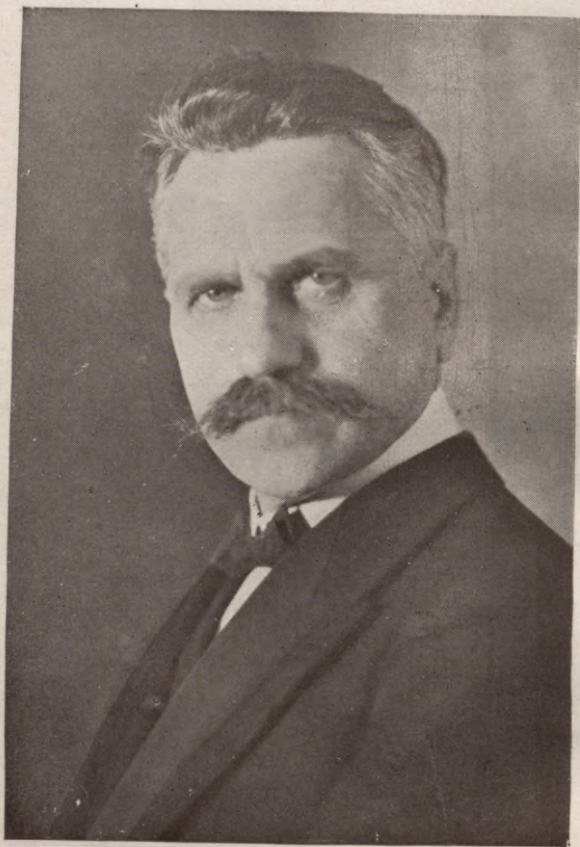
APGĀDAJUSI «LETA»
1925

Winston Egbert

L 89-2
118

m/f

L
810

Viktors Eglits

PERSON

Kastalavots

(1913.—1920.)

APGĀDAJUSI «LETA»
1924.

Espeests Goļa un Jurjana
-- grāmatu speestuvē --
Rigā, Marstaļu eelā Nr. 5.

0306112675

L. V. B.
In. 162459

28

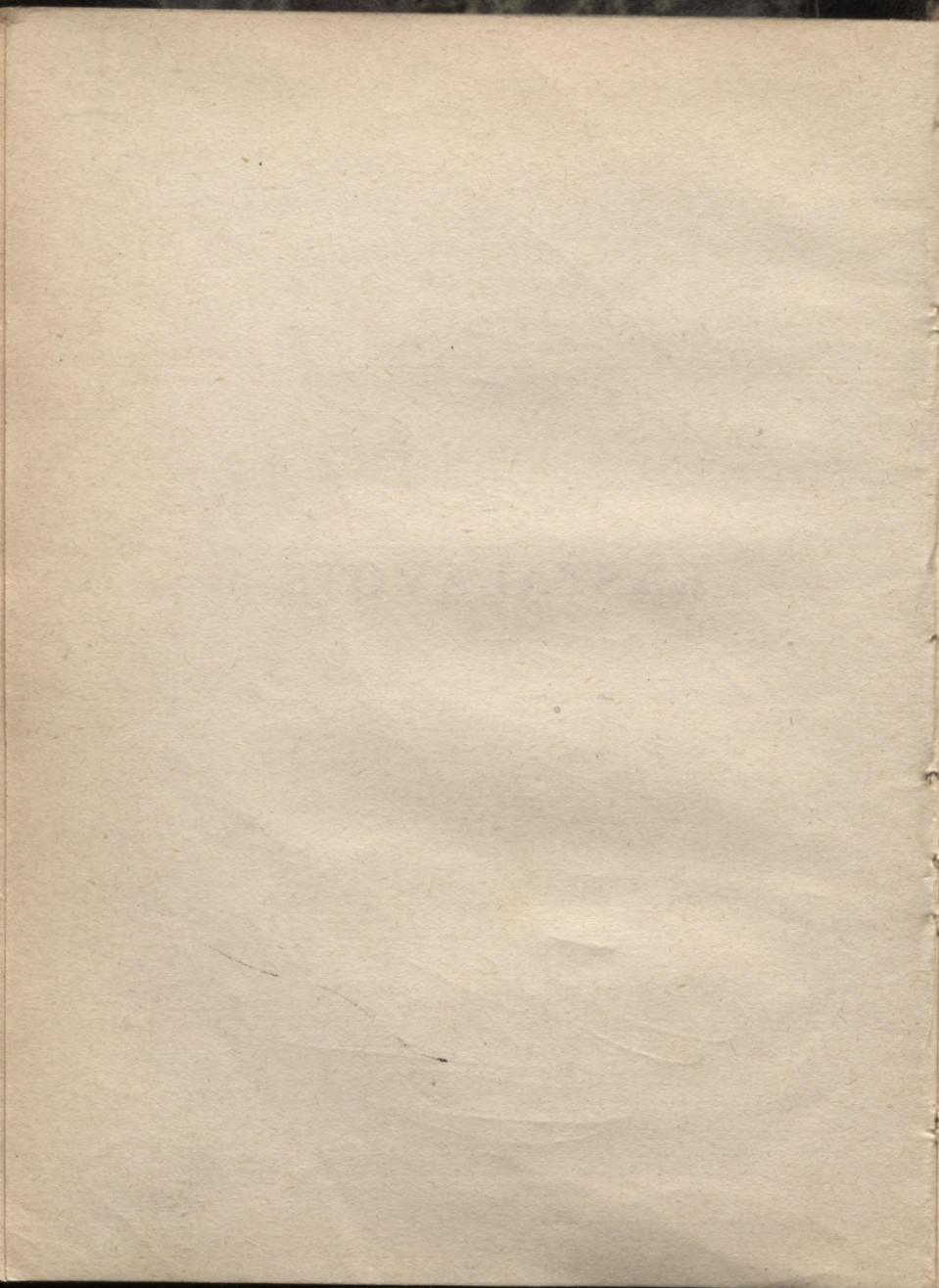
~~4591K~~

LA 1549

Π
⊂

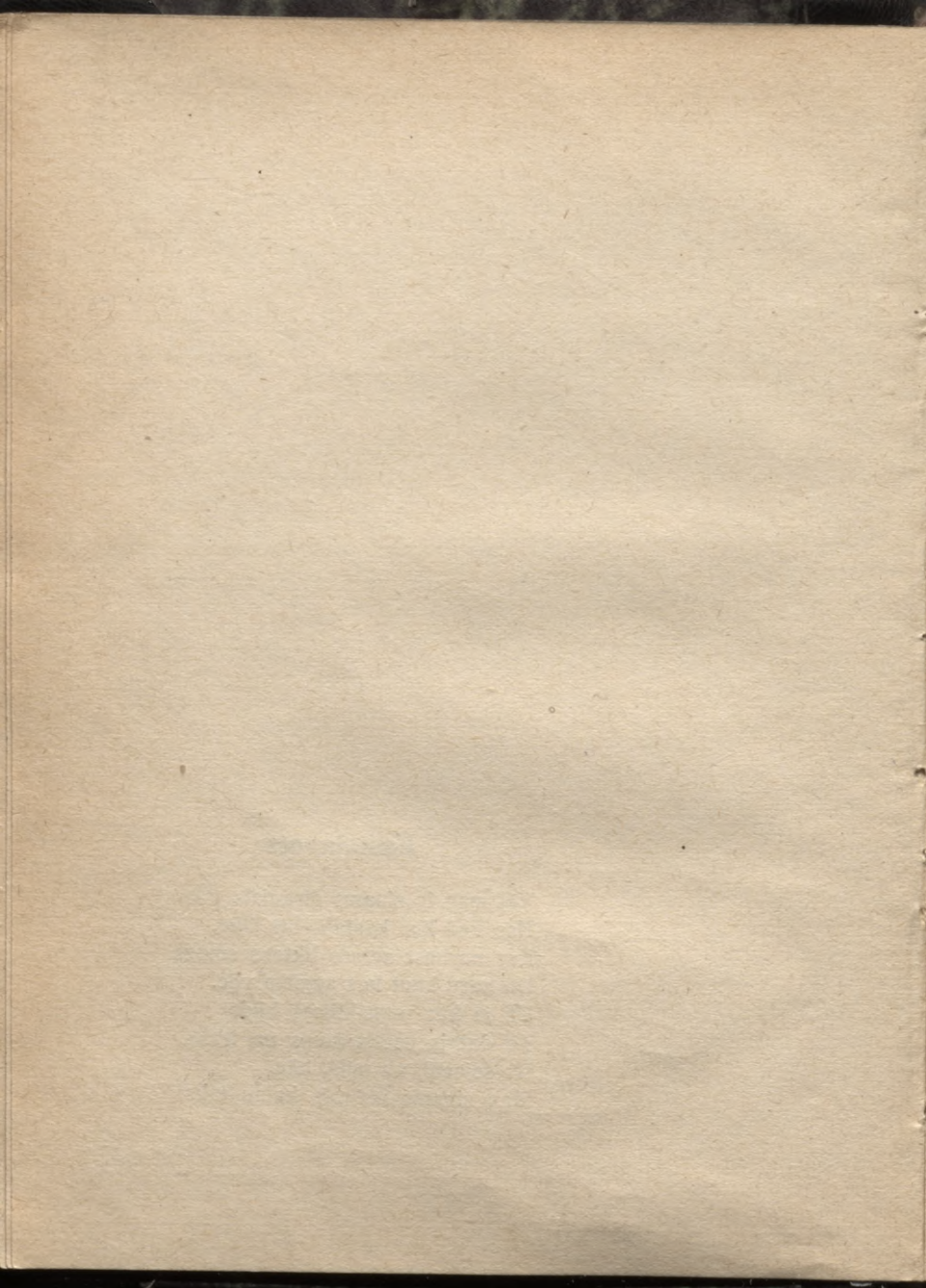

KASTALAVOTS

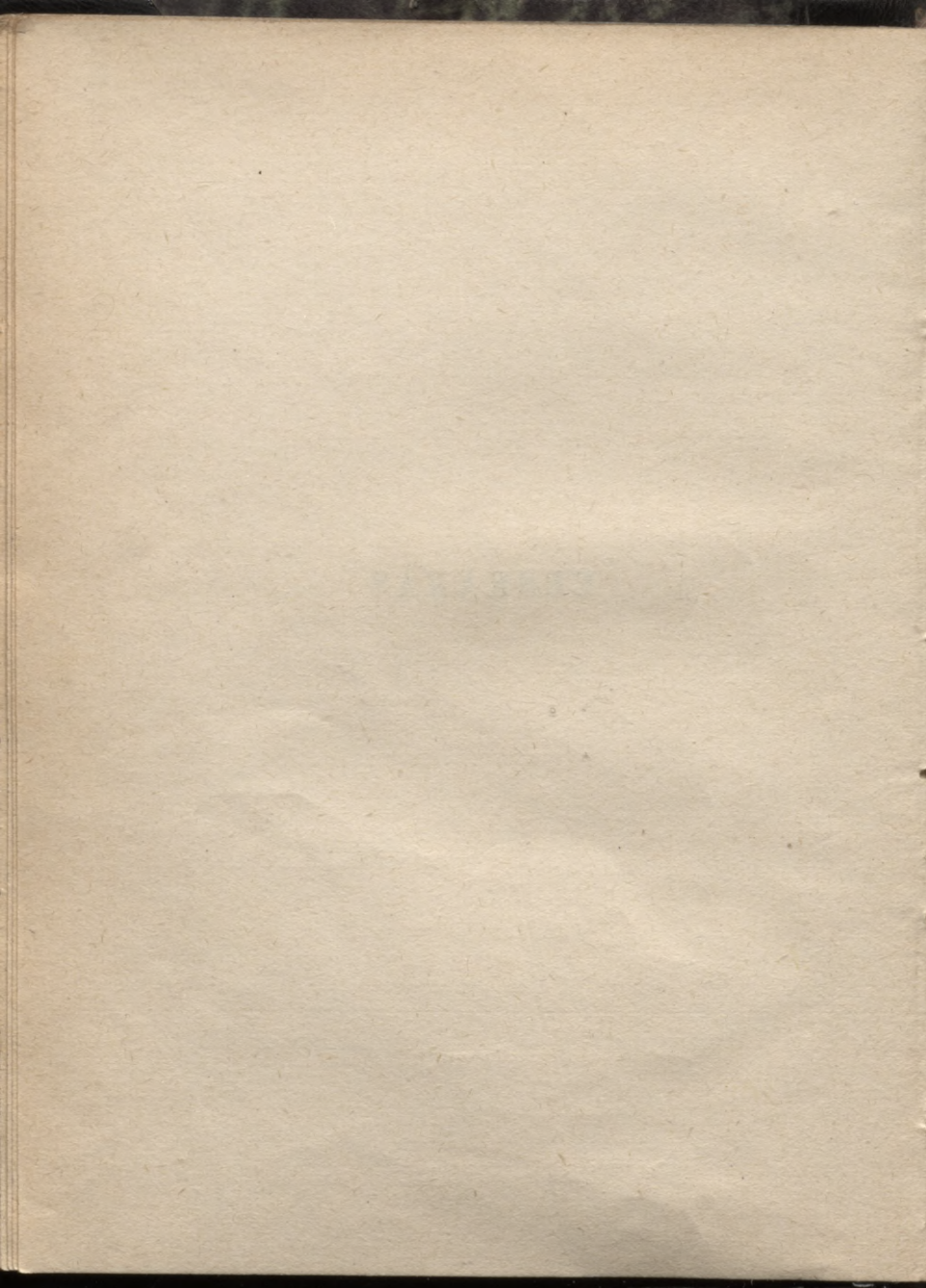

Kastaļavots

Vēl man ir zinams straujais taks,
Kas ved kur kastaļavots šļāc,
Kur norimst zemes liktens smags
Un garu kaut kas augšup vāc.
Un ja kur nomaldijees kāds,
Te dzērjs paliks jauns un traks.
Uz šejeeni, ak miļā, nāc,
Man zinams jautrais kalnu taks.

EESKANAS

Pasaule

Itin kā sirena salda,
Vilina mani kautkur
Balss, kuŗa krūtīs man valda,
Vaļībā mūžīgā tur.

Leekas, ta daba ap mani,
Kuŗa tik tumšzaļa zel;
Leekas, ta dzīve, kā gani
Ļaudis kur preeku sev smel.

Leekas, tās dvēseles acīs,
Likteņus dziļi kas redz;
Gudriba, kuŗā es smacīs,
Sirds kuŗu vaļā nu sedz.

Leekas, tee sappi un mīla,
Gars man un meesa kur slikst;
Leekas, ta dzejneeka ķīla —
Muza, kas eedvesmē tvikst.

Leekas, bet nezīnu. Kopā
Sajūk man viss tad, un prāts
Projām laiž bultu no stopa,
Sirdī salds noreibums māc.

Ak, un es stāvu tad, klausos,
Sirena saldi kā dzeed,
Leekas, tad pasaule gausos
Soļos man gaŗam eet.

Dzeļneeks

Preekš dzeļneeka viss veens, dod kādu veelu vēlees,
Viņš tajā eejutees, iz viņas krāsas smels,
Un kā iz dziļuma, iz krūts sev domas cels
Un ritmā eerausees kā braucejs, ratos zvēlees.

Eekš viņa dzīvo viss, ik leetai sava dzeesma;
Pat ceetais akminajs iz sevis straumi sit,
Un domā, jūt kā dzīvs, un rindās eekšā rit,
Līdz eededzina mūs, kas lasam, kvēlās leesmās.

Ar puķēm dzeļneeks zeed, ar mežeem šalc kā vētra,
Un saldās sēras pauž tam augšā zvaigžņu mētra,
Bet krūtīs jūŗa vaid un dziļak vulkans smok.

Un ja tam tuvosees, ko nolemts viņam mīlet,
Tas tūkstoš krāsās tad kā Fenikss eesāks zvīlet
Un veelā eekšā plaks, kā bite zeedā plok.

No ka es eedvesmets

No ka es eedvesmets, vaj nava jums veenalga,
Ja tikai dzīvs man gars un rindas veegli rit,
Ja domas jaunas man un sirds tām cauri sit,
Un forma tikamā no jūtu uguns valga.

Uz laukeem laucineeks, kam dabas dvēs'le tuva,
Un vēji šalcošee un rīti, reetu zelts,
Bet pilsētā, kā tāds, kam sirds no sāpēm smeldz,
Kas sen jau samaitats no tūkstoš ģiftim kļuva,

Un ja es slaveju te eņģelus, te velnus,
Te traucos dzīvi just, te nāves tumsā smakt,
No dabas krāšņuma vairs eemīlot tik pelnus,

Tad nesauceet: viņš ļauns un pilns no grēka,
Bet sakat: viņš ir viss, viņš nespēj sevī rakt
Ne veenas jūtas vairs, viņš pilns no dabas spēka.

Pēc brīvo deevu sejas

Mēs esam raditi pēc brīvo deevu sejas,
Mums tamdēļ viss ir ļauts, viss veens, vaj ļauns, vaj labs.
Tik aizleegts norimtees vaj eemigt, kamēr kaps
Vēl nav mūs aprijis, reiz leegdams visas ejas.

Nav grēka tāda še, ko nevaretu peedot,
Ja izpērk ceešanas, un kur tāds ideals,
Kas mūžigs saukdamees vairs nepaliktu bāls,
Ja dzīvās dzīves ritms tam nespēj dvēs'les eedot.

Mēs esam raditi pēc brīvo deevu sejas,
Un mūžam atdotas mums dzīvo mirkļu zvejas,
Tik sastīgt aizleegts mums un pārakmeņotees.

Un stūre brīnišķa ir mūsu kuģim dota,
Ta sirdsapziņas balss, kas vēlāk kļūst tik ļota,
Ka viņai visur mums ir jāseko patees.

NEMEERS, POSTS UN SKAISTUMS

NEMEERS

Pro domo sua

Mans tēvs bij pamazs vīrs ar augstām krūtīm,
Pilns kaisla nemeera, aizveen uz ceļa jūtīm,
No vaiga tumši sārts, ar tumši brūneem mateem,
Pilns domu dzīvības un tumšizileem skateem;

Bet māte — klusais meers, ar laipno apdomību,
Un dziļo sirsniņu un gara atjautību;
Teem rokas mūžam darbā veenam tā kā otram,
Bet negaiss draudeja jo beeži rītam modram.

Jo beeži pārveda man tēvu naktīs mājās
Bez samanas, bez naudas; māte blakus stājās,
Un klusās nopūtas un raudas žēlās
Mūs mazos beedināja rudens naktīs vēlās.

Bet tomēr izaugu es rūpju nezinadams
Pee mātes mīlotās, no māsām veeseem rādams,
Kā klusi domīgs zēns ar dabu kautru,
Vaj nevaldami dzīvs ar garu jautru.

Pirmās traģedijas

Un pilns jau peesūcees no dzīvo jūtu spēka,
Vēl sevī eedomatees nevareju grēka,
Kad drošā māsica ar eesarkaneem mateem
Un eezalšanas gaismas pilneem skateem
Man ausī eečuksteja noslēpumu baiļo
Un rokās eevistija augumiņu daiļo.
Daudz nakšu nomodā uz ceļiem eņģlus lūdzot,
Es vēlāk mocijos, teem leelo grēku sūdzot,
Līdz beidzot rotaļās un darbos pilnos spara
Man tumšās nojautas vairs nemocija gara.
Tad visās zinībās un mākslās dziļi smēlu
Un dzīves pūķeem ilgi smagās galvas šķēlu,
Līdz pārak daudz reiz uzņēmees es biju
Un savu spēku zūdam šausmās eeraudziju.
Ak, lejup drāžos tad kā pirmais eņģels peklē,
Kur straujais varoņgars sev dziļā malka meklē,
Līdz beidzot izvests top no daiļās būtes rokas
Un gaismas valstībā gūt seno spēku moka.

Raditajs

Vaj nava tigers paslēpts dvēs'lē manā?
Te skatos debešos, kur saule spīd,
Te redzu apakšā, kur lopi ganas,
Te eekšā dvēs'lē atkal skateens slīd.

Un mani sagrābj raditaja trakums...
Es skatos dvēs'les tumsā dziļi dziļ,
Kur dzīves atziņas un moku smakums,
Un kaut kas neizteicams mūžam pētīt viļ.

Un gadeem pūlejos es vaiga sveedros...
Vaj tas nav tigers dziļi dvēs'lē man,
Un raditaja trakums viņam beedros,
Jo atkal chaoss verd un sferas skan!

Bet meisterdarbs kad gatavs rokās manās,
Es pats uz nāves cisām, pats tik slimš;
Spīd saule, lejās lopi ganās,
Skan lakstīgalas vims un klīms.

Bet senās nevainības man vairs nava,
Sen smadzenēs jau sūcas ģifts;
Par mani sēro gans, kas plavā,
Un pats es ironisks, kā Svifts.

Leelpilsētas dzejneeks

Jau tad es tevi eemileju,
Kad nezināja vēl neveens,
Cik daiļa tavas muzas seja,
Cik dziļš tavs domu pavedeens.

Un nu jau gadu desmits gaŗām,
Bet nav vēl otra pasaulē,
Kas atdots visām nāves varām
Tik jautris tomēr justos še.

Nekur nav tava gaita gausa,
Nav varas tevi nomocīt,
No izmisuma moku kausa
Tavs avots tik jo kvēlak sit.

Tu sarauj visas senās saitas
Un mūžam saisties jaunajās,
Tev draugu, mīlako bez skaita,
Bet stundās tumši ļaunajās

Tu veens kā Adams vārtu preekšā,
Kam tikai daba līdzī jūt,
Bet nelaists paradizē eekšā
Tu vēlees pašu zemi gūt.

Un eemilejis to par mēru
Ar tūkstoš tautām, pilsētām,
Tu debess valstī sauc par sēru,
Par savas Muzas atskaņām.

Tas, kas ģenials

Tas, kas ģenials, ir lepnis,
Klausas tikai sirds ko teic,
Simtiem zelta tiklus izmet
Un, ko vēlas, beidzot veic.

Ne tas eeradumos klausas,
Nedz ar slēpjas; patvalīgs
Tur, kur citeem gaitas gausas,
Un nekad tas neteek siks.

Kur veen eeradisees, visur
Lidzi viņam dzīves gars,
Bet kas viņam krūtīs tversees,
Sajūtīs, kam straujaks spars.

Nepeekūstošs, nesakarīgs,
Nejaušs it kā pēkšņis stars.
Te kā seeveete, te svarīgs,
Apkārt viņam mūžu kars.

«Ak, tas paša velna sūtīts!»
Baras katrs, kam dūšas trūkst:
«Viss tam atļauts, visu pētit,
Visu izjust sirds tam sūkst.»

Bet kur eenaidneeku viņam
Pilnas malas jau, kur mirt
Daži taisas, dažas dzemdet,
Tur viņš nozūd neizvirt.

Augstak tikai, tāļak teecas,
Kur visplašaks redzaploks,
Kur pret zvaigznēm kalnajs leecas,
Tur tas Deevs, vaj baidošs spoks.

Dzejneeks

Dzejneekam vaj'g visu zinat,
 Izdzīvot un izdibinat,
     Un no visa brīvam klūt,
     Muzām tik un dzejai būt.
 Jūsmās kust preekš idealeem,
 Mērķeem pārdabīgi tāleem,
     Un tad pēkšņi šaubās krist,
     Tā kā oglei tumsā dzist.
 To, kas labs līdz šim ir minets
 Un ar godbijību zvinets,
     Veeglu sirdi drupās treekt,
     Pašam jodam roku sneegt.
 Vajag sevī eemiletees,
 Atzišanas koks kur plētees,
     Katrā zarā auglis salds,
     Nāves grēks, vaj nāvīgs malds.
 Bet kad pats tu sev jau reebigs,
 Nepaleec tad šaurs, vaj teepīgs,
     Brīvi dabā, ļaudis ej,
     Pārveidojees, ļautri smej.
 Ak, cik daudz ir tādu ļaužu,
 Kas jau zin, ko es tik jaužu,
     Bet vēl vairak daba zin,
     Viņa tikai jaatmin.
 Izprast pasaul's sakarību,
 Eegūt dziļo patvarību,
     Visu sevī dzīvi just,
     Dzejā mūžam neapklust:
 Ja kāds dzejneeks to ir varej's,
 Tad viņš dzejneeks bijis pareizs,
     Nemirstības atzīmets,
     Kaut par viņu ļaudis brēc.

Visur dzīvei līdz...

Veens es zaļā dārzā apakš zareem leenu,
Un par mani lokas balti zeedi veen;
Augšā dziļā debess, dziļā zālē breenu,
Dziļu elpu krūtīs velku cauru deen.

Zemes mātes spēkus atkal sevī sūcu
Aiznest leelpilsētai, tur kur dzīve sauc;
Kur kā māņu vajats zilus zeedus plūcu,
Kur mums katrā kausā sātans ģiftis jauc.

Še no dārza mājas otrā stāva loga
Pārredzami lauki, pļavas, tumšais sils;
Upes malā eevās lakstigala pogā,
Ozols ceļa malā, augšā zvaigžņu pils.

Bet šo lauku sapni izsapņojis drīzi,
Dzīves bezdibenī sveedišos kā jods;
Te man deenas garas, tur tee mirkli īsi,
Kaut ar' dzīves galā jaizceeš būs sods.

Kas grib Deevu redzet, sapņu pilns un balts,
Tam ar mežiem jašalc, bitēm jadūc līdz,
Bet kas jūtas cilveks, dzīves skaists un stalts,
Tas kā stīga līdzī visur dzīvei trīc.

Markīzs

Atmiņās man paliks šitās vas'ras kvēlums,
Kad nekur vairs mājās nebij veetas mums,
Lapas metās brūnas, vīta druvu zēlums,
Deenām naktīm cauri karsts bij debesjums.

Un līdz saule irās eekšā debesvidū,
Jau uz upes malu projam bēgām mēs;
Šķidrā lapu ēnā, ūdeni puslīdu
Gaidijām, līdz vakars gaŗās ēnas sēs.

Tad vēl atminešos viņas stāvu stalto,
Kas tik veiklis bija šovasar un skaists,
Kājas nesa to kā padebesi balto,
Kas par zaļo pļavu siltā gaisā laists.

Ak, līdz eedomajos šito stāvu svaigo,
It kā mūžu smagums manīm sirdī slīd,
Krūtīs eeapaļas, pleci spoži zaigo,
Zelta matos galva, zelts tai klēpi spīd.

Bet kad melno moŗi turp mēs aizvadijām,
Preeks tad bij bezgala saldās šausmās grīmt,
Jo cik skaidri meesās, brīvi garā bijām,
Jautriba un smeekli negribeja rimt.

Tik kad rudens aukas aptraukt lapas nāca,
Prom no vēsās saules vajadzejās bēgt;
Istabas un ļaudis jautro vaļu māca,
Izmisuma tumsai bija moŗi slēgt.

Leelpilsēta

Dzērvju rindām līdzī leelpilsētā eekšā
Vasarneeki sabrauc, skats teem ligsmi mirdz;
Straujās dzīves mirkli atkal vīseem preekšā
Daiļas rotas, sārti vaigi, kvēlas sird's.

Bulvari un eelas, balles, koncertzāles
Jautru ļaužu pilnas veegli čum un čal,
Senaizmirstās sejas kluso lauku tālēs
Atkal paleek tuvas, sirdis važās kal.

Darbs un godkāriba, mīlestības moka,
Zeltavoti visās malās skaļi šalc,
Jautree visur valda, skumjee vaid un lokas,
Bet kā debess zvaigznēs gars tev pērlēs mirdz,

Cik daudz skaistu pantu, cik daudz melodiju,
Cik daudz klusu as'ru viņa labad rit,
Dzīve kļūtu salta, ja caur siržu viju
Nešaudītos bultas, kas līdz nāvei sit.

Leelpilsēta izmet it kā bezdībenis
Tūkstoš pārļu rotas un iz paša sirds,
Preecajees vaj sēro, gavilē vaj steni,
Bet kā debess zvaigznēs gars tev pērlēs mirdz.

Un kad pavasari kā iz pekles raujees,
Tur kur gaudo meži, jūra tevis gaid,
Dabas mātes meeram, sapņu skavām ļaujees,
Vēl kā saldās trīsās sirds tev sēri vaid.

Es biju karnavalā

Es biju karnavalā. Greznā zālē greezās
     Kā krāsu virpuls laužu pulks.
 Te rinduki un borstes, drānas strīpainbeezās
     Un tauteets viņu siržu tulks.
 Tee vēroja kā bērni skateem valgi mikleem,
     Ko raibās čiganeetes melš,
 Kā židu vesels bars ar žesteem asi bikleem
     Starp septēm kaislās dejās elš.
 Un nāca pilsētneeki, zelli ākstu maskās,
     Un skursteslauķis, policists,
 Bet vidū klauni jaucās, moris kurbēs naskās,
     Teem līdzī frakots žurnālists.
 Un tad — kas bijis reiz ir tālā, svešā malā,
     Kā tumšais dožs un donžuans,
 Teem līdzās madonnas un mārķizes bez gala,
     Miksts samts un rozā triko plāns;
 Un grieķu amorets, kam rokas, kājas plikas,
     Uz pleceem rozā spārni trīs:
 Preekš laiķeem moderneem tee pazuduši likās,
     Kā spoki un kā sapnis īss.
 Bet tad — ko redzu es — vaj ta Šecherezada,
     Kā brīnumputnis lido, dej,
 Simts krāsās vizuļo un vijas čūskaī rada,
     Caur sirdi man kā zobins skrej.
 Un sirds, kas ceeta bij, kā vaskis leesmās kusa;
     Kas dzīve un kas karnavals,
 Man tagad aizmirsees, jo ta man nozudusi,
     Kā sapņu princis klistu bāls.

Sfinksas smaids

Nu vairs mīlestībā
    Neviļ manis nakts,
Ne ar vīrestībā
    Nerauj moku vakts.
Jo līdz pašām malām
    Skaidrs mans redzaploks:
Cauri simtām alām
    Gājis ceļa loks.
Un es seevās milu,
    Tik kas mūžam skaists;
Laupīts kas par ķilu,
    Sen jau vaļā laists.
Lai kā mākons bagats
    Izliet skumjā sirds;
Viseem, kas veen dragats,
    Skaidra pretim mirdz!
Dzīves kausu dzēris
    Līdz pat dibenam;
Dvēs'li vaļā vēris
    Mūžu zibenam:
Vēl kā Sfinksa gribu
    Dzīvē smaidus dvest;
Dvēs'les patvaļību
    Rindās tāļu nest.

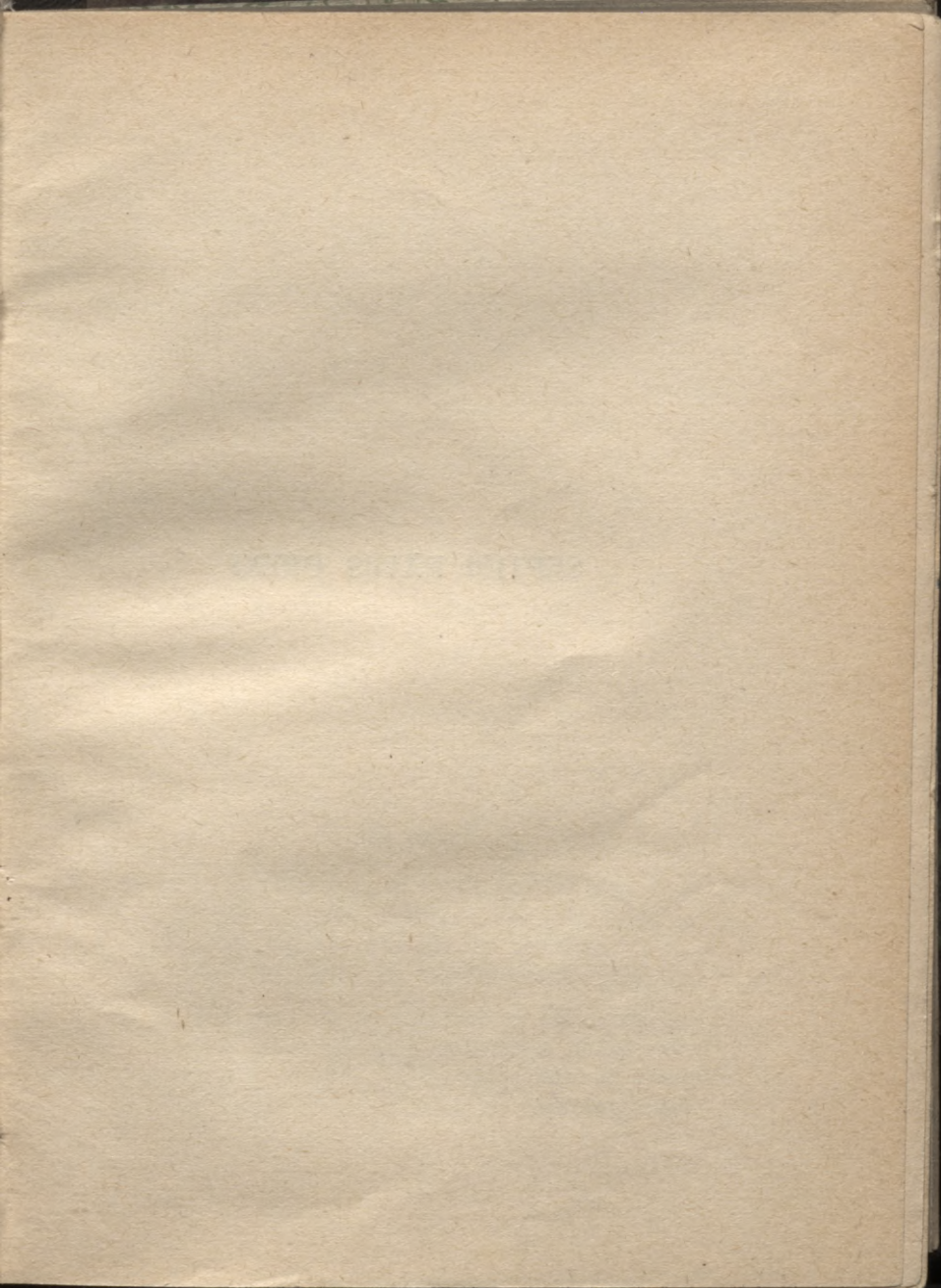
Skumjas

Kad savā pagājībā skatos,
Kur pļavas silst un apses zeed,
No gaišās debess vēsmas reet,
Un mīlas sejas gaļam eet,
Kam rasa valgos matos;

Kad svešās zemēs eedomajos,
Ik sejs un darbs kur jaapsver,
Kur laimīgs katru soli sper
Un kāri katru malku dzer,
Līdz atkal ceļā stājos;

Kad dzīvi tā kā pērles gaļam
Nāk tēli man iz sapņu telts,
Kad eemilejees, godā celts,
Es peepildijees, bijis velts,
Līdz ļāvos jaunām varām:

Tad skumstu ik par mirkli,
Kad meesai smagai padevīgs,
Ne brīvs, bet tumšās zemes rīks,
Es bijis ļauns un nevarīgs,
Kā laivneeks zaudēj's irkli.

SEPTIŅI NĀVES GRĒKI

Ir veegli...

Ir veegli spēleetes ar vārdeem, kuŗi lejas
Pa gultni eerastu un kuŗeem nav vairs sejas,
Tāpat ar idejām, kas sen jau izleetotas,
Un kuŗām jagādā tik mazleet jaunas rotas.

Bet kas grib tautai teik kaut ko vēl nedzirdetu,
Tam tā kā praveetim vaj'g krūtīs glabat rētu,
Iz viņas vārdus raut un domas vilkt ar breesmām,
Lai peejūk vaimanas un asins viņa dzeesmām.

Grēks

Grēks bezgalīgi salds un salda apgrēcība,
Pats Dante deevišķais to pantos atzīmē,
Un mūžam nevēlos neveena teesat šē.
Teic Deevs visvarenais: ma n peeder atreebiba!

Kā dzejneeks dvēselē es tikai pētīt vēlos,
Cik brīnum ģiftīgs augs tur dziļā krēslā dīgst,
Jo tumsā galejā pat svētums dziļi slikt,
Un Deevam mīlaks tas, iz grēka nakts kas cēlees.

Jo spējāk šaubas kāds, jo dziļak sevī rokas,
Kā pērļu mekletajs viņš bezgalīgi ceeš,
Bet Deevam svētas ir šās bezgalīgās moka.

Ka Dante eemīlot līdz galam nāves grēkus,
Kas tumsā galejā no jauna dvēs'li sveež,
Es gribu attēlot un aptvert viņas spēkus.

Greizsirdība

Man mūžam atmiņā ta grēka strūkļa ļaunā,
Kad, miļo peevilis, es biju nozēdzees,
Bet vēlāk nožēlodams mājās eeradees,
Es bailēs skatiju tai dvēs'lē varu jaunu.

Aizveen kā eņģels balts, aizveen tik dailjūtīga,
Ta pēkšņi samācās, kā veesuls un kā nakts,
Un es kā nolādets, kā zemē dzīvsaprakts,
Tad šausmās eesaucos: cik dvēs'le patvaļīga!

Cik patvaļīga ta un meesai padevīga,
Jo pēkšņi brūka tā kā veesuls virsū man
Un mani izvaroja, kaisli patvarīga.

Ak grezsirdības nakts un veesuls pretejību!
Vēl tagad: «nokauj mani!» sauceens ausis skan,
Kas viņā iznāveja maigo cilvecību.

Nodevība

To nakti atmīnešos mūžam dzīvē savā:
Bij dabā dziļais meers, jau tumsa vakars silts,
Tai līdzī eebrauca viņš tumšs, no viņas vilts,
Bet gulet dodamās ta lūdzās mana skava.

Es atsacijos mēms, ta veena gultā gāja
Un ilgi mocijās, līdz nāca atpakaļ,
Man ausis čuksteja, kāds posts tai dvēslī maļ,
Bet sava nodoma līdz galam neatklāja.

Tai skūpsts bij vēss, kas tumšs mūs drebināja,
Tad pēkšņi izrāvās un projam devās ta,
Bet šausmais nozeegums tai sirds vairs neatstāja.

Pa tumsu slēpdamās ta taustījās pee viņa
Un viņam atdevās, līdz kļuva liķis ta,
Par liķi pārvēršot ir savu sirdsapziņu.

Baudkārība

Es beidzot izpratu tās neraujamās saitas,
Kas viņu saistīja ar ļauno mīļako:
Tee milas nejuta, bet spējot visu ko,
Kā čūska locījās ta viņa ceļa gaitās.

Un viņu nicinot, tai dvēs'li izvarojot,
Kā tumšais slepkava viņš alka nozeegtees,
Par visu nodarīto salti smejojtees,
Tee šausmi teecās tik jo dziļāk peklē noeet.

Kauns — siržu milas sargs, nekad teem nebij kauna.
Kad meesa peekusa, tos sēja reebums salts,
Bez mēra skaujotees teem abeem sirds bij ļauna.

Un kad jau dvēs'le tai bij milā atplaukusi,
Šis posts vēl ilgi teem bij velnišķīgi salds.
Uz viņu zagās ta no vīra gultas klusi!

Launums

Pamazam kļuva ļauns un atreebīgs parleeku,
Man visu zaimojot nekas vairs nebij svēts.
Tik daudz tad ļaunuma no manis tika sēts,
Un viss, cik atminos, man darija tik preeku.

Grēks, tumšais nozeegums, pat slepkavība —
Viss likās labs un īsts, kad sevi smejojtees
Pēc troņa tikoju un, svedreem lejotees,
Pret viseem kaŗoju, kam mīla cilvecība.

Tik daiļums bij mans Deevs, ko teicu sakropļotu,
Kaut dvēs'li nokāvis, pats biju sakropļots,
Bet to es sajutu kā daiļo karaļrotu.

Un mani kaut kas salds, kas ģiftīgs reibināja.
Es likos cilvecel kā Deeva sūtīts sods, —
Pats ārprāts slēpdamees tad postā vilināja!

Pašdeevinašana

Ap mani samācās tad draudu atmosfera:
Pret vīseem jutos veens, vēl ļaunaks nekā Jods.
Un negods šausmigais man izlikās kā gods,
Es kļuvi augstprātīgs, pats Deevs no zemā nerra.

Viss cīņā dereja: kā viltus, nodevība,
Tā straujā leelība un nikno smeeklu sērs,
Kā daba nežēlīgs un bezdeevīgs kā zvērs,
Es saucu patvaļīgs: man peeder atreebība!

Ar prātu bruņojees un milzu zinašanām,
Es nepeekusu vairs simts cīņās uzvarēt,
Līdz nebij pretneeka nekur vairs spēkam manam.

Un mani peelūdza tad dvēs'les aptumšotās,
Tās nesa zelta daudz, man preeks bij viņu sēt,
Līdz tiku nolādets no tautas pazemotās.

Skopulība un dvēseles slinkums

Tad lepnā ceetoksni, no ļaudīm apbrīnotā,
Kā senais bruņnieks es kļuvu drūms un skops,
Pārs draugus meelodams kā viltus filantrops,
Pārs skuķēm glaimodams ar savām karaļrotām.

Ko darīt nebij vairs, mans spēks bez mērķa slima,
Ar tūkstoš kaislibām sirds velti spēlejās,
Ne vairs ko mīleja, ne vairs ko vēlejās,
Man dvēs'le slinkumā un nejēdzībās grima.

Ko bij man eesākt vēl? Kā sirdi nodarbināt?
Vaj sappu varā tvīkt, vaj atzīrstībā sligt?
No tūkstoš zilneekeem es mekleju to zināt.

Bet visi mēmi bij. Bez dvēseles un dabas,
Bez Deeva svētības man vajadzējās nīkt,
Ne gods, ne draugi vairs, ne skuķes nebij labas.

Skaudība

Un slimo dvēs'li man tad it kā rūsa ēda,
Aiz drūmā ceetokšņa bij pļavas, druvu daudz,
Kur darbā deenišķā ar dzeesmām gāja laud's,
Tur sāku nomanīt, ka bērni mani mēda.

Bez mēra skaitos tad: ak, pērt tos vajadzeja,
Jo kas bez mācības, ko līdz teem dzīves rīts?
Kā čaklā jautribā tee katrs kā taurenīts,
Tas aklu skaudību un žulti mani lēja.

Bet skaļās birstalās, kur putni gavileja,
Tur oļos šalca strauts un brida ganampulks,
Tur caurām deenām gans kā ciruls stabuleja.

Un mani skaudība kā rūsa ēda kopā,
Es biju izpostīts, slims nāves domu tulks,
Vairs pacelt nespējīgs ne vairoga, ne stopa.

Atgriešanās

Zem smageem nāves grēkeem postā slikdams,
Es biju izjutis, ko jutis būs tik rets,
Un ko preekš tūkstošiem kā beeza migla sedz,
To biju skatījis, kaut dziļā kaunā tvikdams.

Es tikai mākslineeks, kas visam atdodamees,
Reiz visu pārmeklej's un atkal kļuvis brīvs,
Kā cilvēks bojats jau, kā mākslineeks es dzīvs,
Uz Deeva žēlastību dvēs'lē paļaudamees.

Man daba svēta jau, un mostas dvēs'le krūtīs,
Un nāks vēl mirkli tee, kad atjaunots un jauks
Kā cilvēks spēšu just, būt modris ceļa jūtīs.

Un jūtu, zinu jau, kā Hafiss savās deenās:
Šis dzīves eleksirs par daiļu puķi plauks,
Tai nebūs līdzīgas mūs dārzos vēl neveenas.

Rīgā, 13.—14. jūnijā, 1915. g.

LAUNĀ PILSĒTA

Tēva mājās

Elegija

Zemes lode leela, tautu viņā daudz,
 Ak, kā vēlos klejot, līdzī visām just!
 Bet tik veenā veetā, kur tu dzimsti, audz,
 Gribas tevīm domat, domās sēri klust.

Ak, cik te ir mīla zaļās zemes krūts,
 Un cik tuva debess un kā apses šalc,
 Viss, kas tevi mocij's, zūd kā sapnis grūts,
 Pats pee sirmās mātes krūts tu smaidi balts.

Tuvojušees skatas oši, kļavi, lauks,
 Un tik tuvi, tuvi sejā saule mirdz,
 Un līdz gribi lūkot, cik te vējīnš jauks,
 Valgums tumšo acis, krūtīs dauzas sirds.

Mātei, kuŗas būte eedzīmusi man,
 Peetuvojees lēnam astondesmits gads,
 Vēl kā tāļa dzeesma viņas vārdi skan,
 Vēl kā dziļa jūŗa viņas laipnais skats.

Bet, ak, viss tas zudīs, nozudīs bez vēsts,
 Un no veetas veetā maldisees tu pats,
 Atgreetisees vēl reiz it kā ļaunapsēsts,
 Un tad tevi aizraus vētrās dzīves rats.

Nebeidzamās vētrās leelpilsētas rauts,
 Un no visa svabads un pret visu ļauns,
 Tik bez meegā naktīs svēto bailu skauts
 Varbūt atminesees, kāds reiz bijī ļauns.

Un kaut visām tautām vārds tavš zinams kļūs,
 Bet par tevi pašu dziļa tumsa grūs,
 Un bez tēva mājām dēls tavš zemē nāks,
 Caurī visam mūŗam viņu nemeers māks.

Tumšs audums

Uz laukeem nobraucis, aizveen es pēkšņi manu,
Cik viņos jautribas un veselības daudz,
Tur meesas tīrais darbs, gaiss svaigais mani sauc,
Lai garam izmocītam gūtu atspīrgšanu.

Bet zeem' pa pilsētu, kur visus veikals dīda,
Kur trokšņi, smakas veen un kaislo baudu ģifts,
Te kautkas zvaigznēs rauj, te peklē sveež kā lifts
Un caurām naktīm mūs no veetas veetā bīda.

Tur nemeers dvēs'les maļ un laupa meesas spēkus,
Kas eerauts dziļi tur, vairs neteek atpakaļ,
Līdz beidzot izpērk tas ar nāvi tūkstoš grēkus.

Nav Deeva pilsētā, bet tikai mēmee elki,
Tur valda tumšais Jods un dvēs'les pišlos maļ,
Tumšs audums aužas tur, kaut balti reiz bij velki.

Vidus mēra pilsonis

Tu sen jau pilsētneeks, tev dvēs'le nomaitata,
Neveenā sajūtā vairs ne'si labs un īsts,
Tu laudis nicini, kā pārak skausts un nīsts,
Un spēji vaditees vairs tik no saltā prāta.

Bet sirds ja vēlas ko, tad vēlas tikai asa,
Viss ass un nežēlīgs tai leekas arī skaists,
Un tūkstoš eegribās kā dzīvneeks valā laists,
Tu visu izpildi, ko veen kad meesa prasa.

Bet tomēr nelaimīgs un garlaicīgs arveenu,
Kā smagums aizeji, no kuŗa pašam kauns,
Kaut ceri atdzimt vēl vaj katru deenu.

Tu ceri mīlet vēl un labotees preekš tautas,
Pee dabas viņu vest, kā vēl kad bijī jauns,
Kaut bezdibenī sen tev visas stigas rautas.

Eelas publika

Uz eelas atkal es un atkal troksnī skaļā,
Kur neredz cilvēku, bet tumšas ēnas tik,
Kur viss tev atdodas, ja eeprasees, par cik,
Neveens kur nejūtas vaivs sevis paša vaļā.

Te dvēs'les maitatas, pus viltotas, pus saltas,
Te nezin pilnibas, tik pārmaiņas arveen,
Te vīreets nevesels un garlaicīgs ikdeen,
Kā čūska seeveetes, lai cik tās dzidri baltas.

Te paceetības nav, viss neeenācees norauts,
Bez jūtām dziļākām sirds baiļu varā slīkst,
Viss kādreiz peelūgtais sen kails un bass te noauts.

Kāds sātans veeglprātīgs šē velk sev kreetnu lomu,
Un izsūc asinis, līdz ceļi kopā līkst,
Bet galvas pilnas ņudz kā skudru sīku domu.

Labajā publikā

Kad brižam veentuļam man smaga paleek sirds,
Un darbs vaiŗs neveicas un krūtis ilgas kvēlo,
Tad tur es aizeju ar savu sirdi žēlo,
Kur daļi stāvi eet un simtām gunis mirdz.

Tur redzu ļaudis tos, kas sevi brīvi jūtas
Un prasa ceenibas, jo paši ceenit prot,
Kam laime augstakā ir — dvēs'lei vaļu dot
Un aizmirst muzikā, cik dzīves rūpes grūtas.

Tad sejās lūkojos, kas sen jau apskaidrotas,
Ko izceetuŗas tās, kas viņās izmeklets,
Cik stāvos grācijas, uz kuŗeem daļas rotas!

Un mājās pārnākdams, es tik daudz lidzatznesu
No dvēs'les cēluma, ka darbs man atkal svēts,
It kā kad deevnamā es noklausijees mesu.

Restoranā virs pilsētas

Kaut gan uz pilsētu no augšienes es skatos,
Un redzu jūmtus tik, kas zaļos dārzos slikt,
Bet nemeers mūžīgais nekad te neapsīkst,
Un kā virs vulkana, eet laudis eelās platās.

Jo debess arī te un vāzēs puķes garo,
Redz smalkas maneeres un damām zīdi švīkst,
Bet visur eesūktees te ģifts un smakas drikst,
Un tūkstoš sīkjūtas pa vājo sirdi kaŗo.

Es te kā sapņotajs, kas aizeet melancholisks,
Un dzīvās sarunas un trako baudu gars
Man skan kā marche funèbre pusfrancisks un puspolisks.

Bet saviļņo kaut kas še visu manu būti,
Es sāpēs eeraujos, un slimās dvēs'les spars
Ar mokām nejustām sāk locīt manu krūti.

Savā dzīvoklī

Visdrošāk pilsētā man savās telpās plašās:
Visapkārt žūžo dārzs, aiz logeem ķirši zeed.
Un zinu — varas še vairs nav neveenas pašas,
Kas mani nemeerā vaj skumjās spētu seet.

Iz viņām augšup nu es kā iz dzelmes nirstu
Un muzām atļaujos, kas dvēs'lē dziļi mit,
Te gleznās lūkojos, te grāmatlapas šķirstu,
Te roka zonētās man nebeidz pantus vit.

Bet vēlāk krēsļajā še kāda dvēs'le eenāk
Tik daiļi jūtoša kā tumšais rozes zeeds,
Un es vēl laimigaks kā bijis gaišā deenā.

Ar dzejas zeedeem tad, ar skūpsteem viņu sedzu,
Un zideem čaukstot ta man lūpas pretim sneedz,
Kā dzelmēs acis tai es savu laimi redzu.

Atsvabinašanās

Bet slēpjas pilsētās kautkas, ko bail pat minēt:
Tas nabadzības posts un nozeegums un nakts,
Un milzigs laužu bars, kas fabriktdvaikos rakts,
Kas sevi apņēmees ir tomēr atsvabinat.

Tee drūmos kvartalos, zem smagā eelu bruģa
Kā kurmji eerokas, tur mokās naidu slēpt;
Tos loka policists, tos teecas vīraks svēpt,
Bet tee vairs neaprimst, kā okeans zem kuģa.

Reiz, zinu, māksees gaiss un trakos visa jūra,
Un trakot nerimsees, līdz kuģis bojā ees,
Līdz katris laivineeks sev uzvilks baltu būru.

Kā tumšo nezvēru, tā izvirtības spoku
Tad ļaudis peemirsīs un pretim saulei smees,
Veens otram pasneegdami preekā laipni roku.

Es — zocalists

Es ticīgs zocalists mūžam esmu bijis,
Kaut veenmēr cinijees ar viņa pravešeem;
Jo tik daudz zemuma un ļauna latvešeem
Tee eedvesuši jau, cik vergos pat nav bijis!

Es dabai dzīvajai un simtām tautām ticu,
Par kuņām nevaldīs reiz tirans vairs neveens;
Būs katris strādneeks brīvs, un siržu pavedeens
Kā mīla saistīs tos ar dabas pašvaldnicu —

Ar dvesmi deevišķo, kas visur brīva valda,
Kas zvaigznēm, planetām un augeem, zvēreem leek
Slāpt mūžam pilnibas, tad nāves meera salda;

Ar nemirstību to, kas dvēs'li mūžos vada,
Ar visu, kas veen justs un sapņots, darīts teek,
Līdz reiz par ļaunu to preekš krāšņās dzīves rada.

Nemirstība

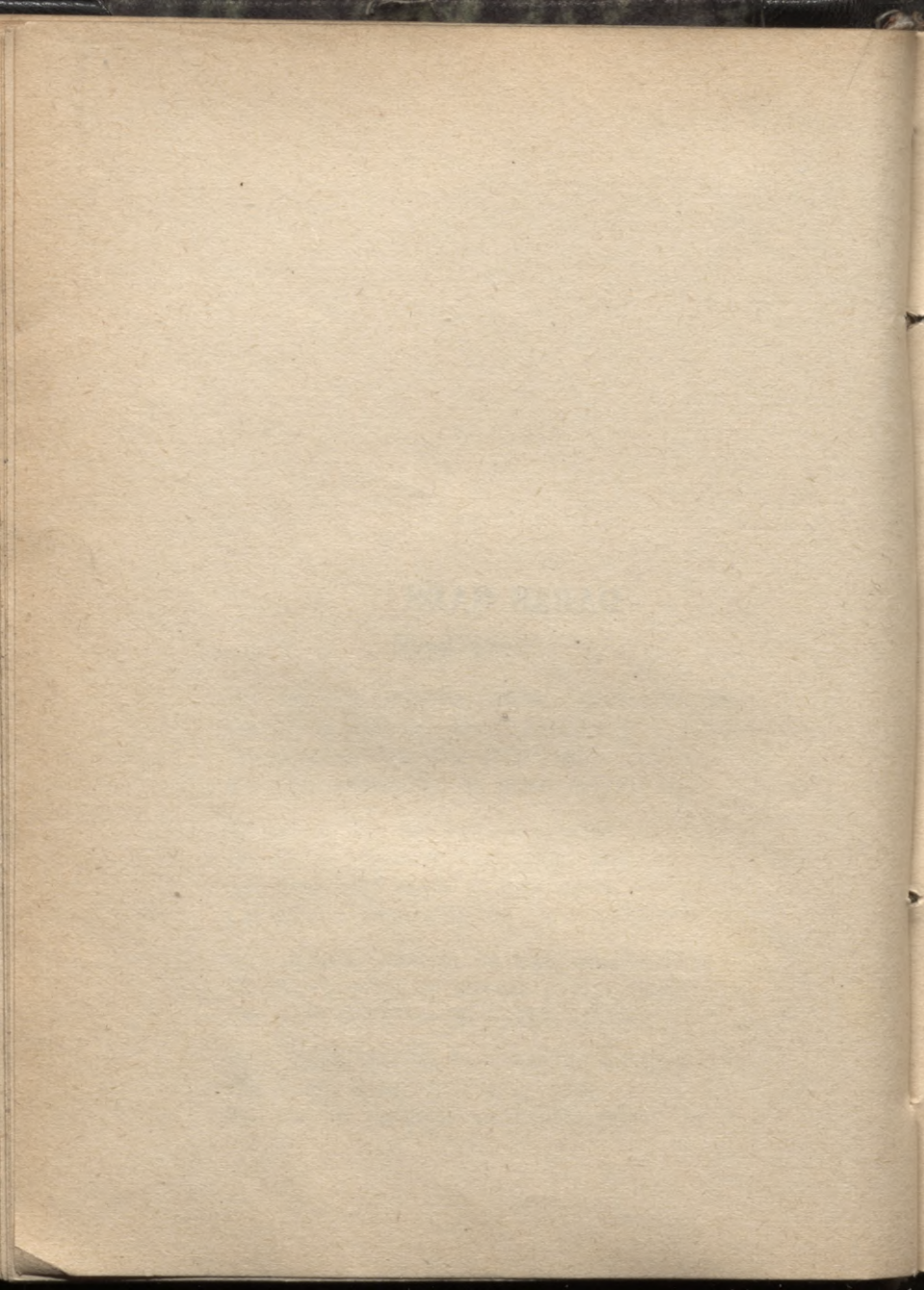
Viss tas, kas ceets, vaj šķidr, vaj gazei līdzigs,
Bij meesa reiz, nu, miris, atkrit nost
Kā stalažas, kam bija celtni jost,
Ko cēlis arhitekts, jo beeži idzigs,

Ka neredz vēl, kas būvē neiznīcīgs,
Ko nāves zobam mūžam nebūs kost,
Lai, daiļā stilā seets, uz dzīvi most, —
Lai baudot smalks ir tas un neapnīcīgs!

Nu smalkais elektrons un staru gaisma
Kā dvēš'le-prāts iz meesas porām steidz
Par zemi paceltees kā veegla laisma.

Viņš aiznes mūžībā, ko veen kad jutis
Vaj domās radijīs tavs gara veids,
Kas kādreiz kaislibās un meesās sutis.

DABAS GADS

Agrs pavasars

Tumšs pavasars ar dubleem, miglu,
Vaj aukstu vēju, moku pilns,
Tik strauti skrej ar gaitu žiglu,
Un krūti leec dažs preeka viln's.

Bet zeedons baltais vēl tik tālu,
Tik veetām zaļums zemi sedz,
Vēl skuju meži pilni gāļu,
Un eedzeedās tik cīruls rets.

Kas dabā eestājees, tas sirdīs,
Kaut kas tik mainīgs, pārejošs;
Kad beidzot avots tirs mūs dzirdīs,
Kad murgotājs kļūs dzīves drošs?

Kad upes malā lakstīgalas
Gan vidžinās, gan skaļi svilps,
Un arajs izees vagas galā,
Katrs saturs savā formā tilps?

Jau atkal pavasars

Jau atkal pavasars. Zeed ķirši,
Un stropos strazdi klusu leen;
Tik zila debess, melna zeme
Kā tikai paradizē veen.

Un atzinušam visitvisu,
Dzilš noslēpums preekš acīm man
Tik maigi viļ un krūtis lejas
Kā tikai bērnu deenās gan.

Ak, dabas gars, mans tēvu gars,
Pret tevi simtās cīnās gājis,
Kā milzu koka neecīgs zars,
Kas jaunas lapas vaļā klājis,

Es atkal tavas as'ras raudu,
Un tavos preekos sirds man smeļ,
Jo cik no paša sevis zaudu, —
Tu simtkārt manīm sirdī lej.

Svētdienas rīts ceļā

Silts rīts, kā maigās gaidās
Aiz miglas saule breen;
Sirds meeru traucet baidas
Un klusam bauda veen.

Un šajā harmonijā
Nu putneem dzeesmas plūst.
Tee svelpj un treec un sijā,
Un sirds man preekā kūst.

Ak, simtas tekas eetas,
Simts šaubās eekšā skreets,
Bet tik vēl senās veetas,
Kur bērnu deenās eets.

Kaut steigšus jābrauc tālak,
Te aizmirstos es kluss;
Kamēr vēl laiks, — kur skaļak
Trīc dzeesmas — sirds lai dus!

Lauku mājās

Kad ritā pamostos es savā guļas veetā,
Pa logeem gaisma plūst un mežs no dzeesmām tric,
Tur lakstigalas svelpj un vālodze tām līdz,
No jauna eemilos es dabas dzīvē smēetā.

Un plašā pagalmā, kur vāguži un klētis,
Klaudz balsti, durvis kauc un ratos zirgus jūdz;
Bet saimīnekam kalps nez' kādas bēdas sūdz, —
Tik kas gan sējas laikā viņ pakaļ pētīs.

Es gultā sapņoju, kā senās bērnu deenās,
Kad peedzīvots bij maz, bet gaidams, ak, cik daudz,
Un leekas zaudetas nav cerības neveenas.

Man jūtas rindās list, tik rētas vaļā rasit,
No visa izceestā še deevī manī saudz,
Un nebeldz laimes zeedus tumšā dvēs'lē kaisit.

Ceļš

Ceļš, ko ikdeenas trīs reiz eju es,
Pa zaļām druvām un caur āboliņu,
Bet gaišās naktīs divatā ar viņu,
Man tūkstoš ceribas kā smaržas nes.

Kā veeglais vējš, kas apkārt zadinās
Un aizvilņo pa zeedu sarkanumu,
Kā debešpulks, kas skrej pa zilo jumu,
Mans gars tik veeglis klūt nu radinas.

Un tā kā tauriņi, kas apkārt virmo,
Kad izklaidets es kritu ezmalē,
Tā sirds man preekā dej, kaut galva sirmo.

Es zinu: visu, ko veen apsoliēes,
Es panākšu, pirms došos aizsaulē,
Kaut reiz tā šaubiēes un nāves bijees.

Dabas maigums

Šais deenās laiks bij nomācoši sauss;
Nu lija leet's tik silts un cauru nakti,
Kā ģenijs kāds par zemi turej's vakti! —
Bet šorīt viss tik valgs un lēni gauss.

Un izejot man, paļāvīgi silts
Kā elpojeens pa laukeem vējinš staigā,
Dzeed cīruļi, un arajs kaut kur klaigā,
Zel' tīrumi un neput ceļa smilts.

Sirds silti pukst, prāts nezin domas sausas,
Tee saskaņā kā debess, mežs un lauks,
Skats visu redz, un ausis visā klausas.

Es jūtos pazemīgs kā maigā daba,
Mans sveiceens gājejeem skan jauks,
Jo viss te pilns no seevišķīgi labā.

Tu jautā...

Tu jautā pārmetoši, kam es ticu?
Kur vedu laudis tos, kas manim tic?
Vaj pats no grēkeem jau es atpestīts?
Un vaj jau milu sapņu mēnesnicu?

Ak, nemīlu es sapņu mēnesnicu,
Un nevedu neveena vairs nekur,
Pats visu mūžu svaidos šur un tur,
Un visam pasaulē kā senak ticu.

Es ticu dabai, kas tik zaļa smejas,
Un skaidrām debesīm, kur dvēs'les mīt,
Man patik mīlestības rožu lejas.

Es ticu tautai, kuŗa ceeš un domā,
Tās varoņeem, kam dvēs'lē gaisma spīd,
Sen mūžos nolemtā jau mana loma.

Draugam

Kas rada visas zemes leetas,
Leek puķēm zeedēt, asneem dīgt,
Un rasai slacit tūkstoš veetas,
Un mīlakam pee mīlās slīgt?

Tas siltums dvēselē un dabā,
Un to par mīlestību sauc,
To lakstīgala eevās glabā
Un dzejneeks savos pantos jauc.

Ak, mīlestība teešam sevi
Visdziļo preeku, spēku slēdz;
To, draugs, es beeži jūtu tevi,
Jo tu no tumsas mūžam bēdz.

Dabas misterija

Dziļš klusums šodeen valda dabā maigā,
Jo visi trokšņi tur bez pēdām gaist,
Tā leekas nevairamā milā kaist
Uz sauli, kuŗa iznāk debes' zaigā.

Un līdz ko eeskatas tā dabā svaigā
Kā līgava, kas zeedu tērpā tvikst,
Ar glāsteem siltajeem pee krūts tai sligst,
Un skatas tai kā māsa kaisli vaigā.

Un ko veen vēlas, viņa dabal stāsta,
Gan skūpsta to, gan nevairamī glāsta,
Līdz karstā spožumā tās abas deg.

Jo brīvas tās kā divas karaleenas
Un viņu nesaredz vairs ac's neveenas —
Ap tāļo Jēkabu tās abas tek.

Maija vidū

Kad šopavasār maija vidū
Bij zaļās birzēs kritis sneegs,
Es vijolitēm pakal bridu
Ša agrā posta leecīneeks.

Un domajot par saveem mateem,
Kas palsi jau, kaut vēl es jauns,
Un laimes mirkļeem sadragateem,
Man juka sāpēs eekšā kauns.

Es cereju, ka var vēl dabu
No posta izglābt siltaks laiks,
Un vērst man likteni par labu,
Lai noskaidrotos sērais vaigs.

Kā var vēl kāda skaista seja
Kā saule nākt, kas gribēs tvikt
Dēļ manis, un man daiļo dzeju
Ar prozu nebūs mīt un nikt.

Un nu tas noticis — es degu,
Kā zēns kad biju vēl un skaists;
Sev pāri velku sapņu segu,
Lai pārņem mani Muzu saists.

Atmiņas

Ir pavasara vakars dzidri veeglis,
Kluss istabā un klus aiz loga ārs,
Uz lapām lampas zelts, un savads smeeklis
Leec lūpas man, un smeļ aiz loga dārzs.

Un lasot romanu par kādu skuķi,
Caur logu lūkojos, kur ozols melns,
Tik tikko zeedus raisot, sargā puķi,
Pret zilo dzīli zvēredams kā velns.

Kā svētee baznicā, tā zvaigznes skatas,
Tās peņņem zvērestu, un mīlā tic,
Kaut vēlāk neatrod nekur uz zemes platās
Sev veetas, sapnis kad jau izpostīts.

Bet atreebibas nav no debess dzidrās,
Un svētee klus un mīlais citu mīl,
Tik izraudaj'si savas acis mitrās
Un visu peedodot kā svēta pati zvīl.

Bet nu tik bagata, tik dziļa savās sāpēs
Ta leekas kļuvusi, ka sirds man mīlā tric,
Vaj mirt es varetu tās skūpstu slāpēs,
Un visu gaŗo mūŗu eet tai līdz!

Pavasara pagājusi

Pavasara pagājusi,
Visās birzēs paleek klusi,
Tu uz manām krūtīm dusi,
Zilās acis peevērusi.

Ilgī, ilgi sapņojusi,
Paverees uz manu pusi,
Mani skūpstī apreibusī,
Teic tad dažus vārdus klusi:

«Vaj es tevi apskavusi,
Un uz preekšu mans tu būsi?
To ko sen jau zaudejusi,
Tagad būšu atguvusi?»

Jeb es maldos, eeklīdusi
Atmiņās, kur pakritusi?
Nē, es tevi sapratusi,
Tevi, tavu milu klusi!

Tikai tu man palikusi,
Dvēs'le, kas pee sirds man dusi.
Ak, cik daudz es izceetusi
Reiz, kad pavasara pusi

Tikko biju aizsneegusi!
Tomēr tevīm peedevusi,
Savā postā aprimusi,
Tikai tevi glabajusi.

Tu nu meesu peepēmusi,
Atkal man pee krūtīm dusi!
Un es, rokām apvijusi,
Tevi milu klusi, klusi...»

— Es to dzirdu... Paslēpusi
Daiļo seju, mīlā, dusi!
Tu man vairak pateikusi,
Nekā pati domajusi.

Dvēs'le mana apkususi
Bija ilgt un mīlet klusi,
Sīmtreiz sapņos izkususi
Tevīs dēļ un apmirusi.

Tagad to tu veldzejusi.
Tavu sirdi sajutusi,
Dvēs'le, spārnus paplētusi,
Skrej uz savas laimes pusi.

Skrej, kā dūja palikusi
Maiga, veegla, atradusi
Otru dūju klusi, klusi...
Ak — tik daudz tu pateikusi!

Pee dabas

Tik pilns es no gleznām, tik pilns es no zeedeem
Kā Jāņu laiks vasaras vidū,
Un saule spīd sejā, ar sudraba svedreem,
Kā putniņš tā dvēsele lido.

Bet debess tik skaidra un meži tik klusi
Še ezerā tvīkdami peldas;
Un leelako laimi man sirds atradusi,
Pee dabas kā bērns tagad meldas.

Bez domām

Sirds kad dzīva, lūpas smejas,
Puķes smaržo, zaļo lejas,
Kā tad patik visas sejas,
Cik tad mīļas simtas ejas.

Visas domas mums tad leekas
Ak, tik novazatas, leekas,
Domatajs kā ķerts no treekas,
Jo bez domām sirdis teekas.

Kā aizeet mana deena...

Tu apjautajees, draugs, kā aizeet mana deena?
Tāpat kā sendeenās, kad biju vēl es veens:
Pee galda nosēstos, un dzejas pavedeens
Par dziļo pasauli un milu rit arveenu...

Aiz loga kuplo dārzs, kas siltā vējā lokas,
Bet augšā saule spīd un lejās putnī dzeed;
Tik pēcpusdeenā man uz upi tikas eet,
Kur līdzī miļā nāk aizveen nu roku rokās.

Cik karsts te saulē gaiss: visapkārt mežu seena;
Mēs upes spogulī ar puķēm veņamees,
Bez biklās kaunības, bez kaislā apkampeena.

Tā Narciss raudzījees, kā sirmā teika stāsta;
Un tā kā senak viņš, mēs dzelmē metamees,
Bet raibā pļavmala mums zeedu deķus klāsta.

Zem ozola

Tumšs varens ozols apēno šo strautu,
Kas gravā šalc, pa oļeem lejotees,
Tu viņā stāvi kaila smejotees,
Un man ir tā, ka ozols sauli skautu.

Uz tevis gaismas riņķi kaislee mainas,
Un vingrās krūtis apskauj matu zelts,
No daiļā auguma strauts pušu šķelts
Ap pēdām siksārtām lec baltās dainās.

Bet apkārt āboliņš un lazdu krūmi,
Un tālumā stāv tumši drūmais mežs,
Par kuŗu pārkondebess kūp kā dūmi.

Zem ozola, kas simteem gadus gaidij's,
Līdz tevi sagaidijis maīgi dveš,
Deezin vaj daiļneeks kāds tik aizgrābts smaidij's!

Himne seeveetei un Febam

Ar tevi, daiļā, es tik laimīgs jūtos,
Kad dabā izgērbees preekš manis tu
Un peņem pozas, lai es gleznotu,
Gan vaļīgas, gan izleekumos grūtos!

Mums apkārt mežs un līdzās upe čalo,
Bet saule karsē mūs, kā svedri līst.
Mums sejas uguņo, bet nenovīst,
Kā pašus strauts, tā sirdis daile skalo.

Un linijās man tavas meesas skaistās
Tik pilnas grācijas un mīlas tvīkst,
Un tā kā Dianai ar dabu saistas.

Lūk, kamdēļ izejot pee meža strauta,
Man himnas Febam dvēs'lē neizsīkst
Un viņa audzinātai kailai tautai.

Seeveete

To augsto varu, kas mūs atkal sev
Un dabai atdod, kad jau pazaudeta
Ir jaunība un pašticība svētā, —
To varu seeveetē mēs rodam sev.

Kad viņas apskaveenos vīdamees,
No jauna dvēs'les spēku sevī jūtam
Un meesu, vingrinātu darbam grūtām,
Lai nesamulstam grēka bīdamees!

Viss seeveetē kā mātē tirs par leeku,
Un meesa tīraka vēl nekā gars,
Tik viņa dod mums jautro dzīves preeku.

Bet gars, kas veentuš, slimīgs tas un svaids,
Tam skumjos sapņos pazūd dvēs'les spars,
Un skaistai cilvecei kā mūks tas naidīgs.

Netiklība

Kad seevu milamo tu skauj pee krūts,
Tad teešam jūtees vīseem deeveem līdzigs,
Jo viss, kas nevērtīgs un zems un nīcīgs,
Viss raisas nost, kur milas svētums gūts.

Tu aptvert debesi un zvaigznes pat
Ar dvēs'les patvaļību cēlo teecees,
Kā varens ozols milas vētrā leecees,
Jo jūti pilnību, kā vēl nekad.

Bet tur, kur milas nav, tur netiklība
Kā salta čūska lokas, tumsā rauj,
Nedz izsīkt spēj, nedz rimtees pārmēribā.

Ta ceļas ģībdama kā liķis bāla,
Un, leeleem drebot, krucifiksu skauj,
Un ilgās reibst no visa brīnum tāļa.

Lauku meitens vētrā

Cik debess palss, cik leegi vētra svaidas
Un zeedus trauc, pee bērzeem apses kļauj,
No galvas man ta lakatiņu rauj,
Un svārkos pūš un aptver kājas slaidās.

Bet tik man vējš un turetees tam preti,
Tik seenu grābt un eekšā šķūni mest,
Kur gabanas pēc gabanām steidz vest,
Jo padebess jau met pa pilei reti.

Te pēkšņi gāž ar joni leetus šalti,
Un šķūni mēs kā rauti metamees,
Bet pļava jau un gaiss un koki balti.

Un jūtu es, ka apskauj mani rokas,
Es aizraujos; mēs seenā veļamees,
Un abi ceešam straujo siržu mokas.

Lauku traģedija

1.

Guļ vecā saimiece nāves meegā
Kā vaskis dzeltena eekš mūra telts,
To liktens pametis, jo krēslis citai celts,
Ko saimneeks izvēlejees balsī leegā.

Ak, greizsirdības nakts, kas dvēs'li samal zeegā,
Kā kveešus dzirnavas, pirms meesas smiltis sedz!
No tava ārprāta teek valā tikai rets,
Ja sirds tam gulejusi allaž meegā.

Guļ vecā saimiece — liķis daiļās rotās,
Te samts un zīds, tur dārgakmeņi, zelts,
Šās rotas kaislibā no saimieceka dotas.

Bet nu tās zārkā guļ virs liķa saltā,
Ko liktens pametis, jo krēslis citai celts,
Kas jūtas laimīga un smejas stalta.

2.

Bet ir vēl taisnība šai zemē ļaunā.
Ta nāk kā veesuls kāds un visu drupās gāž,
Preekš tā, kas nozedzees, vaj elli vaļā vāž, —
Viss nozūd ārprātā un dziļā kaunā...

Ceļ saimneeks veenaldzigs uz rateem seevas zārku,
Te paslid kāja tam, zārks viņam virsū brūk,
Bet veetā satreektā no ļika asins jūk, —
To šaubas saģiftē un eerauj nāves mārkā.

Ļauns atreebjas, kā teic, uz audžu audzēm:
Pee zārka gulstas zārks, drīz gulsees trešais klāt,
Jo skuķei pavestai viss pazaudets kā daudzām.

Ta tikmēr vaimanā un smiltis kaš no kapa,
Līdz ārprāts svešadais to eesāk drebinat, —
Pee zaļa koka dreb tā nokaltusi lapa.

Pērkoņa negaiss

Šī breesmu pilnā nakts, ta visa zibšņos kusa
Un dobjā dimdoņā, kas sirdij cauri eet,
Vējš dārzus lauzīja un visu, kas veen zeed,
Un zeme vārijās līdz galam peemirkusi.

Un govīs mauroja, un ļaudīm zuda dusa,
Uz tuveem brāzeeneem bars suņu skrēja reet;
Rimst prāti lūgšanā, un Pērkoņtēvam šķeet,
Ka viņa valdība no jauna peenākusi.

Neveens, pat kara deevs tam peelidzinams nav,
Kaut bareem ļaudis plauj, urbj zemi, sādžas posta,
Ta nodoms necīgais ikveenam zinams jau . . .

Bet Pērkonš Varenais kad loka zibšņu jostu,
Tas, šķeet, kā mākslineeks mums sirdis skatit var,
Un tikai vainigos ta nāves bultas skar.

Daba saules rītā

Kam gan lai peelidzinu tevi, daba,
Kad saules tērpā rītos rādees man;
Kad zaļums tavš vismaigās dzeesmās skan,
Un siltā zilumā sligst debess labā?

To varu tikai mīlās seevas vaigam,
Kad laimē kvēlojot tas pretim spīd:
Par lūpām valejām tam smaidi slīd,
Un acis dzirkst aiz mīlas leesmu zaigām.

Tad klusdams apstājos, kā bailēs gaidu,
Ka mani prom aizsauks kur eņģel's kāds,
Un nejučišu vairs es zemes vaidu.

Kaut kur, kur deevi cēlee veen vairs staigā,
Kur valda neizsmejams dzidrais prāts,
Kur atļauts pilnību mums skatīt vaigā.

Afrodite

Tu atkal izeji ar mani strauta malā,
Bet apkārt ozoli un saulē druvas tvīkst,
Tavs kailais stāvs tik maigs man dziļi dvēs'lē slīgst,
Ka lekaš, šovasar vairs laimei nebūs gala.

Pēc dzīrām dvēselē mēs greežamees pee meesas,
Un cik ta droša mums, tik jautrs un vesels gars,
No meesas tuvības gars — mūžīgs pavasars,
Un, leekas, nebīsees ne pašas pastarteesas.

Tu strautā mazgajees tik graciozi stalta,
Tad skrej un nostājeees, un droša nosmejeees,
Tik brīnum seevišķa, tik brīnum sārti balta.

Un preecajeees, kad es kā vētras aizgrābts stāvu
Uz akmens strautmalā un, pārvērtēes patees',
Par dzīvo Afroditi vēršu tavu stāvu.

Dabas preeks vasarā

Tik krāšņa vasara un druvu bagātība,
Zem saules tvikoņas ta aromatus šķeež,
Un trokšņo siseņi, kur putni klusu ceeš,
Un bērni peldetees skrej balti saules zibā.

Bet mājas deenvidū kā izmirušas,
Suns elsā sētmali un kaut kur rati taršķ,
Virš tumšeem ozoleem pār's jaunu starķu paršķ,
Bet leepas zeedošās ir bites apsēdušas.

Kā brīnums neticams man dziļi sirdī veešas:
Ar dabu saudzis es kā ar zemi koks,
Pats Deevs, kas debesīs, ar mani labprāt ceešas.

Vaj labs kas izdarīts, un pats es pazemība?
Vaj meers ar tautu slēgts, vairs ne'smu baidošs spēks?
Jeb viss tik siltais gaiss un meesas veselība?

Rondo veenkāršais

Šo veetu gribas man vaj simtreiz tēlot:
Mazs strauts, starp kalneem saulē kvēlot,
Pilns rūzganajeem oļeem putas met;
Uz to caur ozolaju teka ved,
Kur sūnās akmeņi guļ, meeru vēlot.

Kluss ozolajs, tik bērzi nebeidz mēlot
Visapkārt debeslokam gaišam pret',
Kā bitei āboliņu apmeklet
Šo veetu gribas man.

Še dvēs'li nemeerigo daba žēlot
Kā māte grib un meesu, saulei kvēlot,
Ar stareem leesmainajeem čaurspīdet,
Lai līdz uz pilsētu ta gaismu ved . . .
Lūk, kamdēļ tēlot, citas neizvēlot,
Šo veetu gribas man.

Mežā

Visapkārt man šē stāvu kalnu kraujas,
Tās bērzi, ozoli un leepas vaiņago,
Starp viņām lejas zeedošas, kas raujas
No vētras klusumā, jo milē to.

Kails skreju te, silts vējš man apkārt kļaujas,
Uz manām meesām saule zibiņo,
Pee manis nimfas patvalīgās skaujas,
Man patik tās! kā skats tām vizuļo!

Tad kalnā nostājees, es aizrauts dzeedu,
Tās sārtas klausas, mežs kā otrreiz skan,
Un noplūkušas dod man rozēs zeedu.

Es ožu to, vairs ērkšķi nedur manis,
Strauts sneedz tām spoguļi un ari man,
Neveens, es zinu, mūs te nepamanīs.

Es atkal savilņots

Es atkal savilņots, uz jaunu dzeju gaidu,
Kas manā sirdī dzimst un izlejas kā strauts,
Kam plava javeldzē, lai, viņas zeedu skauts,
Tas naktī izviltu ir lakstīgalai vaidu.

Un, lūk, jau ritmi rit par lūpām man ar smaīdu
Un mani vajībā kā skaļā birzē sauc,
Kur saulei atspīdot zūd pēd'jās miglas auts,
Un dvēs'li vilina un kairina un baīda.

Es eju pārgalvīgs, kā burvju varas rauts,
Un muzām atļaujos, jo milu tās par daudz,
Kas mateem raisotees nu basas plāvā dodas.

Tās latvju zeltenes, nesen kas garam modās,
Tām tērpos dažādos kā laumām dejoj ļauts,
Līdz varavīksnas tilts par viņu galvām rodas.

Kā paradizē reiz

Pa ozoleem, kas likst par gravām tumši zaļi,
Pa stāveem kalnajeem, starp kuņeem strauti šļāc,
Ar sirmeem akmeņeem kur smilšu pamats klāts,
Kur medņi pludurē un vālodzes kleedz skaļi;

Pa kuplām druvmalām, kur bites riņķo vaļi,
Pa birzēm ēnainām ar mani staigat nāc,
Sev visu atļaujees, ko vēlas sirds un prāts,
Lai dabā plašajā mēs savas laimes kaļi.

Cik cilvēks padevīgs un laimīgs var vēl būt,
To vēlos izjust es ar tevi valā skaistā,
Kur pašu kārali no gana atšķirt grūt.

Kā paradizē reiz, lai mīla te mūs saista,
Lai meesa meesu skauj, kā sirds te sirdi jūt,
Lai skrej, lai apskaujas, lai neprot skumjas klūt.

Pēcpusdeenā

Skaidra silta pēcpusdeena,
 Ozoli un kļavas klus,
 Mākoņi mirdz kā no peena,
 Dziļi zilā dzilē dus.

Dārzā gatavojas ogas,
 Bezdelīgas gaisā slij,
 Vīnogāji manus logus
 Sarkanzaļām lapām vij.

Istabā es sen jau sēdu,
 Dzejas ritmos šūpojos,
 Ak, kāds meers, nekādu bēdu,
 Dabā dziļi lūkojos.

Dabā eeskatījees, lasu
 Tikpat dziļā grāmatā;
 Kaislā gara ilgām prasu
 Ģifti, lai man dotu ta.

Klusam nez' kur leetiņš radees,
 Vaņavīksnai mirdzot krit: —
 «Tu no krāsu spektra vadees,
 Tamdēļ sērojees ik brid'.

«Paskatees, cik saule gaiša
 Dabas bagatībā list;
 Dabā dzīve aizrit slaiža,
 Laikā visas rētas dzist.»

Un es izleecos pa logu —
Debess maiga, puķes zeed,
Un pār zaļā dārza žogu
Tālak ilgas neaizeet.

Leekas man, ka vēl es zēnā,
Vēl tik dzīva mana sirds,
Izvaļojees dārza ēnā,
Laimē sārtā seja mirdz.

Bet tad eebēg šurp no leeta
Jaunava un beedris kāds —
Mīlestība neuzeeta,
Nejaušību prasošs prāts.

Un mēs vaļavīksnas krāsās
Baigi visi laistamees,
Kas gan viņu izsargasees,
Kamēr dzīves saites sees...

Skaidra, silta pēcpusdeena,
Debess maiga, puķes zeed,
Bet mums sirdis auka veena,
Kas tik daiļa viseem šķeet.

Jautrā sirds

Cik jautra vēl tev sirds, tik tikko valdas!
 Tā avots vas'ras laikā kokos skaļi urdz,
 Un žube ābelzaros dzeedot maldas,
 Līdz beidzot eekšā siltā zilgmē spurdz.

Ak, vaj lai sērojos un veentuš tumsā maldos,
 Kā neatminotees, ka tevīm brīvi dots
 Gan strādat, valotees, gan mīlet mirkļos saldus,
 Kad vakars ārā viņ tik silts un apskaidrots.

Skat, vaj ne seens tur sakasts plāvā srraržo?
 No darbeem tavi beedri seneē mājās eet,
 Un tumšā birze pāri tevīm kar šo
 Viskrāšņo lapu juntu, kas kā leesmās šķeet.

No saules noejošās brīnumaineem stareem,
 No sikeem pavedeeneem viss tu ceeši seets,
 Un vijolišu zīleem sīkeem mākoņbareem
 Tu vari teikt, cik daudz tev dzīve sneedz.

Bet klau — tur nāk kā muza tērpā baltā,
 Kas visas tavas domas, slēptas jūtas zin,
 Kaut nodevusees tev, bet tomēr brīvi stalta, —
 Sirds Hesperides saldus augļus šķin!

Cik meerigs vakars

Cik meerigs vakars un cik kluss,
Cik dabas mātei smaids isti;
Uz preedēm padebeši dus,
Un visi mīļi man, kas nīsti.

Tits zidā melnā augums slaidis,
Virš izvēlētā kakla seja
Tev kā no zilonkaula, smaids —
Kā rozei, acis — avotdzeja.

Man rokā tava roka tvikst,
Kā neviļot preeks sirdī lejas;
Viss lēnam smagā krēslē slīgst,
Tik augšā zelts un rubins smejas.

Rondo veenkāršais

Jūs, beedri, vēlatees, lai pāreju no dzejas,
 Kas leegi rit un skan un tā kā straume lejas
 Par oļeem rūzganeem, kur apkārt koki šalc
 Un skaidrā atvarā peld nimfas augums balts, —

Uz prozu nopeetno, par kuŗu dzejneeks smejas?
 Bet vaj jūs neaizrauj, jel sakat, daiļās sejas,
 Kas dzīves preekā smej un kuŗu konturs stalts?
 Jeb viru aplūkot, kas smagās bruņās kalts,
 Jūs labak vēlatees? ...

Es teešam nezinu, kā eenidet var dejas,
 Un dzīves krāšņumu, ja tas kur pakavejas?
 Jo vecums taču nāks un klāsees skumju galds,
 Kur peesēdisees ķermens izdilis un salts; —
 Lai dotu skūpsteeenus viņš manim simtkārtejus
 Jūs, beedri, vēlatees?!

Rondo savītais

Man būte zinama kā zeltaidaiļa nāra,
 Kas mežos, strautmalās un pilsēteelās mit,
 Un lai es būtu kur, pee manis steidz ta vāra,
 Ja sērās, izmisumā mana dvēs'le krit.

Kad dvēs'le tuvības kā uguns alkst ikbrid,
 Un klistu veentuļi bez miļā acu pāra,
 Es sirdī spēju sev vēl saldus sappus vit, —
 Man būte zinama kā zeltaidaiļa nāra.

Un ja es nemeerigs, ja dvēs'le, maiņu kāra,
 Alkst trokšņa, dzīvības un maiņas vaj ikrīt,
 Te sauc uz pilsētu, te vēlas lauku āra —
 Ta mežos, strautmalās un pilsēteelās mit.

Un ja pat aizsaulē es Letas zeedus šķīt
 Kā ēna noeju, kas veentuļa un bāra
 Un kuŗu nāves auts jau sevī teecas vit, —
 Ak, lai es būtu kur — pee manis steidz to vāra.

Un reiz kad skauģu ģifts jau manas smadzen's skāra,
 Ta pēkšņi eeradās visdaiļākā to brīd',
 Un mani apskava un skūpstija un bāra,
 Ka sērās, izmisumā mana dvēs'le krit.

Vaj cēlā muza ta? Kas viņai šūplī kāra?
 Vaj ta kā cilveks eet, jeb tikai lido, slīd —
 Ak, to es nezinu! Bet seja tai tik klāra,
 Kā sudrabs avotā, kas kvēlo tur un spīd.

Man viņa zinama!

Stanza

Eet deena vakarā, es viņu nostaigājis
Pa druvām, birstalām un daili sirdī krājis.

Bet ja man jautātu, ko pārnesis eš mājās,
Tad ko lai atbildu? Visapkārt mēmums stājees.

Un tomēr tikoju vēl krēslā dziļi maigā
Es zvaigznēs lūkotees, kā viņas tālēs zaigo,

Jo saldi ritet rit kaut kas tad manās krūtīs
Un it kā stāvu es tad tāļu ceļu jūtīs.

Stanza

Kad izskraidījees bērns un nokusis par leeku,
Pee manis aprimtees un paklausītees nāk,
Es viņam nesolu ne smeeklu vairs, ne preeku,
Jo kaut kas brīnišķīgs ap mums tad vērptees sāk.

Viņš rokas salicis kaut ko kā tāļu domā,
Un saitas aptrūkst mums, tas veentulš savā lomā,
Tam lūpas neveiklās sāk minet tālas leetas,
Kas bērna valodā ar citām nesaeetas.

Vaj tās no deevibas nāk meera apskaidrotas
Un katrai radībai jau līdzī šūpli dotas?...
Bet zinu, noguris kad mūža cīņās būšu,
Tad, rokas salicis, vēl pats par bērnu kļūšu.

Kapenēs

Kapenēs man eejot,
Sirds no dzīves maldeem raisas;
Bet kur dvēs'les meeru rod,
Manā nāves skumjas maisas.

Jo kur liķi smiltis dus,
Siržu rētas vaļā veras:
Lasot pēd'jos sveiceenus,
Dvēs'le bēdu neatdzeras.

Ko līdz putnu dzeesmiņas,
Baltā smilts un meers bez gala:
Viss kas bijis, mīris tas,
Visu apņem nāves sala.

Nāves eņģelis

Kad muza vēlas man ko stāstīt,
Par mani it kā nāve nāk,
Sāk skumjo manu peeri glāstīt,
Un, lūk, — man domas kustet sāk.

Un it kā neviļus tās seenas,
Ved kur nekad nav bijis prāts;
Es nepazistu vēl neveenas,
Kaut sen tās slēpti sirdi māc.

Nu pēkšņi izdalas tik gaišas
Un dzīvi eeeet rindās man,
Bet nāves eņģel's projam laižas,
Un saldi viņa spārni san.

Triolets

Ak, dzejneeks, tevīm rokās dotas
Ir paradīzes atslēgas,
Ar dēvību tev jāsaprotas;
Ak, dzejneek, tevīm rokās dotas
Ir mūžu mīklas apkaŗotas,
Tev mūžam viņās jāskatas,
Ak, dzejneek, tevīm rokās dotas
Ir paradīzes atslēgas.

Kluss leetus

Laiks šorīt apmācees, bet klusi meerigs bija
Un likās — vasara pēc rudens ilgojās,
Bij savads nogurums uz dabas bagatās,
Kad pēkšņi leetus silts uz lapām knaši lija.

Pār savu grāmatu caur logu eeskatijos
Es dārzā zaļajā: kā sudrabs, redzu, birst,
Pa sauso aleju kā irbuls strautiņš virst, —
Un dabu meerigo es it kā traucet bijos.

Es viņā skatijos un debess gaišaks kļuva,
Un sirdi siltak man un puķēm tikamak,
Līdz saule izlida caur zareem tuva, tuva.

Viss zelta apleets tad kā tauriņš veeglis biju,
Un bij man peemirsees, ka virsū rudens nāk, —
Jo laimes apstarots es šitās rindas viju.

Vētra

Man vētra dvēseli ir mūžam uztraukusi,
Bet vētra rudeni, kad dārzi augļos līkst,
Un druvas pusgatavās šur tur veldrē slīgst
Un visur bagatību daba uzbūrusi;

Kad vētra mērenā ar leetu sajukusi,
Un pēkšņi izgāžas iz debess smagums grūts,
Kas leepās, ozolos un visās malās rūc,
Līdz grāvji pilni skrej kaut kur uz lejas pusī:

Tad dvēs'le ceļas man kā dzejas burvju spārnos,
Un raujas dabai līdz, kur spēks un svaigums jūk,
It kā ta slēpusees še ilgi posta sārņos.

Un logu atverot, kur tikko negaiss gaŗam,
Bet kur iz pajumtēm jau čurkstes ārā brūk,
Es uztraukts noskatos vēl pakal mākonbaram.

Nāk rudens

Jau dzidrais augusts klāt un elso rudens dvaša,
Bet šitās deenās vēl kā maija deenās silts,
Uz debess mākoņa neveena paša,
Uz sausā leelceļa pat neput smilts.

Par druvām nolaidees tik skaidri tuvins vakars,
Un koki ceļmalā tik tumši zaļi klus!
Ir visu saveenojis savads sakars,
Kā milzis platām acīm daba dus.

Aizmirsts ābols

Rudens vēsmas, mākonvijas,
Dzērves dzidrās debesis,
Bet pa pļavām zīda dziļas,
Dārzos likst no augleem viss...

Un es izeju ar širmi,
Leelceļš balts pār kalnu eet;
Kaut jau mati metas sirmi,
Vēl man dzīve ļautra šķeet.

Tur aiz sila, upes, kalnā,
Kuplā dārzā mājas sligst,
Saules puķe rudens salnā
Tur vēl salst un mīlas tvikst.

Cauri alejai spīd balkons,
Bet aiz stikleem kaut kas balts;
Pāri skrej man vēja šalkons,
Durvīs iznāk augums stalts.

Ak, es skūpstu padevīgi
Rokas tai. Un klāts teek galds.
Aizmirsts kokā bezdeevīgi
Auglis mirdz tik skaists un salds.

Asteras vēlās

Veens es pa istabas plašajām telpām,
Saule mirdz logos, bet pats es pa ēnu,
Klausos uz rudeņa šalcošām elpām,
Sajūtot dzīvi tik tikami lēnu.

Augļi uz galda man dzeltenī, sārti,
Logi likst puķēs, man sēdet tik ērti;
Manu, ka dārzā atveras vārti,
Sneegbaltas rokas un kurpītes vērti.

Parādas zeltaina rudeņa feja,
Veikla un vijīga, smiekli tik jautri,
Saulainā sārtumā laistas tai seja,
Skati kā lapsenes, soli tik kautri.

Bet, ak, man nevaļa, darba tik daudz!
Lauju kā mēmai tai nākušai aizeet...
Asteras vēlās, jūs dzejneekus saudzat!
Asteras vēlās, veen spārnus teem raiseet!

Sērotees man neapnik

Nu es eešu pastaigat,
Meža šalkās klausitees;
Mākoņi pa gaisu skrees,
Līdzī viņeem dzērves ees —
Jo ir sērais rudens klāt.

Pavasars un vasara
Rudenaukās samācees;
Kas vairs mani mīlet ees,
Saldās zāles sirdī lees!
Nenobirst ne asara.

Nu man atkal daba tik,
It kā bērns kad biju vēl.
Auglis ja kur aizmirsts kvēl,
Zeeds ja vīst, man viņa žēl.
Sērotees man neapnik!

Dabas stūris

Ak, šis skaistais dabas stūris,
Cik tas dziļi prātā man!
Leelceļš palejā, kā mūris
Tilts, zem viņa strautiņš skan.

Bet aiz tilta zeedos māja,
Apkārt dārzs un preežu sils,
Te man sirds vaj pukstet stāja,
Pašu slēdza dimantpils.

Cik tad debess vēl bij sārta,
Un kā zeedos reiba prāts;
Vēl ne veena neaizskārta,
Redzu, tu kā dūja nāc.

Un tās acis plaši zilās,
Maigi leekto lūpu smaids,
Zelta bizes, krūtis cilās,
Katris solis — mīlas vairs.

It kā sapnī redzej's būtu,
It kā dzirdej's pasakā;
Pārņemts brīnišķīgu jūtu,
Stostos — teešam viņa ta!

Bet kur tagad tu jau mana,
Senaīs stūris tukšs un salts;
Tikai tavā elpošanā
Atmirdz senaīs sapnis balts.

Un tik roka roku tur...

Ak, šee lauki, debestiņi,
Zaļās pļavas, bērzu vairs!
Seno sapņu pilni viņi,
It kā mīļās augums slaidi.

Un ja divi te vēl ejam,
Viss kā senak mani māc;
Domīgs paleeku, bet smejam
Redzot mīlo, reibst man prāts.

Ak, es aiznestu šo veetu
Līdz ar viņu nezīn kur!...
Bet tā sauc, lai tālāk eetu,
Un tik roka roku tur.

Pee dabas

Es visu vasaru pee dabas peekļaudamees
Tās pukstos klausijos, lai sirds kā viņai sit;
Tā bērns un jauneklis mīl laiku pavadīt,
Te preekeem ļaudamees, te skumjās eeraudamees.

Bet viņi neizsmel ne simtās dabas daļas:
Jo mērķeem pilna tā, eekš visa nodoms vīts,
Ta visa rosībā vaj vakars vēls, vaj rīts,
Un prātā modina mums tūkstoš domas skaļas.

Tik patvaļīga ta kā akmens kalnā smagā,
Zem kuŗa avotiņš kā bārens žēli raud,
Mīl saule abus tos un abus pērkons dragā.

Es dabā mācījees būt kluss un nepeepildams
Un katrā eedomā caur dvēs'li veelu skaut,
Ne mūžam nicinams, ne mūžam tikai cildams.

Rudens bagātība

Tāds rudens dabas rīts, tik kluss jau sen nav bijis,
Stāv koki meerīgi, zils plīvurs apkārt vīts,
Bet druvas bagātās tin siltais saules zīds,
Un leekas vēl nekad tik maigi putns nav slijis.

Stāv ozols kalnajā zem ziļu nastas placis,
Likst ogās sērmukša un reekstos lazdu krūms,
Smagst dārzi āboļos, tik puķu dārziņš drūms,
Un kur veen paskatos, redz bagātību acis.

Bet ļaudis darbīgie jūt veeglumu un preeku,
Kā viņi ļaus un vāks, kā vēlāk nauda nāks,
Kā bērni skolās ees, būs tautai darbineeki.

Un dzidrais dzeesmu strauts mums visu zeemu skanēs
Par laipno debesi, līdz sirdis vērtēes sāks
Un tā kā leepu zeeds no jautrām čalām sanēs.

Vēlā rudenī

Šis laiks, kad birzes dzeltet sāk
Un druvas leecās vārpu smagas;
No dārzeem augļu smaržas nāk,
Un arajs svīst uz rudzu vāgas;

Šis laiks iz mājas mani sauc
Kautkur uz skumjām lauku malām,
Leek novērot, leek sajust daudz,
Un pārdomat un skumt līdz galam.

Par sevi paceldamees tad,
Es spilgtak redzu dabas dzīvi,
Un pēd'jos zeedus, bites pat,
Bet visam pāri vēso brīvi.

Ja ļaudis kaut kur sēj un plauj,
Vaj klusi maļ un mantu gādā,
Prom tad uz leelpilsētām rauj
To vilceeni, kas svelpjot strādā,

Es stāvu mēms, — un skudru pulks
Man prātā, kas pee kājām kustas;
Pār kalnu pacēlees kā tulks,
Stāv deevanams, kam ļaudis krustas.

Zeemā

Tad atnāk zeema, visas malas
Tik peesnigušas, viss tik kails,
Ka jabēg istabā no salas;
Bet redzu — augums tev tik smails

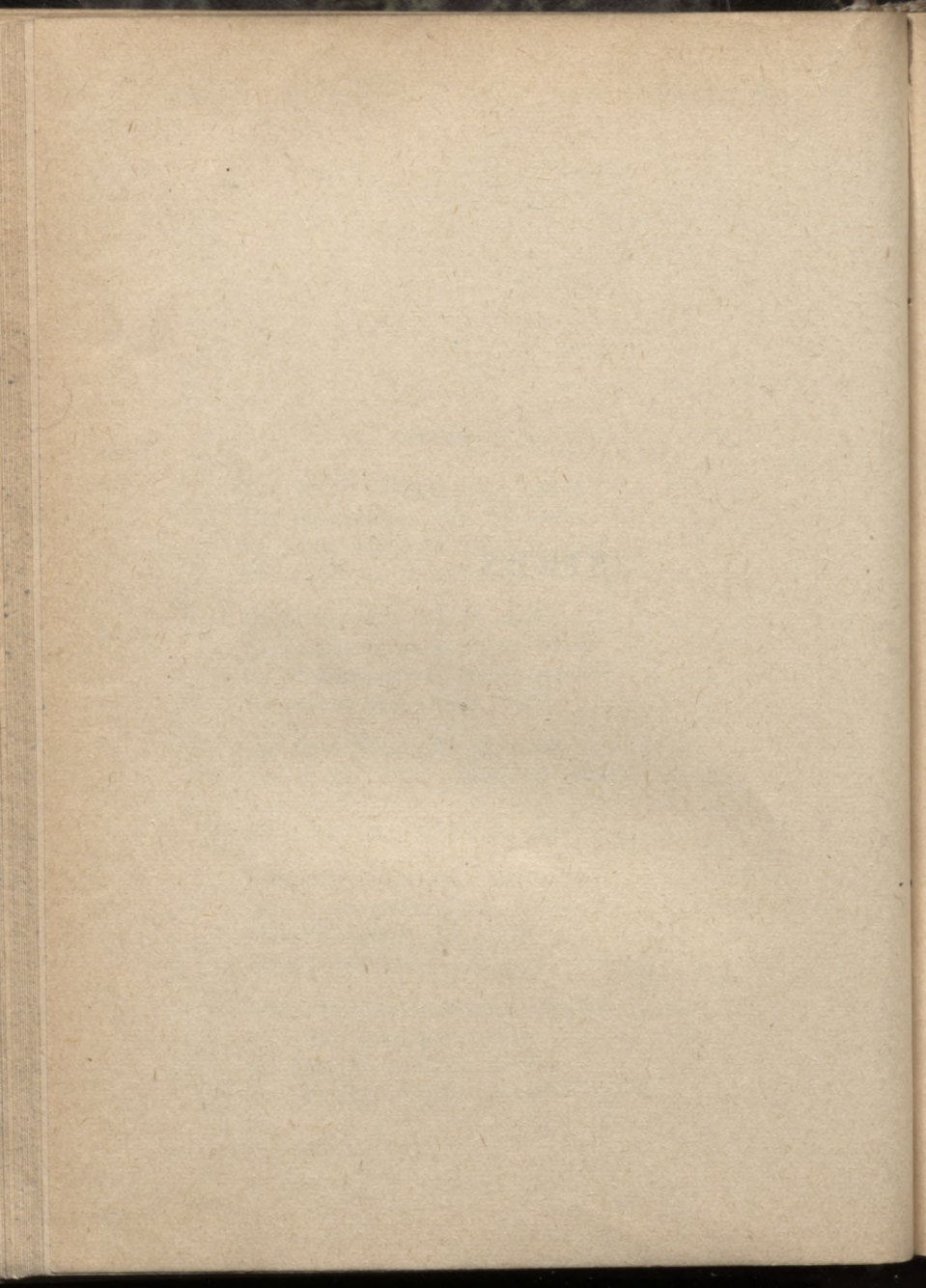
Un tu tik daiļa vēl, tik dzīva,
Tā darbotees un smeeees prot',
Ka aizmirstas man dabas dzīve,
Jo istabas tad vairak dod.

Un sikee bērni vēl kā zeedi
Tev apkārt čalo, dzeed un skrej, —
Tos tu pee krūts sev, miļā, speedi,
Kā saule, kas visapkārt lej

Simts dzīvinošu zelta staru,
Līdz visas malas zeed un zej
Kā siltā vasarā. Un kaŗus
Gars aizmirzdams, ņe laimi smeļ...

Viņš noskatas no augšas smaidot
Un tāļak savu gaitu eet;
Kā kaut ko nebijušu gaidot,
Par dziļeem mūžeem dzeesmu dzeed.

SIRDS

Maternitas

1.

Ir daba tevi novedusi
Kā dziļā moku eelejā,
Kur as'ras rit kā avots klusi,
Līdz eerit jūrā leelajā.

Bet es uz kalna veentulš stāvu,
Ar niknām vētrām kaudamees,
Sirds ceeš, ka tevīm slidet ļāvu,
Tev slidot, līdzī raudamees.

2.

Tu tagad māte nevainīga,
Tev dvēs'le dziļā milā kūst,
Tu atkal jauna, nevarīga,
Salds avots tev iz krūtīm plūst.

Kā narciss viņā spoguļojas,
Mazs cilvēks, kuŗam sejā meers,
Preekš kuŗa sirds tev neskopojas,
Un senaizmirsts tavs kavaleers.

Tik dziļi tevī paslēpusees
Ir senās čūskas saldā balss!
Bet vaj ne viņai padevusees
Tu sajūtī, kur nāvei gals?

3.

Tu guli, mazais bērns, tik meerīgs, kluss
Un verees deenas gaismā acīm platām,
Tev līdzās nogurusi māte dus,
Tai pārvilkušees plaksti pāri skateem.

Un novērojot jūs, man prātā aina:
Par norimušo jūru zvaigzne spīd,
Kā gaišā Deeva acs, kas izsargata
No visa posta vēl . . . Un manim as'ras krit.

4.

Kā auglis, zaros paslēpies,
Guļ pilns un smags un skaists,
Līdz nokrīt, daļās sašķēlees,
Un nepalīdz vairs saists,

Tā tu no dzīves raisījees,
Līdz tika gaismā laists
Jauns radījums, kas paslēpies
Bij tevī miļš un skaists.

Tad nāves mokās cīnījees
Kā auglis savistošs,
Kas, būtnē neizmainījees,
Teek mazs un sauss un košs.

Tā tevi dvēs'lē sajūtu,
Ik vārdiņš tavs man salds.
Un saldaks vēl, ko paslēp tu,
Tas mūsu milas malds.

Slimniecei

Ak, mīlā, nebēdajees vairs par velti!
Ja tevīm teešam pazaudet ir lemts
Šīs dzīves kustības, kur tikām pelti,
Tad labākais tev tomēr netiks ņemts!

Ir izstaigatas jau šās dzīves tekas,
Aiz tevis maijs un karsto vas'ru tvaiks,
Un tumšais rudens, zeema — viņa sekas,
Tev atgrieztees pee sevīs pašas laiks.

Un kaut tu eeslēgtos starp četrām seenām palikt,
Tu veena nebūsi, pee tevis skrees.
Kā balod's dvēs'le, spārnus spārnos salikt,
Vissaldais sapnis krūtīs laimi lees.

Ak, viss ir leeks, viss pārejošs un neecigs,
Ja tikai mīlet spēj aizveen vēl sirds,
Par tavu nelaīmi es pat vēl preecigs, —
Jo spožāk zvaigzne man iz tumsas mirdz!

Nekādas mokas nevar būt par grūtām,
Ja tikai tu, ja tu vēl dzīva man,
Ja tikai sajūtu vēl tevī pretī jūtam,
Un tava muzas balss vēl manim sirdī skan.

Marche funèbre

Vai, kā vilkās man šī nakts tik gaŗa, gaŗa,
 It kā liŗu brauceens melns un skumjŗs un ŷēls;
 Lapas nobiruŗas, viss kā miglas varā,
 Man uz krūtīm ŷņukst tavs pamiruŗais dēls.

Bet uz katafalka sēru autos melnos,
 Sudrabortā zārkā tu kā Ŷerubs kluss
 Slēgta atdusees, nekas vairs nenomelnos
 Tās, kas Deeva meerā aizgājusi dus.

Tikai rozes trīs no zemes dzīves sērās
 Mūŗibā tu lidzi baltas ņemi sev,
 Kad jau pilnai baiŗu pēd'jās durvis vērās,
 Un uz krūts mēs triji mokās kritām tev.

Vai, cik nejauŗs leekas, vai, cik spēji drāŗas
 Tumŗais mūŗa rats, kas samal dzīvās sird's,
 Nodzeest deenai saule, zeme valā vāŗas,
 Zilo zvaigŗņu veetā pāris sveŗu mirdz.

Viss, kas zemes lejās bijis miŗŗ un kautris:
 Pļavas, zeedi, meŗi, dzidri veeglais gaiss,
 Kas veen saldi mocij's, kas veen licees jautris, —
 Iudzēsts viss, ak Deevs! zūd viss reiz ceretais!

Zvērasts, kas bij dots no tevis mums ŷe trijiem,
 Veenu elpu vilkt un veenā elpā nikt,
 Mūs ir aptvērಿಸ ar asins sāpju dziļeem,
 Tevim lidzi smeeŗ, vaj atkal tumsā slikt.

Bet tu kāzu drānās baltojees kā brūte,
Un tev ledus salta kļuva kvēlā sirds.
Vai, cik smagi domat, vai, cik sirds man grūta!
Saules, zvaigžņu veetā vēl tās acis mirdz,

Kuņas aizvērušās nu uz mūža dusu,
Bet reiz gaismu lēja sejā, kas kā zeeds
Eljas lapās eevīts smēja, vai, tik klusu,
Kā veen zemes virsū saldā laimē smeets;

Kuņas apgaismoja ceļu veiklām kājām,
Rokām nerimstošām, kuņām ātris darbs
Bija laime leela, kur veen meklet gājām,
Lai mums viseem kopā liktens nav tik skarbs.

Ak, cik neizteicams krāšņums bezgalīgais,
Kas ar tevi trijeem zemes virsū zūd!
Vai cik nabags cilvēks — Ijabs nevarīgais
Un vēl divi citi man uz krūts to jūt.

Bet par velti gaustees, velti sirdis plosīt,
Liķa brauceens eekšā kapos tevi ved.
Sēru maršs skan spēji, pēd'jee zvani nosīt,
Mūža laimi trijeem dziļā dobē bed.

Amoris somni

1.

Miļā, cik es skaidri tevi senak dzeesmās attēloju:
Zelta matus, daiļo seju, augumu un soļus ar',
Un pat to, ko aizskalojis laiks, kas beidzot visu bojā:
Pirmās milas karsto laimi, kuŗā prātus zaudet var.

Bet nu visas senās gleznas sajukušas man, un krūtīs
Jūtu sev ko kvēlu degot, acis deenā sapņus redz,
Un kā apburts dabā eju, nezinot, ko deevi sūtīs,
Kuŗi, stāstot man par tevi, svešas ainas vaļā sedz.

Te tu — ābel's balta liksti, te kā zelta upe kūsti,
Un kā vaŗaviksnei lejup upē gribas svērtēes man,
Te kā karstā, tumšā naktī saldā mēnesnicā plūsti,
Un starp zvaigznēm gāju putneem melodijas saldi skan.

2.

Man mīlakā ir ābels,
Kas zaļā dārzā zeed,
Zeed balt' un rožu zeedem
Un gribas man tur eet.

Tur eeeet spožā rītā,
Un kvēlā vakarā,
Un deenas vidū palikt
Tās zeedu pakarā.

Un noreibstot no smaržas,
Tad vērtees debesis,
Kur brīnumputns caur zareem
Man tūkstoš krāsās viz.

Viņš viz, un tam iz mutes
Kā saldās spēles dzeed,
Un dzeesma šī tik veca,
Kā mūži gaņam eet.

3.

Mijā mana sapņos saldus
Man jo beeži prātā nāk,
Birzē viņai pakal maldos,
Kur ik lapa smaržot sāk.

Kur ik zara galā skaļām
Mēlēm lakstīgalas dzeed,
Tur zem leepām brīnum zaļām
Patīk viņai deet un smeet.

Tur tai sēdeklis no sūnas,
Kur visklusaks stūris šķeet,
Atvēsinat kājas brūnās
Avotmalā viņa eet.

Eet un lidzi vēlas mani,
Mazgāt sevi daiļu leek;
Un mēs abi tur kā gani,
Kamēr sirdis daiļas teek.

4.

Klusums, meers, un dziļā meegā
Man aiz logeem daba slīgst,
Mīļā mana sapnī leegā
Man pār gultu pāri līkst.

Viņa mani segā tīsta,
Veņas sejā, matus glauž
Un kā senak māte īsta
Pasacīnas saldas pauž.

Bet caur mīļo maigo balsi
Dzirdu — zīžu drānas čaukst,
It kā greeztos viņa valsī,
Bet ar citu, — teek man aukst'!

Trūkstos, rokas pakal steepu,
Te jau trešais viņu skauj,
Zeedošu kā saldo leepu,
Tai no lūpām skūpstus rauj.

Un tad aizrauj viņu citi,
Gaišā zālē viss kur mirdz
Ugunis, kur apzeltīti
Lākturi — un deg man sirds!...

Atmostos no sapņa leegā —
Redzetais kā miglā nikst.
Klusums, meers. Un dziļā sneegā
Man aiz logeem daba slīgst.

5.

Vakaros, kad gulet eju,
Sapņos mīlā līdzī nāk,
Jūtu viņas daiļo seju —
Mani vilt un mocīt sāk.

Te ta atdodas kā dejā,
Baltās rokas tumsā zib,
Te jau citu skauj kā feja,
Sirds no krūtīm izlēkt grib.

Te man stāsta, te jau rāda,
Kā vēl straujāk eepatikt;
Leekas, tai ir vārdi tādi,
Kā par simtām būtnēm tikt.

Un pat meegā dziļā saldā
Dvēs'le viņas maldus jūt;
Atmostotes pašas valdā,
Rūpēm viņai ticet grūt.

Tamdēļ ritos man tik silti
Domas dzīvās rindās skrej,
Viņām mīlās smaidu vilti
Gaišās ainās līdzī skrej.

Tam, kas mīl

Nekad vairs netikt tev no mīlās būtes vaļā,
Kā nomodā, tā sapņos visās gaitās tev
Ta sekos slēpdamās te bēdīga, te skaļa,
Līdz visus prātus nems un peesees ceeši sev.

Ar tūkstoš atmiņām ta pildis tevīm garu,
Un nozibēs te vaigs, te augums skaists un mīļš,
Ta pēkšņi apskaus tevi, aizraujot ar varu,
Te tumsā eevisees no tās kas daiļš un zvilš.

Tu uztraukts peetrūkseees un sauksi to par savu,
Un pēkšņi eeradisees ta kā deeve deet,
Un ik pee kustejeena atvērs tev ko tavu,
Kas pazīts sirdī tvers un spēš tev mēli seet.

Te soļa gracija, te rokas mājeens, krūtīs,
Un augums izvītais un kaklis balts un silts,
Skrees garām meesas svars un aroms vīrsū pūtīs
Un katrā pirkstā plauks tai senās Eevas vilts.

Ne kādas gleznas tev, ne muzika, ne dzeja
Tik krāšņas nelikseees, tā dvēs'les neaizraus,
Kā mīlās būtes stāvs, kā viņas dzīvā seja,
Kas tevīm pācelteees līdz deeveem jūsmā ļaus.

Kā prātu zaudejis, veens sēdesi pee lampa,
Vaj tumsā paslēpeees un vēris acis ceet,
Bet mīlā tava tā kā aktrise aiz rampas
Vairs nebeigs pārvērstees un burvju ainās deet.

Rudens

Ko jūs sauceet, skumjē laud's,
Rudens nāk tik tumšs un salts,
Rudens nāk man mīļš un salds,
Rudenim ir zelta daudz.

Paskatees, cik beežs kā sants
Zemei zaļums, kuplais mežs
Purpursārts kā ķēniņš svešs,
Un cik debess intresants!

Ak, es jūtu — kaut kas daiļš,
Kaut kas nejūsts vēl un skaists
Acīs rudenim, un saists —
Zvērasts-saists uz lūpām baiļš!

Vaj tā mila nāvē sauc,
Jeb vaj liktens izredzets,
Ilgu peepildījums svēts,
Kas man aprēķinus jauc?...

Rudens aicina kā balss —
Balss iz dziļas mūžu valsts,
Kur mums salūzt katris balsts,
Bet kur dzīvei nebūs gals!

Kerubs

Kad tu man lēna pretim nāc,
Tev daiļlais vaigs tik bāls
Kā tai, ko nāvīgs liktens māc,
Kai dabas saldums tāls.

Tu slīdi baltās eedomās
Kā spārnots Kerubs kāds,
Sirds krūtīs neatdzīvojās,
Un reti runā prāts.

Kad vēsās rokas manās leec
Tu bikli vērdamās,
Tad, leekas, leegto augli teec
Tu zaros svērdamās.

Un skūpst, ko man uz lūpām speed,
Tik salts tev, mēms un ceets,
Tu skaujot mani vižņos sved,
Es ledū — rozēs zeed.

Un tomēr ledu izkauset
Man peenākums ir svēts,
Tai dārzā atkal puķes sēt,
Kas manis iznāvēts.

Erots

Es atkal savaldzināts klusi smeju,
Bet Erots viltīgais jau loku tver,
Un gārā skatu vairs tik tavu seju
Un uztraukts domāju — ta durvis ver.

Un zinu — atkal eenāks Ķerubs svētais
Un stāvēs pazudis un mēms un bikls,
Un vilkseeš laiks, tik sen jau nokavētais,
Par mēru garumā, ak, sērs un tikls.

Bet sirds man atkal nebeigs slēpti cerēt,
Ka skūpstos atdzivosees mēmais tēls,
Man acis raudzisees, sneegs rokas meeru derēt
Un beidzot aplaimos mūs milas kvēls.

Fiametai

Ak, Fiamet'! par tevi atkal dzejot
Kā senak varu, sirdij gavilejot,
Jo tagad zinu, — mani mīli vēl,
Zem pelneem dvēs'lē tev vēl ogles kvēl,
Tās uzpūšot sāk veeglas leesmas dejoj.

Kaut dailā jaunība, ko nokavejot,
Tev zuda sapņojot (man viņas žēl),
Bet laimē saucu es kā toreiz vēl,
Ak, Fiamet!

Es tevi atradis kā ceļneeks, gaŗam ejot,
Ko sen jau zudušu. Un gavilejot
Pee krūts nu skauj un dziļā laimē kvēl,
Uz visu gatavs, ko veen sirds tam vēl,
Lai tikai turpmak nezaudejot,
To miletu un sauktu smejojot,
Ak, Fiamet'!

Tu esi brīnišķa

Tu esi brīnišķa, to sen jau zinu,
Kaut to no jauna mūžam atgādinu;
Tev seja burvīga kā angleetei,
Te lepna ta, te vilinoši smeji,
Un tomēr Afroditi tavās formās minu.

Es dvēs'lē savā gaviļsvētkus zvinu,
Kad smejojot gracioza garam ej
Un sirdī manā mīlas ģifti lej.

Tu esi brīnišķa!

Bet smailo stāvu sev kad peetuvinu
Un apskauju, no lūpām skūpstus šķinu,
Tad krūtīs man kā čūska leesma dej,
Pee pleceem eņģel's it kā spārnus slej,
Un eedvesmei es garu atsvabinu.

Tu esi brīnišķa!

Kancona

1.

Tu dzīvē manā esi tā kā dzeesma,
Kas tikko dzirdeta, vairs aizmirstama nav;
Tai skanot rūpes zūd, teek gaiša katra breesma,
Ta sirdi izkausē, kā vasku kausē leesma,
Un sirds man eemaldas kā krāšņā dārzā jau,
Kur kokos strauti šļāc un lakstigalas pogā,
No debess zvaigznes strautā zeltu lej,
Klau — stirna skrej, kaut kur kā dūķas smeļ!
Un redzu: baltā pils veļ izrotatu logu,
Tu kautra izlecees,
Un kaislā patvaļā es tavus skūpstus zogu.
Tev tikas skūpstitees,
Kaut tikai sappi mūs te saistijuši būtu,
Kaut vēlāk atmodees gars veentulaks vēl klūtu.

2.

Ak, dzeesmu šo es beežak sajust vēlos,
Kaut sen ta sajusta, jo patik viņa man:
Ta sirdi atjauno. Sirds atkal deg un kvēlo,
Jo rūpes aizmirst ta un preeku skumji žēlo,
Ši dzeesma divainak kā jauneklība skan!
Ta ir kā Spanija un mandolina kvēlā,
Kur skuķes dejās skrej, kur kastanjetas trīc,
Kur rožalejās strūkļu akas sīc.
Lūk, iznāk donna daiļa krēslas stundā vēlā.
Un klusi viņas saukts,
Es blakus eju tai kaut kur zem marmortēla.
Kā auglis maigi traukts,
Pee manām krūtīm krit ta vārīga un moka,
Un viņu apskaut steidz un pajat manas rokas.

3.

Kad dzeesma beigta, aizmirstas uz laiku
Ta teem, kas dzeedaja, lai deez cik daiļa ta.
Ta siržu nebojā, jo nezin nāves tvaiku,
Un atgādina man kaut ko tik maigi naiku,
Kā zvaigzni spožako, kas rīta zvaigznajā.
Krūts laimes pildita, gars atsvabinats domām,
    Par puķi dīvainak viņš zeed un plaukst,
    Sirds viss veens aroms, nav tai aukst,
Mēs meerā jūtamees ar savas dzīves lomām . . .
    Un teek kas apzvērets:
Lai kur mēs malditos pa dzīves maiņu jomām,
    Šis mirklis izredzets
Lai saved atkal mūs, kā mūža Jāņu naktī,
Kad zvaigznes milzīgas spīd gaišā zvaigžņu saktī.

4.

Ak, kas ir ikdeena, kas darbs, kas spējās sēras?
Tee sirdij aizmirsās,
Līdz ko pee tavas krūts ta noreibusi svērās,
Un līdz ko acīs tev kā avotdzelmēs vērās
Un sejas linijās,
Kas bij tik burvīgas kā Afrodites tēlam,
Ko ceļneeks atradis un palicis tur kvēlam.

Erato

Es beeži veenaldzigs un aklis pret ik veenu,
Vaj daba ta, vaj Deevs, vaj karš, vaj svētais meers,
Un damu pulkā pat es, dzīvais kavaleers,
Tik domīgs un tik kluss kā zeemas pēcpusdeena.

Bet jūtām mainotees, ja it kā mēnesnica
Te pēkšņi Muza nāk, nāk marmors mokās balts
Un peedvests aroma, nāk sapnis kaisli salds,
Un gars kā Pigmajons to uztraukts apsveicina;

Vaj tad lai dzeja man iz sirds vēl ritet kaunas,
Kas tēlā seevišķā pee krūts, aizveen vēl jaunas,
Kā patverdamās dreb un dzīva skūpstīt sāk?

Jeb lai es ļauns kā Jods no krūts to projām sveežu
Un sevi tukšumu tad divkārtēju ceešu,
Kur pati Erato pee manis pasērst nāk?

Par ko lai dzejoju?

Rondo savitals

Par ko lai dzejoju? Es šodeen dzejot varu.
 Jo mana mīlakā man sapnī rādijās;
 Es biju Francijā ar meesu un ar garu,
 Kaut kur uz terases man viņa gadijās.

Es biju peemirsis, kā sirds man aizrāvās
 No daiļās būtes šās, kas rāva kā ar varu
 Uz galu traģisko, jo kaisli alku tās —
 Par ko lai dzejoju? Es šodeen dzejot varu.

Par viņu dzejošu, jo atmiņas ar sparū
 Man eekšā dvēs'lē brūk, un sirds kā nodrebas,
 Es atkal redzu to un savām rokām skaņu,
 Jo mana mīlakā man sapnī rādijās.

Ta brīva bija vēl un skumja izlikās,
 Bet gudra valdijās — ak, ko lai daru,
 Ka ta, kā senak vēl, man tuvu peeskāvās, —
 Es biju Francijā ar meesu un ar garu.

Bet atvadotees ta man sacija ar svaru:
 Tik tevi mīleju, kaut vīra lamatās
 Es ilgi smokstu jau, ak, mūžam vedot kaņu! —
 Kaut kur uz terases man viņa gadijās.

Par ko lai dzejoju, ja acis lūkojās
 Man tajā, kas kā nakts (no kuņas viģes zaru
 Es modees atrodu) man sirdī maldijās
 Un kuņu peelūgt vēl kā deevibu es varu? —
 Par to lai dzejoju!

Vēl kādas atmiņas

Versus Asclepiadeus quintus

Ak, es mīleju reiz, viņa vēl tik, kaut gan redzejis tās
 Gadeem neesmu vairs; tājumā ta it kā zvaigznite mīt;
 Bet es atminos vēl — krūtīs sit sirds — cik ta daiļa reiz bij
 Un kā māceja spreest, lepojotees, mani par sirdsdraugu saukt.

Ak, cik jauna tad vēl, maiga ta bij, tikko peeaudzis bērns,
 Laimes nemeera pilns, ticības pilns, visu varedams veikt,
 Ceļot, mācītees veen prātā tai bij, gudrai, slavenai kļūt;
 Tagad atļāvusees svešatnei ta, tautai zudusi jau.

Vaj vēl skatišu to, —brīnišķīgo, kāda pārvērtusees
 Brīvā Grieķijā tā, mūzu kur daudz? Varbūt atdevusees,
 Jautrai Terpsichorai, krāšņakajai, grieķu deevinatai?
 Jeb vaj seeveete veen kļuvusi ta vīram, bērneem un sev?

Es atkal veens

Es atkal veens, ap mani rudens migla,
Un sēree lauki, vēsās lāses krit;
Sirds peenākumā silst, bet dzīve žīglā
Vairs kaira neviļ; krūtis sēras mīt.

Un tomēr roka neviļus pēc spalvas
Man ātri tveņ un dvēs'le dzeedat grib
Par tēleem saldajeem, kas neizeet iz galvas,
Bet miļās atmiņās kā senā dzīve zib.

Ak, tā jau tu, tu mīlestība daiļā,
Dēļ kuņas Deevs man lēmis mūžam ceest;
Te sērā nemeerā, te uztraukumā bailā,
Te satikšanās laimē spēj tu sveest.

Tu nesīkdama manā dvēs'lē vijees
Un mainijees ar leelo dabu līdz,
Te bijī pavasars, te kvēlot izmainijees
Par skumjo rudeni, kam sneedziņš meeru didz.

Nāks atkal pavasars, sirds vēso sneegu kausēs,
Un meesa maiga klūs, un acis debess smees,
Un satveņš atkal kāda manas rokas sausās
Un saistīs tās un sees, līdz leesmās bojā ees.

KARŠ

KARŠ TĀLUMĀ

Kaŗa dzeesma

Es pa zeedu pilno pļavu
Pavadidams laiku savu,
Domās vecās skumjas kavu.

Leetus nelija, bij silts,
Un ik deenas saules vilts
Sauca mani peldetees,
Sila malā kveldetees.

Teeŗam aizmirsās tad bēdas,
Mūŗa sāpju, ilgu vēdas,
Senai laimei dzinu pēdas.

Un man debess bij tik zils,
Un tik klusi ŗņāca sils,
It kā bērns kad biju vēl,
Kad ikveena zeeda ŗēl.

Bet vaj pēkŗņi pērkons rūca,
Jods kāds sirŗu zeedus plūca?
Nē, tās pirmās lodes dūca.

No ka sirds man atmodās
Bija nāves domas tās:
Un uz veetas viss tik skaists
Likās it kā milas saists.

Vaj mums tikai nāves jaudās
Neizteicamas laimes baudas,
Kad ap galvu zibens ŗaudas?

Jeb man pērkons bijis tēvs,
Kuŗam nepatik kas ģlēvs?
Jeb ar muzas spēsees
Daiļak tur, kur nāve dees?...

Atstāt maigās dabas klēpi,
Kas kā māte mani slēpi,
Mestees tur, kur ciņu kvēpi,

Gars, nu nekavejees vairs,
Svabadībā tu tik kairs,
Spēcigs, daiļš un arī svēts,
It kā ciņai izredzets!

Jo reiz peenāks visam beigās,
Krūtis aprims visas steigas,
Patiksees tik meesas sveikas.

Meera ostā ees tad gars,
Aņņems viņu sappu svars;
Asaras kad raisisees,
Sirds ar zeedeem kaisisees.

Augusts, 1914. g.

Nepeepildamais

Kam daudz jau sirds ir izceetusi,
Kas tūkstoš vētrās eekšā rauts,
To meers kā nāves zāles klusi
Uz meegu un uz sapņeem sauc.

Bet ir vēl ceriba tam veena,
Lai atdzīvotos prāts un gars:
Vēl breesmigaka moku deena —
Melnš negaišš, nāve, tautu karš.

Un līdz ko dzird tas šausmo ziņu,
Sirds dzīva tam un jautra sit;
Jo jauna vētra sagrābj viņu,
Un preekā viņam as'ras rit.

Eiropas karš

Ja, nu ir sagaidīts sen sagaidamais karš,
Par Eiropu kā negaiss pāri veļas;
Vismazās tautas kājās ceļas,
Lai brāztos eekšā viņās nāves maršs.

Ta daudzreiz daba smok un saules tvaikā nikst,
Un izžūst sausi visi strauti,
Bet augi krīt no tārpeem kauti,
Līdz zarodamees pāri pārkondebess likst.

Un kaut tas spēji grauj, gāž palus, leesmām svel,
Ka, leekas, izpostis vaj zemi pašu,
Bet beidzot redzam mēs: caur savu dvašu
Tas dabas jaunavu no meega augšam ceļ.

Tā visa Eiropa, kas labklājībā snauž,
Par dūmeem vērtis miljardus,
Līdz atmodinās senos bardus, —
Visskaistakās dzeesmas tās, kas pāri drupām gauž.

Pavasars

Ak, ta ir poezija senā,
Kas atjaunota atkal teek:
Vējš niknos padebešus dzenā,
Most pavasars un strauti seek.

Un cilveks mantas mūžam krātās
Ar skaidru sirdi leesmās met,
Tad varonpulkus viņās ved,
Un viseem sirdis pacilatas.

Jo tur, kur pelnos vērsto ceemu
Starp apdegušiem mežiem redz,
Kur liķu kaudzes zeme sedz,
Sāk vijolites smiet par zeemu.

Kaut miljon' krūtīs elpot rima,
Kaut daudz vēl, šķeetas, elpot rims,
Zem sloga tautas nesalīms,
Drīz viņām sāksees zeedondima.

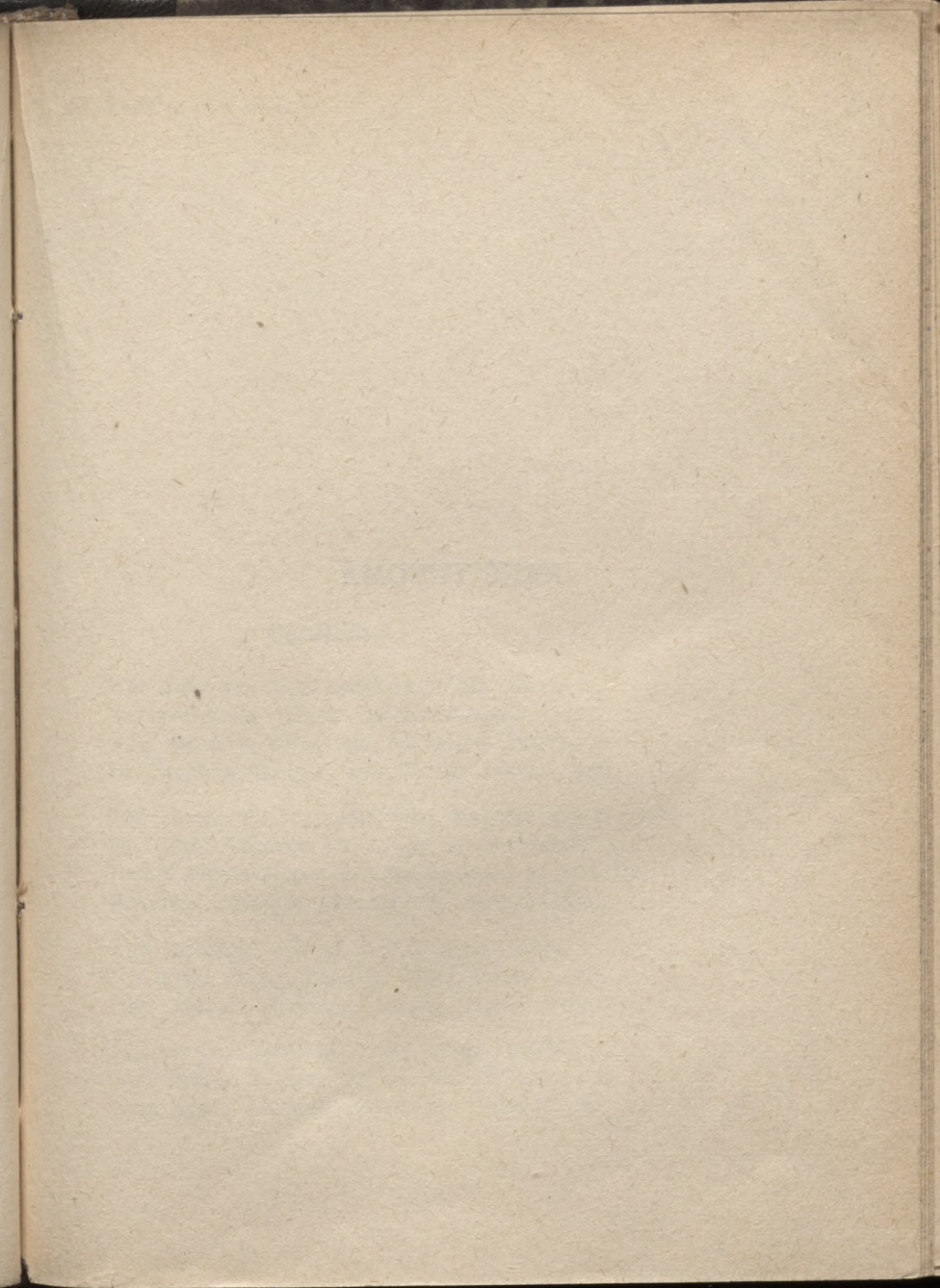
Kā nebeidzama junijdeena
Bij vakarvalstīm sākusees,
Te viņu starpā mākusees
Vēl cēlās tiraniņa veena.

Bet tā nu bezveidībā kritīs
Kā sātans Deeva dusmu sveests;
Kaut tik daudz cēlu sapņu šķeests,
Vēl brīvība virs zemes mitīs.

Un tad — cik siltas zeedoņ vētras,
Cik skaidris zeedošs ābeldārzs,
Cik zila debess, zaļas mētras, —
Tik daiļš būs viss un dzīves kārs.

Un mūsu modinatā tauta
Par sevi mūžam varēs lemt,
Kā senak, Baltās jūras skauta,
Sev sirdī dzidro laimi ņemt.

Martā, 1915. g.

KARŠ TUVUMĀ

Aeroplans

Par plašo pilsētu kā neleels putnis lido
Aeroplans šur tur, un ļaudis izbīstas;
Viņš mazs no zemes tik, bet augšā milzīgs tas,
Un bumbas nāvīgas tam dzelža spārnu vidū.

Tas skrej pār baznīcām, virs kuģeem gaisā vijas,
Un tiltus uzmeklē un sveež uz kareivjeem,
Prom ziņkārīgie mūk zem drošeem pajumteem.
Kā rijīgs zirneklis viņš savelk tūkstoš dzijas.

Tad leelgabali rīb uz to no visām pusēm,
Un flinšu zalves līst, bet lejup bumbas krīt,
Gals, leekas, pilsētā nu meera darbam klusam.

Šur tur jau dūmi kūp, mirst ļaudis agonijā,
Tad krūtīs sašauts tas uz leju rikšeem slid,
Līdz nokrīt nicināts, kas nesen bistams bija.

Šaipus un viņpus Daugavas

Tik zaļa vasara un pilna saules zelta,
Bet pāri zilums silts, kur skrej balts padebess,
No ļaudīm nošķīrees te veentulībā es,
Par to veen domāju, cik katra cīņa velta!

Cik maz mums vajadzīgs, lai noreibtu no laimes,
Ja meesa vesela un nesabojāts gars,
Ar dabu aizrāvees, es jūtos te kā cars,
Kamēr veen ne'smu šķirts no savu domu saimes.

No jauna mežs un strauts man savas sirdis rāda,
Mans veeglais gara darbs man deezgan visa gādā,
Es pats še dzīvs un ļautrs un mani bērni ar'.

Bet tur, aiz Daugavas, jau leelgabali strādā,
Rauj driskās cilvēkus, pat sauli aizbērt var,
Tur tautu nejēdzība vēl reiz sevi rāda.

Bēgli

Pa viseem leelceļeem, kā jūrā buņas baltas,
Tā jūmtās ores slid un viņās bēgļu bars,
Slid mantu vezumi kā milzīgs bēdu svars,
Jo leesmām atdotas nu viņu mājas staltās.

Tumšs nemeers viņus dzen, tee ilgi neapstājas,
Vēl ausis zalves skan un leelgabali rūc;
Bet nāves izbailēs nekas teem nav tik grūts,
Kā tas, ka jāpamet uz mūžu tēva mājas.

Uz lauka deenas nu un naktis jāpavada
Pee dūmu pavārdeem, kur sejās leesmas zib;
Jau visi pazīst tee pat rupjās maizes badu.

Teem mazee bērni kungst no auksto nakšu velgas,
Un mirst kā tauriņi, lai aprok tos, kur grib;
Bet īras tāļak tee kā spēki nakšu selgās.

Aitu brēceeni

Tik klusā vakarā, kad dažkārt eņģ'li runā,
Nu dzirdam brēceenus, kas plūst iz aitu krūts,
Tās tāļu nākušas, vēl preekšā gājeens grūts,
Zem kājām tūkstošām kā ledus leelceļš duno.

Tās pūļos milzigos pēc jēreem nobrēkušās,
Ēst zālē grūti tām, kā vētras grūstitām,
Bet ja kur ūdens tek, tās sakrīt čupatām,
Kā atoms atomam tik ceeši peeķērušās.

Un aizveen bistamak ar nageem saslimst viņas,
Un simtām ceļā krīt, jo zūd tām pēdejs spars,
Kā apstulbušas tās bez gāju putnu dziņas.

Bet sit tās dzineji ar pātagu un spiku,
Un viņas žēli brēc; tā brēca ļaužu bars,
Kad grimstam nojauta zem sevis Titaniku...

Mocekļi

Mēs bijām kara laukā, šo to apskatījām —
Gan fortus, tranšejas, gan kapus peeraktos,
Tad braucot tēlojām sev skatus redzetos
Un dziļi aizgrābti no niknām cīņām bijām.

Te eeskrej vagonā pulks vāju zaldatiņu —
No kaujas līnijas pēc drēbēm sūta tos —
Un neizjautat mums tad nācās grūti tos,
Kaut gan kā aizgūtnēm uz soleem gulās viņi.

— «Ak, Deevs, cik kaujās grūt! Splauj leesmas cauru deenu,
Bet — velns! — lai nedomā par mums jau smeeees tas,
Kaut velk visapkārt nu viņš savas uguns seenu.»

— «Vai, tiklīdz eemeegu, man leekas, žvindz jau lodes.
Bet meegs tik smagi nāk, vairs spēka nav nemaz...»
Tee gulās, dusmojās un trūkajās un modās.

Aizmirstee

Pēc mirkleem palaisteeem pa Vērmanparku,
Pēc vīna, kafejas un jautrām valodām,
Kad putni čirkstet sāk šur tur pa palodām,
Es mājās pārnācu (vēl bij man nedaudz marku).

«Ak, Deevs!» es nopūtos: «Čik grūt' teem kaŗā!
Un bēgļeeem nabageem, bet es te jokojos,
Nakts krēslā vazajos un tumsā spokojos!...»
Te durvis eedrebas no vājas rokas svara.

Es peeskreju: «Kas tur?» — «Es — nabadzite,
Man deviņdesmits gads. Sen bērni apmiruši,
Nu tumsā maldos še!...» Sirds mana šausmī sita.

Es atdevu, kas bij man: naudu, savu maizi,
Un gultā raudaju, ka laimē aizmirsuši
Mēs cilvecibu sen un svēto moku raizi.

Savvaļneeks

Par visu Kurzemi tumšs negaiss plētees:
Rūc vilceeni, aeroplani skrej,
Brauc bēgļi virtenēm, ne raud, ne smeļ,
Tik baidās ceļa malās aizkavetees.

Tumšs negaiss samācees un aprij gaismu,
Drebj latvju sirdis: dzelža bruņneeks nāk;
Bet zakši smeļ un skaļi plitet sāk;
Žids izlokas pa triju tautu plaismu.

Un kazarmēs mēs, savaļneeki, sēdam,
Te māca mūs, te izlaiž pilsētā,
Bet aizveen dzirdamak jūt kara spārnus vēdam.

Vairs meera nebūs še: rūc leelgabali,
Aug tilti, tranšejas — vaj ilgi tā?
Mēs, latvji, sveedisimees kaujās skaļi!

Veterana talismans

Aiz manis Polija un tūkstoš kaŗa beedi,
Kur kaudzēm ļaudis krīt, kur žēlastības nav,
Vairs kareiv's nejūtos, sirds meera pilna jau,
Man patik saules zelts un pļavā puķu zeedi.

Es atkal stāvu tur, kur senak — strauta malā,
Kails debesīm un sev un kails preekš miļās ar',
Tās dailē lūkojos, ta mani skatīt var,
Mēs sapnī maldamees kā pēd'jā Tūles salā.

Bet jau pēc nedēļas es atkal breesmās došos,
Kur deenas vidū pat man sauli aizsegt var
Ar čugunu un zemi laukos leesmojošos.

Tik dvēs'le sapņa šā nekad vairs nepazaudē,
Tas brīdi šausmigā kā meers man domās skar —
Un pat ne mūžība man viņa neaizdraudēs.

Mākslineks

Šai postā galejā, kad lelgabali dūc,
Jo zeme apsēsta, no bēgļeem pilni ceļi,
Kur sajūk brauceji un dzīvneeki un veļi, —
Man dvēs'lei patvērums vairs tik pee muzas krūts.

Mēs laimē dzīvojām bez rūpēm sīkajām
Pee dabas, sili kur un strauts kur oļus tvarsta,
Un zeem tik vārigā zem saules skūpstā karstā
Kā zelts tā spīdeja pēc greeķu statujām.

Kaut kaŗa uguns drauds ņe simtreiz laistijees,
Vēl ne'smu atmodees no sava sapņa skaistā,
Pee mantas veenigās kā daiļneeks saistijees.

No tautas posta nests, kā vilnis skreju es,
Bet tumsā galejā kas dižens dvēs'li saista:
Ta zelta statuŗa, ko manas rokas nes.

Dr. M. V.

Draugs, kamdēļ slēpees tu aiz tumšēem padebešēem?
Tavs vaigs mums neredzams, rets zibens tumsā mirdz,
Bet jūtu — krūtīs tev vēl dauzas latvja sirds,
Pats liktens brīdina mūs nepalikt vairs svešēem.

Ak, teic to dziļako, kas tevī gatavojees
Šos gados grozigos, jo nāve apdraud mūs?
Kas cīņu pazaudēs, kur latvjeem laime būs?
Es maldos pretruņās, prāts nav vēl apskaidrojees.

Tik veenu nojaužu: pee zemes tautai tvertēes
Un viņā spēkus smelt, kā tūkstoš gadus smelts,
No dvēs'les avoteem tur mūžam neatdzertēes.

Bet mums, kam spārni jau, kam domu ceļi vaļā,
Kā tautu meerinat, kur viņas nodoms šķelts,
Un kādu mērķi tai spraust dzejas balsī skaļā?

Tautai

Kam trūkst vēl gudribas, kam trūkst vēl gara spēka,
Teem manta veenīgā ir pazemīgā sirds,
Iz tumsas dziļākās, iz nāves mokām mirdz
Ta gaismā mūžīgā kā saule debesēkā.

Mums laiks nu izšķirtees, cik stipri mēs un gudri,
Šai tautu ciniņā, šai cīņā atklātā?
Bet ja mūs nīcina bez skaita, mēra ta,
Tad labak paliksim mēs tikai sirdis mudri.

Lai sirdi klausamees, ko milē ta un žēlo, —
Vaj nav ta dzimtene, savs zemes laukums zaļš,
Kur tauta radījusi savu dzeju cēlo?

Nu, lai tad paleekam ar zemi saauguši
Kā baltee akmeņi, kā oļos avots skaļš,
Jo bojā aizeesim mēs tautās izkliduši.

Bet tee...

Bet tee, kam spārni jau, mēs garā peeaugušee,
Kam sen jau zemes nav, kam tā tik eedomā,
Kā dzērves klizdami mēs pasaul's eejomā,
Par jums veen dzeedasim, kaut jūs jau pametuši.

Gars visur esošais, acs meega nezinošā,
Sirds sāpēs kūstošā un tāļu sneedzošs prāts,
Kas tavās pilsētās un zaimos asinats, —
Tee mūžam nerimsees par tevi cīņā možā.

Un visā pasaulē tavs vārds tiks izdaudzinats,
Kā ozols kuplosees tu pasaul's apziņā,
Lai cik tavs liktenis būs tumšs un pazeminats.

Kā saule tava sirds iz dziļās tumsas spidēs,
Par ceļa zvaigzni mums aizveenam paliks ta,
Un mūsu gudriba un spēks tev nakti klidēs.

Karš

Ir savads laiks, tūk satricinošs,
Kā vēl virs zemes bijis nav,
Te beedinošs, te atsvabinošs,
Bet tikdaudz nāves nesošs jau.

Vaj Eiropā gan prāta trūka
Un cilvecības, laimes pat,
No zelta visas lādes tūka,
Bij daiļums tāds kā vēl nekad.

Ta zemes, jūras pārvaldija
Un apakšzemes, gaisus pat,
Par brāļiem ļaudis padarija,
Pret tirāņiem kā veenam stāt.

Un tomēr zvērs ir vaļā sprucis
Un sajaukt visu guvis jau,
Kā Don-Kichots, kas prātā jucis,
Bez kaujas kuņam laimes nav.

Kā spaļus sēj tas miljardus
Un milijoneem liķus vāc,
Rok bērņus, seevas, spožos gvardus
Kā fantastiskais Herostrats.

Vaj teešam Eiropa jau slima
Un vārigs trums tai jaizgriez?
Jeb ta tik veena varā grima,
Šis veens nu tumsā jaeesveez?

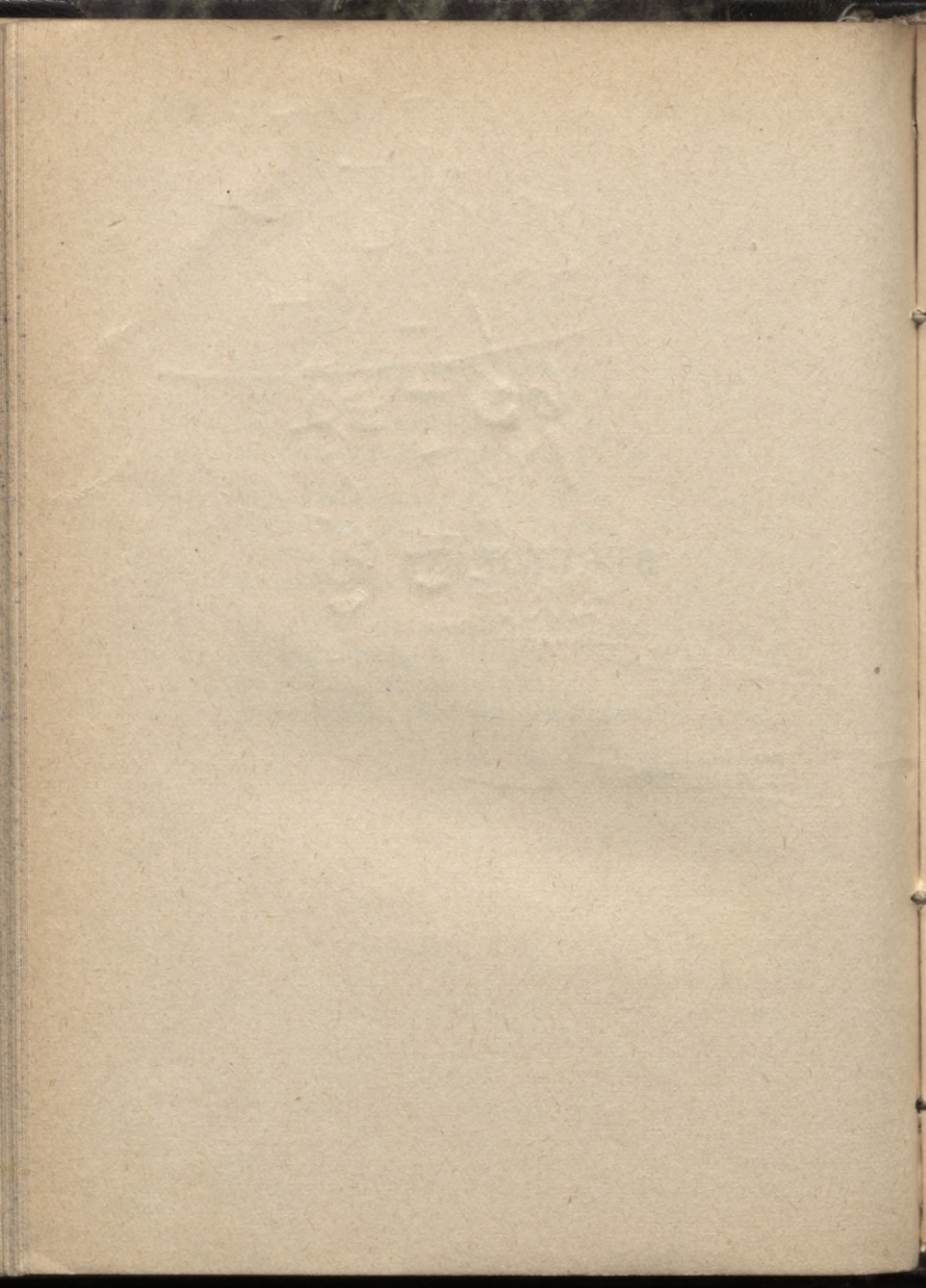
Būs taisnība tev, dzejņeek daiļais,
Pašsevi veen teem nāvet lemts,
Lai pūlis veenkāršais, vēl baiļais
Jūt preeku, tiraneem kas ņemts.

Nē, ģermaņeem nav liktens lēmis
Pār tautām eet, kā frančeem reiz,
Jo Bonaparta šķēpi ņēmis
Šo tautu ķeizars pēdejais.

Un jūtu — jūt man sirds ko saldu:
Šis kaŗa veesuls postošais
Uz mūžeem tiranijas maldu
Mums laupis. Tīrs būs zemes gais!

1915. g. aprīli.

BĒGUĻOŠANA

Maskava

Uz visas pasaules, man leekas, nava otras
Tik plašas pilsētas, kas visa dārzos slikt,
Kur visu atlautes sev kā uz laukeem drikst
Un ļaužu dvēseles kur sajustos tik modras.

Te tumsa breesmīga vēl valda apakšslāņos,
Bet staro augšējie kā saulē puķu dārzis;
Kā stiprais milets teek te arī tas, kas vārs,
Vispēdejs ubadziņš smeļ saldus dvēs'les mānos.

Tu audzē pasaulei kā māte cilvēci,
Iz tumsas saule nāk, iz tevis deevu prāts,
Pat tumšās orgijās tu ļautā dvēs'les gribu.

Pēc gadeem mainīgeem es atkal tevī nāku,
Tu savu burvību ap mani apaust sāc,
Bet tā, ko vēlejos, vaiks tevī nepanāku.

Kremli

Kā baigā pasakā es Kremļa vārtos eju,
Kur viss kā izmiris, kā smagā meegā snauž;
Kaut ko pus breesmīgu, pus daiļu sirds man jauž,
Kad pūlos atsegt še es izbijušā seju.

Te sakrājees ir daudz, kas cēls bij senos laikos;
Kā putas augšup sit tumšs jūras bezdibens,
Tā torņu, baznicu un piļu sapnis sens
Uz mūžu sastindzis stāv tālo fabrik' tvaikos.

Bet žēlums sirdi žņaudz, un tikko as'ras valdu:
Cik maz še atlicees no tūkstoš mocībām,
Un sajutu pat to es it kā tukšu maldu.

Sirds citas skaidribas, gars cita spēka taujā;
Man prātā Peterpils ar granitkrastmalām,
Ar lepno piļu rindām vēsā sneega skaujās.

Seeveetei no Aglavenas tipa

Man leekas, milejīs es sen jau deezgan būšu,
Nu mokās jaizsmel man posts līdz pamateem
Un jāmīl cilvece līdz viņas pēdejeem,
Tik tad es atkal svēts un nevainojams kļūšu.

Bet tu — tu seeveete no Aglavenas tipa
No jauna vilini un manas rokas tver,
Pee krūts sev speed un manus mērķus sver
Un kalnā teecees vest no mana ceļa slipā.

Teic, kas par kalnu tas? Man Venus kalns par zemu.
Kas bijis Olimpā, tam nav ko vēletees;
Es mokās, pūliņos sev svēto mīlu ņemu.

Tev tomēr pateicos es, būte daiļi cēlā,
Kas prati aizrautes, ar leesmām spēletees,
Pee tevis saista mani kāda jūta žēla.

Jachta

Frederikai Zaks-Jakovļevai

Preekš plašēem ūdeņēem šī greznā jachta celta,
 Tai masti gaisā skrej, un vētra buņas plēš,
 Un stundā rāmajā, kad rītens zvaigznes dzēš,
 Ta jūrā izgāja, lai saule viņu zelta.

Bet negaiss satumsa. Un dziļi kāpās zvelta,
 Ta šausmi cīnijās, līdz grima eekšā tur,
 Tai buņas nolaistas, ta kaut kur pušu šķelta.

Bet kad tai gaŗam eet kā pāvas jachtas citas,
 Tās smailais siluets tik sērīgs malā stāv,
 Un buņas pelekās kā kaiju spārnī sitas.

Par drūmeem zvejneekeem, kas līdzās kaut ko vāra,
 Kā sargeņģelis kluss ta augsti gaisos blāv . . .
 Lūk, pirmais rīta skūpstis tās smailo stāvu skāva.

Rainim 50 g. jubilejā

Es ne'smu jubilara vēl neveena sveicis,
Sirds kaunā klusu ceeš, kad tauta gavilē,
Preekš mūžeem neecigos tik beeži slavē te, —
Nikst ģenijs Latvijā vēl sevis neizteicis.

Bet tu — tu nemirsi kā Ibsens un Verharens,
Daudz vairak radijis, kā varets sagaidit,
Jo aizveen dzīvak sirds tev vārgā krūtī sit,
Ka droši varam teikt: veens vīrs ir latvjeem varens!

Un tee, pēc pilnibas kam prāti izslāpuši,
Kaut tevīm neseiko, bet darbs tavs paraugs teem;
Vaj tevi aizsneegsim, reiz sevi izsmēluši?

Tu beeži apkarots, jo neparasts par leeku,
Bet mūžam svēts un miļš daudz simteem tūkstošiem,
Tev lauru vainagu es meerigs galvā leeku.

25. aug. 1915. g.

Pee Fallija zārka

Kā brīnums staigāji tu latvju zaļās lejās,
Vairs tumsas neredzot, par rūpēm smeļotees,
Un viseem veegli bij, kad, sveedreem leļotees,
Tee smeeklus redzeja uz pirmā latvja sejas.

Un kaut tev skumju kauss bij jaizdzer līdz galam,
Bez vaidā tvēri to, pats sevi vērdamees;
Prāts, jūtas, gribas spēks, kā svaros svērdamees,
Tev mūžos solija jau troni Tūles salā.

Un tad kā Herakless, kas lauvas ādā tērpees,
Caur tautām devees tu, šā troņa meklēdams,
Līdz domu pavedeens, aizveen kas grodaks vērpees,

Tev dzimtā Latvijā šo veetu eerādija . . .
Bet liktens skauda mums; ta varu sekmedams,
Tu meerīgs atgulees, kā varons Sen-Latvijā.

25. novembri, 1915. g.

Golcinā

Pār Latviju kad gāja kara breesmas,
Un tauta metās bēgt simts tūkstoš vezumos,
Bet šausmais ložu leetus apbērt tos,
Bij breesmu pilnas arī manas dzeesmas.

Bet Laima nomodā pār mani bija:
No tautas posta kaut kur projam nests,
Es it kā paradizē tiku vests,
Kur, ka veen ilgojos, sirds eeraudzija.

Es tur, kur mežs un līdzās leelpilsēta,
Kur kristalskaidris gaiss un gars tik stalts,
Kā jaunee bērzi manas mājas sētā.

Še sapņoju es tautas sapņus saldus
Un bēgļu sapulcēs, kā sudrabkalts,
Jo straujak viju seno dzeesmu maldus.

Svešā malā

Skaidris vakars svešā malā,
Baltā birzē putni dzeed,
Katras zaļās lapas galā
Vēl pa leetus pilei šķeet.

Alejas un ceļus platos
Nolijušais sudrabs veldz;
Logus atvēris, es skatos,
Kā mirdz zālē saules zelts.

Kreimenes man vāzēs baltas,
Krūtis gars vēl baltaks mirdz;
Visas domas še tik staltas,
Jauneklibā kvēlo sirds!

Vijolite

Gazella

Atkal pavasara: saista vijolite!
Tik man novērot, tik laistit vijoliti,
Smelot avotā visskaidrā ūdens lāsi,
Lai bez kādas bēdas kaistu vijolite.

Mostas deena jauna, saule atlūkusi
Sirdis vajā veļ. Ir laista vijolite

Zemē sauli smeltees, sirdis laimi eņest —
Zili zeededama, skaista vijolite!

Viss tik gaišs, kur viņa izplaukusi,
Kaut vairs neizgaistu vijolite!

Kā ta preecajas, kā debesszila smaržo,
Tērpā veegli zaļā, saista vijolite!

Vaj es milu jau? Sirds sapņeem peelijusi?
Ilgu smeldzes velti klaistu, vijolite!

Domās atkal tu, tik klusa smaideem saisti,
Sirds man tumsā ees, ja gaistu vijolite!

Muzas sauceens

Darbs atkal beigts un ārā pavasars
 Ar silteem vējeem šalc pa birzēm balti zaļām;
 Pa logu lūkojos, un laimes pilnais gars
 Grib jautris dzeedat līdz ar putnu dzeesmām skalām.

Bet muza nopeetnā man skumji dzeestra teic:
 «Beidz aušotees kā zēns un just, kā putni mežā,
 Tu sen jau izredzets, lai jaunus ceļus veic,
 Pats liktens aizvedis ir tevi malā svešā.

No dabas teecees tur, kur laudis cīnas, ceeš
 Ar savām kaislibām un gara tēlus rada,
 Kur viņus ceešanas kā dzelzi leesmās sveež
 Un sferās dižakās tad beidzot eekšā vada.

Tu tautas arhitekts, ta jaizveido tev,
 Kā zvinigs deevanams virs meža kalna galā,
 Nav lemts tev vēletees vairs citas lomas sev,
 Kā nomirt, eeejot vispēd'jās Tūles salā.»

Un muzā klausotees, man pēkšņi drūmi teek,
 Es logu aizveru, pee galda veentulš sēstos,
 Kur dziļas grāmatas ta manim preekšā leek,
 Leek tēlus eedomat, sen laika maiņu dzēstos.

Šai cīnā pagurstot, man muza dod kautko,
 Kas atkal leesmās sveež man dvēs'li izmocito —

(No daļās vijibas, no smaideem Erato
Es pazīstu): «Ņem dabas veetā šito!»

Un kaut es atkal brīvs un ārā pavasars
Ar silteem vējeem šalc pa birzēm balti zaļām,
Par mani kaislibu un ideālu svārs
Par jaunu izgāžas ar dzejas vētrām skaļām.

Jautajums

Veens pakal otram aizeet leelee gari —
Te Fallijs, Duburs, te jau Rozentals,
Kas savās veetās valdija kā cari,
Un tautā atslābst dailes ideals.

Un tee, kas paleekam, Deevs zin, cik ilgi! —
Pļauj nāve strēlneekus un bēglus pļauj —
Cik mājās sagaidīs vairs jūras vilņi zilgi
No teem, ko svešatne nu savā klepī skauj?

Tik jauna bij vēl latvju pašapziņa
Un gara veidošanās saldaiss preeks,
Ka nomāks svešatnē to mantas dziņa,
Līdz tautas gars un lepnums liksees leeks.

Bet mājās atgreetušeess donkichoti, —
Vaj spēsim mantojumu savairot?
Un ļauno eenaideeku izvaroti,
No dvēs'les bagatibām atkal dot?

Rumjanceva bibliotēkā

Es bibliotēkā, kur grāmatplauktos
Guļ seno tautu gars, un ko veen spējis tas,
Kā princis sajūtos, it kā kad eekšā jauktos
Jau dzīvē bailajā un ne vairs grāmatās.

Cik pārdrošs jūtos tad — te mākslineeks, te kareivys,
Te kaislais mīletajs, te troņa mantineeks,
Un ko veen eekārot vaj sasapnot es varej's,
To visu eeraudzīt un tvert un izjust preeks.

Viss, viss, kas bijis reiz, ir eespējams par jaunu,
Še visu sasmelot, no visa tālak dot,
Un diktēt laikmetam par tādu labu jaunu,
Ko aklā ikdeenā nekur vairs neatrod.

Ak, spēji bombardēt ar tūkstoš gadu spēku
Šis deenas ceetokšņus un fortus drupās treekt,
Iz tumšā mēmuma celt balto mūžib's ēku,
Un tūkstoš varoņeem kā beedreem roku sneegt —

Virs zemes augstaka neka še teešam nava!
Tik pašam sevī vēl to visu eemeesot,
Lai galvu ari tev reiz apmirdz mūžu slava —
Tik tas vēl kvēlošak spēj sirdi eelīgsmot.

Zeedoņvējš

Zeedoņvējš pa laukeem dveš,
Manas šaubas, skumjas dzēš,
Svešumsāpe aizmirstas,
Dvašo dzimtene aiz tās.

Pilns ar mijeem sakareem
Vējš šis nāk no vakareem,
Atnes tūkstoš sveiceenus,
Peekusis uz krūts man dus.

Dus uz krūts, kā mātes vaigs,
Baltās ābelītes tvaiks,
Sējas laika čaklais darbs,
Leelgabalu rūceens skarbs.

Dus uz krūts kā kara lauks,
Liķu pilns, kaut zeedons jauks,
Un kā jūras dibens spožs,
Tautas sapņu pilns un drošs.

Zeedoņvējš, kas laukos dveš,
Visas manas sāpes dzēš,
Leekas man: es Latvijā,
Gaujas lejā jaukajā.

Svešumā

Tik tagad tālumā mums dzimtene teek mīla.
Jo viss te veenaldzigs, tik savads, mēmi svešs,
Pat zeme mēmi klus, teek neuzticams mežs,
Un leekuļojot mirdz no augšas zvaigžņu zviļa.

Sirds vairs tik veena ilgst, tik veena slāpst un mokas,
Pēc baltās Latvijas, kur dvašo jūras vējš,
Uz Rīgu atpakaļ rauj jūtu veesuls spējš,
Preekš sirmās dzimtenes kā sapnī ceļi lokas.

Tur, tur mūs sapratīs ikveena zemes sauja,
Kur tēvu pišļi dus un sirmee veļi eet,
Kaut viņeem pāri dodas svešo tautu kauja.

Tik tur ir dzīvot vērts un rimtees smilšu kalnā,
Kur tūkstoš pasakās un dzeesmās dvēs'le dzeed
Un nāvē eeligo, kā daba rudens salnā.

Revolucija

Kas noticis tagad, kas gaidams?
To aptvert, to saprast tik grūt.
Kā kuģis pa vilņeem svaidams,
Tā prāti pee malas grib klūt.

Vaj teešam mēs laikmetā jaunā
Uz mūžeem nu eevesti jau,
Kur savvaļas neņems ļaunā,
Un domai kur jaslēpjas nav?

Kur tirani ļauni un skopi
Vairs galvas mums negreezīs nost;
Un tauta sauks gaismai — «Topi!
Mēs gribam no miroņeem most?»

Kur ģenijam nebūs ne mokaš,
Ne bailes vairs jaceeš, ne bads,
Ne dikā vairs jāpatur rokas, —
Kur valdneeks viņš jutisees pats?

Ak, — neticu, neticu vaira
Šai teikai, kas nepeepildās...
Un tomēr, cik dzīve nu kaira,
Kā nemilet, neslavet tās!

Martā, 1917. g.

Kareivju aizlūgšanas

Sen kārotais zelta laikmets
Vaj teešam tik tuvu jau klāt
Pēc kareivju aizlūgšanām,
Kas zeedojās sevi labprāt?

Tee miljoneem Stiksā grima,
Pee deeveem tikdami klāt,
Teem atklāja cilveces mokas,
Nu deevi tos klausa labprāt.

Šo ceešanu bezgalībā
Tik necigs nu atsevišķs prāts,
Tik smejama varmāciba,
Ka tirani pašsevi māt.

Kā Kreevijā, visās valstīs
Pee malas driz varmākas ees,
Un patvaldīs brīvās tautas,
Tās sirsniba kopā sees.

Un viss, kas veen latvjeem licees
Kā neaizsneedzams nekad,
Nu ikdeenas gaismā nācis, —
Jo valdneeki mēs kā nekad.

Jukas

Kas godīgs ir bijis par leeku
Un labs veen un bailīgs un lēns,
Tas beidzot, velnam par preeku,
Kļūst pēkšņi kā nerātnis zēns.

Jo viss, kas veen dzīvs vēl un vaļīgs,
Un radoši darbigi un daiļš,
Jauc robežas visas un skaļīgs
Uz ciņu sauc lepnis un smaiļš.

Bet līdz ko no ciņas nāk mājās,
To tūkstošas eedomas māc;
Tās dvēselei preekšā stājas,
Līdz apmulst un sajūk tad prāts.

Līdz spoku valsts atveras viņam,
Pee joda pa preekšu tas brauc,
Tad mostas ar Lacara ziņām,
Iz kapeem pat miroņus sauc.

Leelā ideja

Šis karš nav velts, nav velti asins leetas,
Ta leela ideja: lai karēem gals,
Lai tautas veenojas, sauc miljonbalss,
Un izspreež taisnību ikreiz uz veetas.

Pēc tikdaudz ceešanām sirds maiga šķeetas,
Kūst sāpēs uzvaras kā saulē sals,
Ik tauta nu sev pati laimi kals,
Un visas brālībā būs ceešā seetas.

Vilts, vara samaitā, sauc idealists,
Bet labā sirds un prāts, kas mūžam cēls, —
Tam peeder nākotnē pat purpurkvēls.

Sen kristigeem bij Kristus ideals,
To tagad apsveikt nāk pat zocialists,
Nu sasneegšanas brīd's vairs nebūs tāls.

Atkal mājās

Pēc gadeem bēgšanas un steigas,
Pēc gadeem rūpju melnās nakts,
Pēc gadeem domu-cīņas vakts,
Nu prozai peenākušas beigas.

Es atkal savas dzimtas vidū,
Kas, dabā eeslikusi, jūt,
Kā zeedonī var laimi gūt,
Kad pilni dārzi putnu lidu.

Es atkal atsēstos pee loga,
Pee grāmatgalda sapņu pilns,
Un skrej par sirdi jūtu viln's,
Kā vējš par cerīņem pee žoga.

Bet tomēr bezauglibā deenas
Vēl manas aizrīt, tukšs es pats,
Vēl leetās neespeežas skats,
Un nejūt dzejas vēl neveenas.

Versus Asclepiadeus secundus

Muza, jaunava mīlīgā,
Kuram dzimstot kādreiz laipna tu smaidīji,
Tādam laimes nav dzīvojot,
Tikai dzeesmas un sirds, kurai vairs meera nav.

Mokās ranjas tas visur kur,
Pēc teem smaideem, ko viņš dzimstot bij skatījis,
Bet tu, muza, vairs nerādees,
Lai tas izkūst kā ners dzeesmās un žēlabās.

Versus Alcaicus

Ak, mirkli skumjee, dzīve kad velta šķeet,
Krit darbs no rokām, doma par sapni klūst,
Un sēdot ilgi tā pee galda,
Leekas, mūs mūžība atnāk taujat.

Ta dziļās mokas, sāpes, ka sirdi kremt,
Kā māte aijā, līdzjūt un klusu ceeš,
Līdz izrit dzeesma žēlabaina,
Veeglojot domas un sedzot rētas.

Versus Alcaicus

Sirds vairs kā nemīl dzejas, kas krāšņi zeed,
Ta ritmā eetveļ domu, kas leela šķeet,
Un sevī ilgi nesajot,
Tā kā ta veidojas, izteic vārdos.

Tai it kā gleznas un daba vairs nepatik,
Kas aizpeld krāsās, saldās saskaņās,
Ja nav tur gara leelaka,
Kuram būs vērtības dziļakas iznest.

Versus Alcaicus

Ak, dzejneeks nezin lomas, kas neeciga,
Tas nevainībā meerigs un tiri jūt,
Tas netver goda, nemet ta,
Tā kā tas patiktos tumšam pūlim.

Tas veicot darbus, kuņi pār spēku eet,
Caur cēlām pūlēm nemirstigs mūžos teek,
Un tumšos ļaudis, zemi viņš,
Atverot spārnus, reiz pamet lejā.

Versus saphicus minor

Nav man zelta daudz, nava mantas, mājas,
Tautā kļīstu es tā kā putnis mežā,
Un kā putnis kāds tikpat jautris dzeedu,
Dzeedadams miršu.

Vaj gan labak tam, kuŗam zelta kaudzēm,
Melnam baronam vaj ar pelekajam?
Rūpes moka tos; sirds teem ļauna, ceeta,
Cīņā pret tautu.

Vaj būs kaŗš vaj meers, manas dzeesmas nerīms,
Cik man vaj'dzesees, to ar dzeesmām gūšu,
Lai tik Latvija, kuŗa breesmās, pārcees
Nelaimes visas.

Lirika

Tad kad jau tuvojas četrdesmits gads,
 Galvā kad sirmojas veens otris mats,
     Lirikas deeveete labprāt mums slēpjas,
     Neizlaiž proza iz meegainā klēpja.
 Un tikai reti kad pārmijas laiks,
 Gadas vēl — aptver mūs preeks, ak, tik svaigs,
     Roka kad strauji pēc liras vēl teecas,
     Plašas teek acis, krūts straujumā leecas.
 Bezrūpju jaunība, vaļa un preeks,
 Leekas tad, kausu mums pārpilnu sneegs.
     Aizmirstas gudriba, nodomi, ceņņa,
     Atjožas krūtis no žņaudzošā steņņa,
 Leekas, viss ceretais peepildits klūs,
 Daritais pilnigs un nemirstīgs būs.
     Leekas, pats liktenis uzvarets stājas,
     Stājas mūs vajāt un redzam jau mājas —
 Mājas tik bagatas, meerigas, skaistas,
 It kā kur bērība pretīm vēl laistas...
     Rindās tad sirds mana kaisligi rit,
     Kājas uz grīdas kā valsī veen sit.

J. Lautenbacham-Jūsmiņam 70 gadu jubilejā

Ak, lepnais trakuli, kas karojis bez mēra,
Kas dzīvi baudījis un slavu guvis ar',
Kas tomēr strādājis, kā tikai retais var,
Un kļuvis nemirstīgs — lai leekam to mēs vērā!

Kas viņam neatļauts, ja pilns tas kaislā sērā?
Kāds vārds par pādrošu, ja viņu naidneeks skar?
Bet kad tas eedvesmets un kokli plecos kar,
Tad tikai Jūsmiņš tas, un lauva teek pēc jēra.

Bet liktens nešpetnais reiz virsū gāzās tam,
Kā jauno laiku gars, kas prasīja tik maizes,
Ne vaļas neļāva, ne sapņu vairs nekam.

Tev, fantast nabagais, tas nedarija raizes,
Kad krāšņo Vidvudu tu radiji pusēdis,
Laiks — klausees! — atkal jauns: viņš mēditajus mēdis!

Rondo savītais

Pēc gadeem atkal eegāju es Rīgā:
Tās izskatā ir meerigs, daiļš kautkas,
Ta savā smiltajā kā senak patvaļīga,
Kaŗš viņu pārvērtis ir tikai maz.

Klus zvani, kuģi klus, guļ fabrikas,
Kā senatnē tā tagad peemilīga
Un gluži meermilīga izlikās, —
Pēc gadeem atkal kad es biju Rīgā.

Tik senak zāle līdzenaka dīga
Uz bulvareem, kur tagad vāļajās
Bars zaldatu pēc darba veenmuļīga, —
Tās izskatā ir meerigs, daiļš kautkas.

Pa retam cepelins pār torņeem aizlaižas,
Uz viņu tad kā pērkons brīnišķīga
Grauj gunis baterija, bet pēc tās —
Guļ Rīga smiltajā kā senak patvaļīga.

Un simtās kafejnicās gaitā nodevigā
Slīd tūkstoš libertinas, greznas tās,
Ar viņām virsneeki dzirkst čalā atjautīgā, —
Kaŗš Rīgu pārvērtis ir tikai maz.

Ta pati dzivošana atmiņās
Un tūriba, kas it kā baudkāriga,
Tik troksnis nozudis, darbs, lamas nešpetnās,
Kas senak dzirkstija starp šķirām Rīgā.

1917. g. augustā.

Dzimtenes labad**Versus saphicus minor**

Ak, es vēlos būt tur, kur lodes svilpo,
Dzelža krusa birst, gāž ar saknēm kokus,
Un kur kaujās brūk mani brāļi ašee
Dzimtenes labad.

Neeka pašlabums, vaj ar bailes zemās,
Kur pēc uzvaras mana tauta cinas,
Lai ir nolādets! Celes gods par visu
Dzimtenes labad.

Simteem tūkstošeem mazu bērnu, seevu
Brēc pa svešumu, ceešas badā, salā.
Ak, kāds slavas darbs, visus mājās pārvest
Dzimtenē mīļā!

Breemās, vaimanās, ja tik mērķis varens,
Krūtis veegli dveš, netrūkst rokai spara.
Veegli uzvaret, veegli krist bez elpas
Dzimtenes labad.

Versus asclepiadeus quartus

Ak, kā gribetos man tēvijā dzīvot vēl,
Kad ta svabada klūs, latviska teekot arveen!
Domas domasim savas,
Dzeesmas dzeedasim savas tik!

Krūtis varenas tad jūtas mums spraigosees,
Ergleem līdzīgi tad dzimtenē valdisim,
Jūrās tāļu mēs brauksim,
Vedot dzimtenē laimi sev!

Ak, kā gribetos vēl jauneklīm būt tad man,
Kam pat atmiņās vairs tēvijas vārgas nav,
Brīvs kas peedzimis, lepnis,
Godu aizstāvo, gatavs mirt!

Versus asclepiadeus tertius

Bet ja atņemtu man liktenis Latviju,
Dzītu svešumā klist, laimi tur atrast sev,
Laime veenīgā man būtu pēc viņas ceest,
Ceešot dzeedat un mirt pēc tās.

Un ja karotu vēl Latvijas pulkos es
Skaistās dzimtenes dēļ, kuŗa vairs mūsu nav,
Laime augstakā man būtu dēļ viņas krist,
Krītot ticēt — ta brīva kļūs!

Bet es dzejneeks tik vargs, krūtīs man daudzās sirds,
Dauzās nemeerā ta, ilgās vārigās slimst,
Slimst un šaubās un tic, vēlas, lai visi tic, —
Tautas nākotnei dzeesmas dzeed!

Versus saphicus major

Vētra kad nāk par zemi,
 Aptrauc augļus un lauž,
 beeži veen,
 kokus, kas pilnaki likst,
 Lidzīga kaņam leekas:
 Mantas šķeež ta un pļauj —
 ak, kā pļauj! —
 jaunekļus, braši kas aug.

Vētra kad gaņam, ļaudis
 Iznāk bāli un skumst —
 ak, kā skumst! —
 Viss, kas bij cerets, nu beigts;
 Mājās kad pārnāk pulki, —
 Mātēm ceribas nikst —
 un ak, vai! —
 līgavām vīru vairs nav.

Jaeesāk viss no gala
 Gādat, radīt un celt,
 smagi ceest,
 daba kaut palīgā nāk;
 Jaaprok seevu laime,
 Maigās sirdis lai rūst,
 ceetas kļūst,
 ilgu varā lai lūst.

VĀCU VERDZIBĀ

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

Jaunā Kina

Pamazām sadrupušas leelās valstis,
 Jo vara bojā, nozeedzibās rauj,
 Bet nozeegums pats sevi postam ļauj,
 Līdz vara zūd, neveens tās neatbalstīs.

Tā ari Kreeviju nu liktens zvalstīs
 Pa postu veen: kas sēts, lai ļauj,
 Gars garu eenīstot lai peļ un kauj,
 Bet kritušos vēl divains eņgel's malstīs.

Viņš tēlos paradizi tuvu veen
 Un tūkstošgadu valsti, kuŗa skreen
 Un zūd kā vētra mirklī isā,

Līdz glēvā ikdeeniba galvu ceļ,
 Un prasta muld un varondarbus peļ,
 Un eemeeg reebumā un vēsā trīsā.

Tauta

Ak Deevs, man nopūtas pār lūpām veļas!
Nav gala postam vairs, kas tautu sit,
Tikko tā pagūst slogus atvairīt,
Jau citi smagaki vēl virsū zveļas.

Rūc leelgabali, krūtīs sirds vaj šķeļas,
Un ļaunās nojautās man as'ras rīt,
Jo baidos eenaidneeku eeraudzīt,
Kas aseem nageem tautas meesās dzeļas.

Ta deezgan šausta, simteem gadus jau,
Bet dzīvoja, lai plauktu zeedos skaistos,
Vaj vēl ta izrauta iz pekles nav!

Veenalga, kļūšu kas: vaj vergs, vaj brīvs,
Ar savu likteni pee tevis ceeši saistos,
Jo tik pee saknes ari asnis dzīvs.

Rīgas krišana

Bij savads noreibums taīs rudens deenās skaistās
No varas, brīvības un ļaužu drūzmas ar',
Jo tikai sapnī vairs sirds atminetees var,
Kā Rīga nesenā tai 'tūkstoš krāsās laistas.

«Ap Nāves salu veen nu mūsu liktens saistās!»—
Bij strategs lēmis reiz; lemj citu ebrej' bars,
Kas komitejās sēd, jo veenaldzigs tam karš,
Un Rīgas atslēgas teek vācu varā laistas.

Pēc deenām nedaudzām peld Rīga leesmās jau,
Sprāgst lādiņi uz eelām, dārzos, mājās:
Mūs vāci eelenkt grib. Pee atkāpšanās stājas

Nu smagā armija: jau tilti uzsprāgst, klau!
Deg noliktavas, skat', kā laupitaji krājas . . .
Taīs leesmās, dārdoņā vairs Rīga mūsu nav.

Atkāpšanās

Kaŗš ļauns un breesmīgs —vīseem sen jau zināms,
Tam nāve, bads un mēris līdzī eet,
Kas reiz to redzejis, vairs neprot smēet,
Tam galejs posts vairs nebūs atgādināms.

Bet atkāpšanās brīdis ļaasmās mināms,
Bars uzvaretais godu zaudej's ūķēet,
Viņš posta, laupa, raudās nebeidz smēet
Kā zvērs, vaj lops, preekš kuŗa nazis trināms.

Un tad kad izlaupīts jau pēdejs kakts,
Bet eelas pēevazatas tūkstoš drazu,
Nāk pussagrautās eelās baīga nakts.

Un nāves baiļu klusums stāv uz vakts,
Līdz uzvaretais klāt; par laiku mazu
Tas nobeidz izlaupīt, kas eepreekš sākts.

Veens mirklis

Ak, kāda breesmīga un varmācīga roka
Uz maņām smadzenēm tik nevairāmi speež!
Es šausmās apklusis, man visa būte ceeš,
Es liķis eegulees eekš smagā zārka koka.

Kā sapnis izsapņots, kas vēl man sirdi loka,
Ir manas tautas rīts, jo viņu postā sveež;
No jauna domās man sirds verga bailes veeš,
Kas dvēs'li izmaitā un žņaudz un mūžam moka.

Es redzu — izkaisa pa eelām svešus vīrus,
Mūk alās, baiļu rauts, kā peles ļaužu pulks,
Preekš kuŗa atlicees es veenīgs moku tulks.

Te beedris peezvana — klau! — atskan vācu dzīres;
Mēs tumsā divi veen, ak! krūtīs raudās tric,
Jo jūtam mēs, kā raud mums visa tauta līdz.

Versus saphicus major

Ak, kādas sēras sirdi!
Skatus aizsedz man
skumju nakts,
kāda tik liķeem rādās,
Kāda tik rādās ēnām,
Kuņas lēnam klist
apakš mums
pazemes mājās klusās.

Dzirdu es muzas dejam,
Dzirdu — apkārt man
sejas mirdz,
dzīve skrej preekā skalā —
Uzvaru naidneeks zvinē.
Bet man prātā — brāļi
tūkstošiem veen
klajumā gul bez elpas.

Daudz vēl gūstā mokās:
Jauni bija tee,
cerot daudz,
tēviju milot krita
Gūstības postā, badā,
Vistot, mirstot tur
bareem veen,
dzimtenes velti saucot.

Atminos zēnu veenu
Smuidru, staltu es
redzu to,
sagūstīts turas vēl stalts tas.
Lūpas kaut dreb un skropstas,
Teic man: «Paleec sveiks,
tēvam nes
ardeevas pēdejās manas!»

Uzvaretee

Eet skumjās deenas, pilnas nāves dvašas,
Kā šaurā ceetoksni, kur karals-bads;
Kas likums vairs? Ikkatris stāv veens pats,
Un aizstāvs gaidams tik no laimes pašas.

Mēs atteikušees jau no vaļas plašas,
Guļ sapņu kuģis kāpās sadragats,
Kaut domājam, ka redz vēl mūs kāds skats,
Tik bērni cer, ka pārmaiņas nāks ašas.

Uz viseem ceļeem skatam tikai tos,
Kas glēvi veikas, glūn vaj klusām laupa:
Tā šakals tuksnesī rij kaulus pamestos.

Un kas to redz, uz mājām ašak steidz,
Aiz durvīm eeslēgtees, — un visu taupa,
Jo cilvecigo dzīvi dzīvot beidz.

Latvji

Klus' Rīga bailīgā nu izmirusi;
Tai noleegts viss: lemj atkal Ķeizarvalsts,
Štiks, vara, vilt's tai veenīgs balsts,
Kā kareivji eet ļaudis eelās klusi.

Rūc airoplans, kā muša apstulbusi,
Vaj automobils brēc, kā murgu malsts,
Bet dvēs'le-princese jau eemīgusi.
Vēl tālēs eedunas kā savads zvalsts.

Kas lolots, bijis mīļš, viss pārzeedejis;
Bez auleem rudens nāk kā pēdej's lāsts:
Nekad nav latvis valīgs valdit spējis!

Viņš gaitneeks tik: kad tautas pāri dodas
Un visu laupa tam, viņš postā gāzts;
Kad atdzīvojas, — dzeesmas viņam rodas.

Latvešu miljonara pili

Es pili eegāju, kas maksā miljonus,
Pa trepēm greznajām, kur tepiķi un vaŗš,
Un skatot linijas un garšas pilnos toņus,
Es biju peemirsis, ka apkārt valda kaŗš.

Pee durvīm peežvanu, te dzirdu soļu joņus,
Pats saimneeks rāmi nāk, reiz skaļš un slaidi gaŗš,
Bet līdzās viņam redz tā dzīves pavadoņus —
Un zāle dunet sāk kā kapos nāves maršs!

Kā spoki bāli tee, teem viseem mati sirmi,
Un soļi nedroši, balss kā iz kapa skan
(Zem kājām tepiķis — man likās — tārpu virma).

Pats sāpēs eebrēcās: «Mēs vergi svešai gribai,
Nav dabā preeka vairs, ne dzīves mērķa man;
Gals brīvai Latvijai un latvju patstāvībai!»

Seevas

Es apbrinoju jūs, ak seevas izsalkušās,
Kas bērņus skrandainos pēc maizes apkārt laiž,
Kam sirdis sacēlees ir viss, kas zemei kaiš,
Jūs — zilas, bīstamas, no bada uztūskušas.

Uz eelām skrejat jūs kā strūklas patrūkušas
Pret kaņeem vaimanat un varas nolādet,
Ik sirdi pārvaret un uztraukumu sēt,
Jo visas izbailes jau mājās izceetušas.

Bet rodas neleeši, kas spēj jūs grābt un kaut
Un tumsā nobendet, un naktīs aprakt dobēs,
Ļaut bērņeem veenatnē pēc jums bez gala kaukt.

Kas ir šee neleeši, šee jodi zemakee,
Šee tautu ēdeji, — vaj nemitesees tee?
Klau — viņu atbalsti līdz pamateem jau škobas!

Uztraukteem

Vissmagākais, kas tautai uzbrukt var,
Ir nemeers eekšējais, kur brāļi kaujas,
Kad ārejs eenaidneeks tai uzbrukt graujas,
Un tūkstoš melu ziņas tautas smadzen's skar.

Ta it kā slimneeks dziļos murgos dar',
Ko pavēl sirds, un liktenvarai ļaujas,
Pee zemes krūts kā beedets zvēriņš kļaujas,
Vaj strauji nikna stopu plecos kar.

Ta sevi posta tik, līdz zaudē visu
Gan varu, mantu, godu, prātu pat;
Tā sevi zaudeju es pats, kad izsamīsu . . .

Bet tiklīdz izjautajam skaidro prātu
Un turam veenību, un acis acis skat',
Ar ticību mums glābjošs padoms klātu.

Okupanteem

Mēs beeži saejam, mums tūkstoš vēlešanās,
Mēs zinam, darīt ko, kā savu tautu glābt,
Bet it kā zivīm mums uz smilts vaj'g mokās slāpt,
Un dzirdēt vaimanas dēļ dzīves apstāšanās.

Un redzet strēlneekūs pee kauna darbošanās,
Un svešos varmākas, kas aši laupīt, krāpt,
Un klusu jaceeš mums, kur nodeveji manās,
Kad bada ceetejeem vaj'g' dzīveem kapā rāpt.

Ak, leekas, neizturet vairs nerveem sāpošiem,
Mūs sagrābs trakums akls brukt virsū neleeseem,
Kas zaimo teesibas, smeļ dvēseli un gānās.

Ar viltu, varu veen kas cer še nomestees,
Lai vēlāk paliktos un valditu patees',
Bez zemes atļaujas, bez tautas peekrišanas.

Kāda jaunava

Šais deenās šausmigās, kad karš un iznīcība
Un trūkums galejais iz visām malām virst,
Kad tikdaudz asaru iz tūkstoš acīm birst,
Vēl tevīm zudusi nav maigā cilvecība.

Tu savā jaunībā, kā cēlā dzīves griba,
Iz mājām steidzees tur, kur mokās ļaudis mirst,
Bet vēlāk dvēsele tev eekšā dailēs nirst,
Lai ritā mostos tu kā meers un savvaļība.

Ar tevi staigāju nesen es teaterī,
Un zīdos melnajos kā burve vijees tu,
Jo viseem rādīji, ka vēl uz laimi ceri.

Tavs stāvs bij ceeši vīts, ikkatris solis svarīgs,
Sejs jūtu pilns un apzinīgs un garīgs.
Es tevi redzeju no simtām apskaustu.

Klasē

Kad klasē eeeju, kur tik daudz jaunu seju,
Kas skaļi uzsmej man un laipni terzet grib,
Kam varbūtībās sirds un skati leesmās zib, —
Es jūtu mostamees no jauna sevī dzeju.

Kā jauneklis kādreiz starp viņām laimīgs eju
Un raisu spārnus tām, lai tās kā kaijas viz,
Un dzilēs eeskatās, kur skaidri redzams viss,
Līdz kāpās izvelku tām bagatīgu zveju.

Bet jūt man sirds, jau jūt, ka tuvu šausmais gals
Man dzīvei krāšņajai (kur viņām daudz vēl preekšā),
Un skumji eeskanas man citkārt lepnā balss.

Uz mirkli apklustu un skatos sevī eekšā,
Vairs kaiju neredzu, tik bezdībenī smilts
Sāk mirdzet tā kā zelts — kā sveču uguns silts.

Versus saphicus minor

It kā Sapho es, vaj ar' Alkmans cēlais,
 Maigo jūtu rauts, tikai dvēs'lei klausot,
 Sirdi eevainots, asas bultas cauršauts,
 Tveŗu pēc kokles.

Laikā tumšajā, kad tik bads un bēdas,
 Lūk — kā pavasar' atzeļ vijolītes,
 Un kā eevu krūms, upei pāri kārees,
 Jaunavas līgsmo.

Un kā zvaigznajā katru zvaigzni vērot
 Tik mums sevišķi, tāpat cēlām būtēm
 Dzeesmu dzeedu es, vaj ikveenai savu,
 Sirds kad man pavēl.

Šoreiz atkal jau viņa citai kvēlo,
 Kuŗu skatīju straujā antikā dejā —
 Visas pārspēja veena būte maigā,
 Graciju meita.

Dzeed ar sirdi ta, lasot sirds tai balsi,
 Bet kad dejās skrej, sirds tad viņa visa,
 Augums pilnīgais it kā runā, staro,
 Seja kā sapnis.

Ko gan sapņo ta, kādeem deeveem kalpo —
 Sārtam Erosam, vaj ar Afrodītai?
 Nē, tik gracijai rāmā karaļmeita
 Dvēselē zeedo.

Bet man raujas sirds, acīs as'ras smēlas.
 Redzot daiļumu, kuŗam nedaiļš netik —
 Jūsma, gudribas pilns, tomēr nedaiļš —vai man!
 Tveŗu pēc kokles.

Kādai

Ak, labak netraucē vairs dvēš'les meera mana,
Sirds snauž kā ezers rāms, kam apkārt klinšu nakts;
Kad tava jautrā balss visapkārt skaņi zvana,
Man pēkšņi jaslēpjas, kur nejūt preeka takts.

Ko līdz, ja vēl kādreiz mūs jūtu trakošana
Tai mīlā eerautu, kur vētras, zvaigžņu vakts,
Un posts un gaviles un kvēlā ilgošana,
Vairs svabads nejūtos, jau gadeem rūpēs rakts.

Māc mani deenas darbs, jo dziļāk postā dzen,
Jo mūžs mans labākais, ar tautu apakš zemes,
Līdz es vairs nejūtu, vāj spīd kur zilgi debess! . . .

Es mirkli lūkojos tev skaidro acu dzelmēs
Un raujos projam tad, kaut sirds man sīt un sten,
Un veentulš eekritu kā niknas uguns svelmēs.

Nobendets

Kad veens es eeskatos pēc laika dvēs'lē savā,
Kur rūpēs sadrupis ir viss, kam bija augt,
Es skumjās neticu, ka var vēl zeedons plaukt
Un dvēs'le atmosteēs kā dūja dailes skavā;

Ka sirds vēl mīlet spēs, sauks muza man — «Es tava
Kā veenmēr bijusi, tev manus augļus traukt;
Kā senak, aizrautam, tev manu slavu saukt,
Līdz pašam peeri tev no jauna apvīs slava . . .»

Es skumjās eeslicis kā baigās Stīksas dzelmē,
Un manim krūtīs deg kā ogle kvēlā sirds —
Ak, leekas, jaizkūst man šajā sājū svelmē!

Kā var gan nobendet to dzīvību, kas cīnās
Pēc malka brīves tās, kas radišanā mirdz, —
To saprast nespējot, gars ceeš un mokās brīnās.

Kamdēl, kamdēl?

Kas izteiks to, kas klusā brīdī
Man sirdi dzel kā nātras dzel,
Kā nātras sabada un dzel.

Ak, tee ir zaimi, tumšee zaimi,
Ko izceetis, ko līcis ceest,
Un dvēs'li postā sveest.

Kamdēl, kamdēl tam notikt bija —
Ļaut vijoliti tiglī mest,
Un eekšā tumsā dvest!

Kamdēl, kamdēl es pats to daru,
Un tik daudz maigu zeedu raut
Sev varu ļaut?

Un zeediņš mans, mans veenīgais,
Mans zēniņš maigi jautrs, —
Jau ķēris tevi šautrs.

Jau tumšs un straujs tu tā kā tēvs,
Jau dvēs'le tava vaid un raud,
Tu pats veen viņu glaud!

Velupes krastā

Kas šē par skumjām šalc, es tikko as'ras valdu?
Kur viņas rodas tā, kur viņu avots verd?
Es, sāpēs iztvīcis, pee viņām plokū dzert,
Un mani pārvaret sāk garša rūgti-saldā.

Ta manu dvēseli kā izmisumā malda,
Pa nakti tumšako, kur meera nevar tvert;
Kā veļu valstī es, kur pārkoņbultām spert
Pat nava eespējas, pee melnā Joda galda.

Ak, tikai nozeegtees, tik vaimanat te varu,
Un atļaut ārprātam kā meesu ari garu,
Tik sapnī ģiftīgā vēl aizmirstibu just.

Jo šaubas mani māt, nav ceribas neveenas,
Aizveenam šausmīgaka deena nāk pēc deenas,
Ak jūtu — jūtu jau: man driz no zemes zust!

Aizmirstā mīlestība

I.

Ak moku ceeteja, ko reiz vaj sadragat
Ar straujo kaislibu es teecos sāpēs saldās,
Bet lepna tad kā klints, pret kuŗu jūra skaldas,
Un mēma bija tā, man ļaujot vaimanat!

Tik nu, kad pazaudej'si visu, bērnu pat,
Un tuva ārprātam, jau nāves mokās maldas,
Pee manis bēgdama ta savās šausmās valdas,
Pēc pēd'jās glābšanas sev manās acis skat'.

Bet kaut ta zemota par pēd'jo zemes spoku,
Vēl dziļās reevās tai kā skumju rozēs zeed,
Un savads daiļums vēl iz dziļās dvēs'les reet.

Es viņu nicinu un eenīstu un moku,
Līdz senās atmiņas kā vētra dvēs'lē brūk,
Es redzu seeveeti un mani zaimi jūk.

II.

Es redzu seeveeti, kas bija lepna, skaista
Kā sapņu karaleene, peerē zvaigzne tai.
Ta rāmi runāja, un viņas gudribai
Bij daiļa gracija, kas apburdama saista.

Man mīlet bija to, lai zeed ta sirdī laista,
Bet viņai bij jau cits, to viņa skūpsta — vai!
Es viņai uzbrūku kā sātans svētmeitai,
Līdz noveikts pretneeks mans, bet eņģels as'ras laista.

Nu bij man peelūgt to. Bet tumša vērsās ta
Kā ēna Hadesā; es viņu nicināju
Un pats uz jaunavu vēl nevainīgu gāju.

Es laimi baudiju. Un guva ari ta
Vēl bandu bērnu sev, kas viņai nu jau miris,
Bet viņas sērais mūžs šim bērnam līdzī iris.

III.

Bet liktens savedis mūs atkal kopā bija;
Ta visu zaudej'si, kas bij vēl atlicees
No skumjās pagātnes; es sirms jau palicees
Un sērās atmiņas mūs dziļā kaunā vija.

Kas viņa bija vēl? Man dvēs'le pārbaudija:
Vaj lauma, lemurs kāds? Kā tālak mūžs tai ees?
Vaj paštīcība, spēks būs viņā vairojees?
Jeb tik pa aizsaulī tās melnā dvēs'le slija?

Un atkal dzirdeju es tikai tumšos vaidus
Un elsas nespēkā, kas nevēlas neko,
Un izmocītā gara slimo domu svaidus.

Tai dzīve ļāvusi bij duset vairak rokās
Un arī mātei kļūt. Bet bezpamata mokās
Ta allaž mēdza krist un zaudēt visu to.

IV.

Kur dvēs'les modriba, kur gaišo jūsmu daile,
Kas viļ un sola daudz? Kur dzīvo domu spēks?
Kur visu pārbaudošs un tverošs pārcilveks,
Kas tukšās šaubas nīst un nepazīst, kas baile?

Kur dzīvās dabasspars, kas atvērtees grib kaila,
Līdz galam dot un ņemt, un nezināt kas grēks?
Ta neeka eedomu un spoku allaž bēgs
Un kuplos eteri kā Igdrazila smaila.

Nav sen vairs bijis tai un nebūs visa ta;
Ta debess nolādeta, zemes nepeņemta,
Viscauri mākslota, tik kauna dzīvei lemta.

Bij vēl tai atvase, bet nu kād zuda ta,
Nu ēnā jaet tai, kas dziļaka par nakti.
«Līdz kapa malai tu nu turesi tur vakti!»

V.

Es beidzot saciju . . . Bet šausmo bēdu preekšā
Tad pēkšņi sajutu, ka viņai — jūra sirds,
Kur kuģi grimuši, tik acis augšā mirdz,
Kā mūžu zvaigznes vēl, un viņās tik daudz eekšā

Slēpts moku kaislibas, kas manu sirdi loka,
Ka es, kas domajos jau sen no viņas šķirts,
No jauna izjutu, kā ta man dvēs'li spirdz
Ar moku daļumu, ko eeleek man kā rokā,

Līdz visu peedodot un aizmirstot, man teic:
«Es tevi mileju, kaut lepna pārskatijos,
Jo vēlāk atzītees tev savā milā bijos.

Bet nu, kad nāves tvaiks jau manu sirdi veic,
Es nācu izsacīt, cik mīļš man bijis tu,
Lai tavā tuvumā es kaut jel nomirtu!»

VI.

To dzirdot apklusis, mēms kauna pārņemts kļuva,
Un ceļos nometos, kā deeves preekšā, mazs;
Kas tik daudz ceetusi, tai nāve nav nekas,
Jo viss, ko pārmetu, tai netika vairs tuvu.

Tai rokas skūpstidams, es viņas dvēs'li guvu,
Līdz peekļaujotees man, tai sirds kā raisijās,
Tumšs demons, skumjš un dziļš kā mīlet taisijās,
Bet viņa preekšā viss par nebūtību grūva.

Tik vērās kaut kas tājš un plašs kā bezgalība,
Kas smeldzošs dvēselē un pārdabīgi skaists;
Un tur es eegāju, kā nāves lejās laists.

Uz lūpām skūpstīt to man radās nīkna griba,
Ta mēma peelāvās, un veenoja mūs nakts,
Kā pārle kvēloju es apakšzemēs rakts.

1918. g. aprīli.

Triolets

Ak mīlestības vaiņags košais,
Kamdēļ tik ātri vīti tu!
Pēc tevis meklē gars vēl mošais.
Ak mīlestības vaiņags košais,
Tik kvēli prātus apbuošais,
Iz rokām manām krīti tu.
Ak mīlestības vaiņags košais,
Kamdēļ tik ātri vīti tu!

Pagurums

Vairs nepatik šai posta zemē dzīvot,
Kur tautai noteikšanas pašai trūkst;
Kā tūkstoš brūču manās krūtīs sūkst,
Kad varmākas to nāk preekš sevis brīvot.

Kur latvju karogem bij mūžam plīvot,
Lai latvju valoda kā lakstīgalas dūkst,
Tur ļaunais pūķis vecā naidā rūgst
Un nebeidz mākt un šaust un dusmās spīvot.

Ak, kur lai paslēpjos, lai nesasneegtu
Man dzīvās sirds ta smacejošais tvans!
Nav brīvs neveens, ne miljonars, ne gans.

Bet sirds vēl trauc, lai nebijušo sneegtu:
Lai tauta izplauktu kā paparžzeeds,
Kur tikdaudz asiņu un as'ru leets.

Ārprāts

Bij saulains novakars, mēs abi kaut kur gājām,
Caur birzēm ēnainām, kur pakalns — tīrais zelts.
Gaiss bija violets, tu smaila, rokām vājam,
Mums sirdis kvēli pukst un domās mīla smeldz.

Mēs namu atstājām, kur bērnus ārprātīgos,
Pee darba radina un dzeedina un cer,
Ka rāmā dzīve tos vēl darīs veseligus;
No posta raisījees, skats dabas ainas tver.

Un tavu augumu, kas zeltainmaigs kā fejai,
Sev ceeši peeskaujot, pee vārgās dzimtenes
Tev prātus peesaistīt, tāpat kā savai dzejai,
Ar vārdeem maigakeem un tēleem pūlos es.

Tu visus spēkus vāc, lai prāts vēl skaidris kļūtu
Un pazīstamos sveic un gudri runat steidz.
Es tevīm sekoju ar nojautu tik grūtu,
Jo izmocītā sirds un prāts tev klausīt beidz.

Te pēkšņi klusē tu, te savilnota smejees,
Un valā raisotees ko netveramu teic . . .
Man elpa aizraujas, es uztraukts, nopūlejees —
No visa izceestā, lūk, tevi ārprāts veic.

Ārprātīgais

Ak, šausmas, vaimanas un dziļais posts un nakts!
 Es sapņi redzeju, ka prāts man bija zagts.
 Es biju atstāts, veens, vairs veetas nepazinu,
 Kur pašreiz atrados, bet galva — kā no svina.

Tik to vairs zināju, ka jateek mājās man,
 Kur mani saprastu un pasargatu gan
 No tūkstoš nelaimēm, kas mani apdraudeja,
 Jo bailes, nejustas vēl, manu dvēs'li sēja.

Vēl visu redzeju, jo deena jauka bija,
 Un šo to sapratu: lūk, gaŗam kaimiņš slija,
 Es viņam peesteidzos, lai aizved mani mājās,
 Jo prāts man aptumšots. Un viņš man līdzās stājās.

Pa kalnu, eeeļu caur pilsētiņu ceļš
 Mūs aizveda kaut kur, līdz viss man svešs un svēļš,
 Un cits kāds mani ved, kas tiši kaut kur malda,
 Bet pretimnāceji, kā parasts, jokus skalda.

Un es, es ceešu tik, pats sevī, veens un slims,
 Līdz bailēs eesaucos, kad pūļa troksnis rim's, —
 Kaut beidzot atrastu es savu māju, seevu
 Un dārzā balkonu ar smaržojošu eevu! . . .

Bet ak! kā Edips reiz, vaj garā aklais Lirs,
 Kas moku atmiņās tik līdz ar tautām mirs,
 Es teeku vajats, dzīts un dzīts kaut kur pa sētām,
 Aiz drātīm ķerdamees, ar plēsumeem un rētām,

Bezgala veentuļš, mēms, kaut sevī zinošs vēl,
 Kas senak bijis es, un sirds man žēlās kvēl.
 Ak! leekas neatrast nekad vairs manim māju,
 Un smiltis nokritis, es seju rokām klāju.

Halucinācijas

Ak Deevs, ak mīlais Deevs, es teešam nezinaju.
Vaj pateesiba ta, vaj tikai murgī bij.
Kaŗš ņsausmigais, kas ilgs mums vīseem pāri gāja.
Kā veeglu ārprātu ap mūsu galvām vij.

Te redzam sašautos, kas vārtās as'nīs savās,
Un turpat līdzās krit vēl ņrapnēls, mājā brūk,
Un loģi ņķindot plīst, lauž vaļā pārdotavas,
Teek izlaupītas tās, no dražām eelas jūk.

Bet reebīgaks vēl skats: nāk eekšā dzelza vīri,
Kam tagad peederam, tee nāves bailēs tric,
Vaj vīrsū nebērs teem no logeem leesmu tīru;
Skrej žīdi žēlotees, ar mums teem mūžu strīds.

Un nāk iz slēptuvēm, kā pašas elles svēpti,
Uz eelām dzimtskungi kā svētkos gavīlet;
Tee deezgan ceetuši, no strēlneekpulkeem svēpti,
Teem krāšņo pagātni būs atkal atgreetz spēt.

Un it kā kapenēs guļ latvju sāpju liķi,
Kā peles slēpušeas kaut kur tee klusi raud,
Un nami krāšņakee kā maitu pilnee diķi,
Mums negods, mēr's un bads un karatavas draud.

Slēdz skolas, avizes, slēdz važās pašvaldības,
Un mantas izlaupa un ceemus leesmām ļauj,
Jau sācees galejs bads, redz izdīlušas ribas
Kā zirgeem cilvekeem, tos nāve zemē ļauj.

Un eelas, baznīcas no ubageem jau pilnas,
 Ar vārgeem zīdaiņeem stāv mātes, kamēr sals
 Tām rokas krampjos rauj, tās brēc kā meža dzilnas,
 Un turpat ubags krīt, ko pārsteidz pēdej's gals.

Pa vidu invalids, jauns zēns bez kājas, rokas,
 Reiz ciņās strēlneeks brašs, nu aizmirsts kroplis vecs.
 Mēs sen jau dzīvojam kā agoniju mokās,
 Un sārts un meesās pilns tik vācu virsneeks rets.

Bet tu, kas atrauta no manis gaŗo gadu,
 Bez ziņas kaut kur brauc, glābt bērņus, sevi glābt,
 Un maldees svešumā bez aizstāvja, bez radu,
 Un vārģa nomokees no darba neatslābt!

Es tevi eeraugu jau ellī izceetušu,
 Kā vārģu eņģeli, kam gaišā seja smeģ,
 Ar rokām-lilijām man krūti apvijušu, —
 Bet mutē saldakā vairs tikai ārprāts skan.

Tu vēlees manim teikt, cik jūtees aplaimota,
 Ka mūsu mīla mirdz, kā burvīģs talismans,
 Un stāsti, runā man tik aizrauta un ļota,
 Bet mutē saldakā vairs tikai ārprāts skan.

Ta vēl tu neizprot, teic sevi savadneeci,
 Kas mūģam jauna būs, lai cik tai spēku šķēsts;
 Ak Deeģvs, ko peeredzet tu beidģot manim leeci!
 Ļauj, mīģā, skaut pee krūts, kur prāts jau tevīm dzēsts.

Jo tu man runat leec ar viņģasaules mēģēm,
 Un pakaļ Eiridikai apakģzemēs eet,
 Ak, lai tad noteek tā, no tavām ļautrām spēģēm
 Es neatsakos vairs, man sirdī mīla zeed.

Lai valda karš un bads, lai sadrūp drupās nami,
Lai augšup elle nāk, lai valda ārprāts dairs,
Mums mīlestība smeļ, mēs mūžam apskaužami,
No visām rūpēm brīvs es tagad dzejneeks kairs.

Ak, Eiridika, tavs es paleeku līdz galam,
Mums visur liktens veens, kā bijis, arī būs,
Sirds pārpildīta man no žēlabām līdz galam,
Par dzeesmu avotu ta nesikstošu klūs.

Kā senak klausisees tu manu kokļu skaņās,
Un akmeņi sāks kust, kā sapņos zvēri rūks,
Un visas vaimanas un šausmās nesaskaņas
Tev maigā dvēs'le dzīs, par tevi deevus lūgs.

Ka pašai nāves valstij tevi izraut spēšu,
To dvēs'le manim teic un sirds un griba, prāts,
Jeb ja to nespēšu, vairs saules neredzēšu;
Uz augšu, Eiridik, sneedz vājo roku — nāc!

Maldu zvaigzne

Ne velti saucatees jūs leelineeki,
 Jums leeli nodomi un leelas sird's,
 Jūs cīņās rūditi, kaut dzīvē leeki,
 Pār jūsu pulkeem maldu zvaigzne mirdz.

Šās zvaigznes vadīti, jūs pāri ejat
 Pār tautām, pilsētām kā vētra veen,
 Un troņus gāžat, tiranasin's lejat,
 Uz mērķi dzenotees arveen, arveen.

Jums nav vairs tēvijas, ne tautas savas,
 Kur ejat, robežas tur visas drūp,
 Preekš viseem apspeestem jums vētras skavas,
 Jums visa cilvece un zeme rūp.

Jūs izcīnij'ši simttūkstošas kaujas,
 Jums visur leesmu vārds un ātris darbs,
 Ja kur kāds pagātnē ar varu raujas,
 Tur izšķīr lēmums ašs un zobins skarbs.

Un savu liķu jūs jau neskaitijāt
 Nekad, ne nāvē eet, jums dzīvot grūt.
 Jūs tautas posta leecineeki bijāt
 Arveen, jums sirdis tagad lidzi jūt.

Un zvērigas tās pretim citeem zvēreem,
Kas miljardus rauš no grūtdeeneem,
Kas eet, līdz krit, un skateem nāves sēreem
Pēc žēlastības velti lūdzas teem.

Jūs skreet teem palīgā gan ātri bijāt
Un satreekt varmākas, vaj pašeeem krist,
Gan sneegā salāt jūs, gan leetū lijāt,
Līdz aizmirsāt, kad varets meerā mist.

Es redzejis jūs liķu kaudzes kŗautas
Ar bronzas sejām, draudu zvēresteem,
Un krūtis asinīs kā karogautus,
Un dūres paceltas virs kritušeem.

Kā fantastiskais nāves brauceens drāzās
Šee pulki aizsaulē no varoņeeem,
Un zvaigzne spožā liķeeem līdzī gāzās,
Uz mūžu mājām ceļu gaismot teem.

Bet vēl daudz fantastiskaks ļaužu gājeens
Ar dzeesmām, karogeem, kad uzvarets
Ir kādreiz eenaidneeks. Kā vētras mājeens
Tik kustīgs tas un veenojošs un svēts.

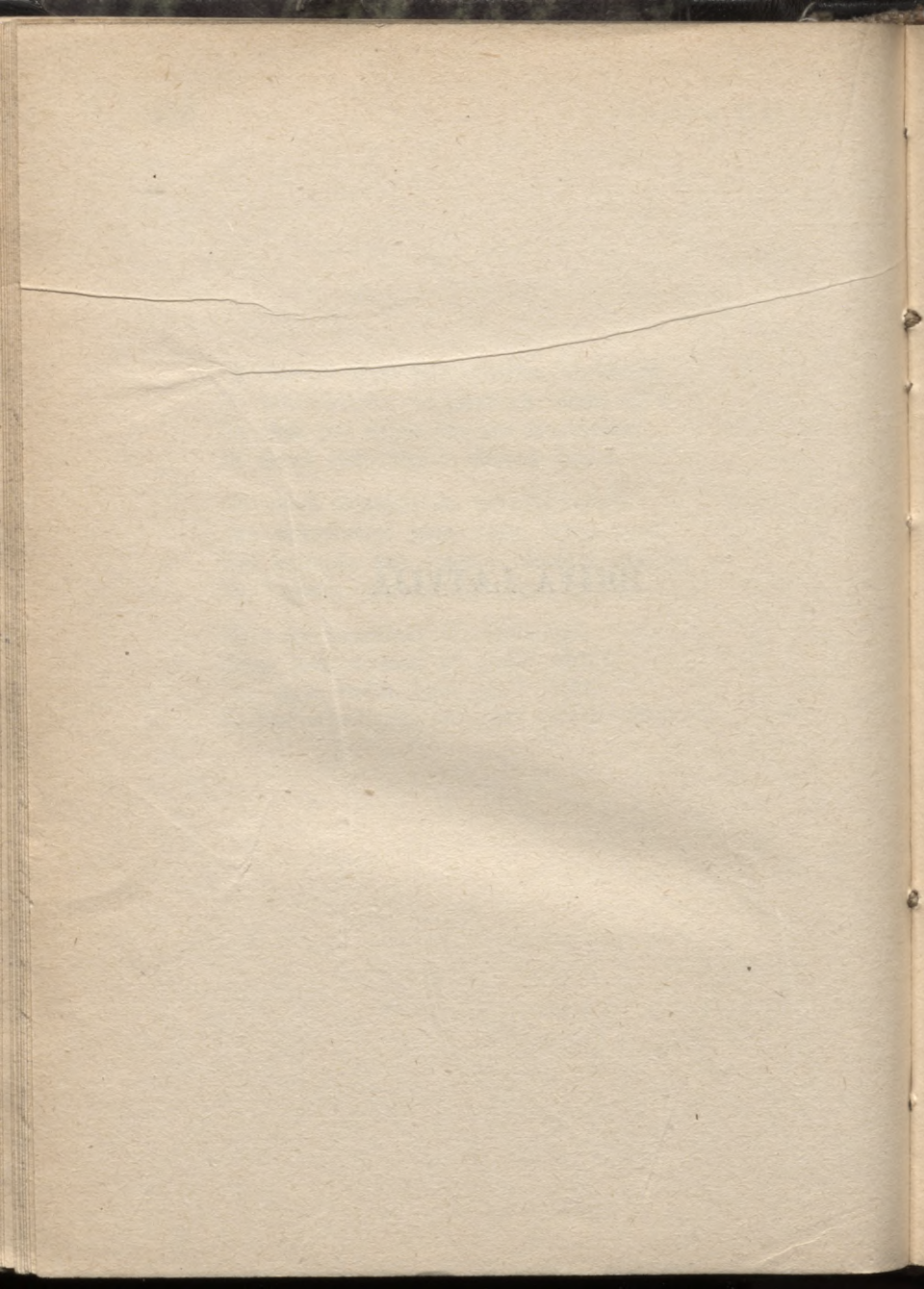
Tad leekas brāļi veen virs zemes valda,
Caur tūkstoš krūtīm pukst tik veena sirds,
Un veena nojauta kā mīla salda
Līdz as'rām darba ļaužu sirdis spirdz.

Un domas skrej par valstīm, okeaneem,
Te prātā kreevs, te francuzs, anglis tāl's,
Te sirds pee neģereem, pee indiaņeem,
Ik dzīvā būtē leekas mīlams brāl's.

Un mēmi paleekot jūs speežat rokas,
Vaj skūpstotees jums sejas laimē zeed,
Pat krituše tad, leekas, aizmirst mokas,
Un nebeidz dzīvojošeem līdzī smēet...

Ne velti saucatees jūs leelineeki,
Jums leeli nodomi un leelas sird's,
Jūs cīņās rūditi, kaut dzīvē leeki,
Jo maldu zvaigzne jums pār galvām mirdz.

BRĪVĀ LATVIJĀ

Jaunās tautas

Kas teiks, vaj augšamcelšanās vaj nāve
 Ir ta, kas tautas tagad pišlos maļ?
 Vaj vecais celms, ko karš ar saknēm rāva,
 Vēl laidis atvases? Vaj laimi kaļ
 Tee praveeši, kas liķus kaudzēm krāva,
 Jeb viss tik murgu lemuri un larvas,
 No rožu sarkaneem kas kļūst pēc darvas?

Vēl to mēs nezinam... Viss acis vil,
 Kas pārspilets, ko satrakotee milē.
 Jo visu pateesais mīt dziļi, dziļ',
 Un cilvēciba slēpta dvēs'les dzilē.
 Kas darbos leels, kas mūžam nepeevils,
 Tas rāmi uzcelt nāk un gudri zilē,
 Ko vēletees, kā pasākt šo vaj to,
 Līdz visu pārmērigo eezārko.

Un leekas man, ka tikai jaunās tautas
 Slēpj sevī nodomus, ko izvest spēs;
 Simts gadeem citu patvarībām ļautas,
 Tās darbības un milas sēklu sēs;
 No spēka radošā uz preekšu rautas,
 Tās sevi peepildis un pastāvēs;
 Bet sajuks aprēķini tautām vecām,
 Kas sabrūk jau, mūs sauli skatot lecam.

Vēlejšms

Kad sākās pasaul's karš, mēs droši paredzējam,
Ka viņa sāceji tik paši sevi veiks,
Ka pašas tautas tad vēl savu vārdu teiks,
Bet ka tik drīz tas būs, to gan vēl necerejām.

Nu tautu brālību mēs eedomatees spējam,
Un arī latvju cilts nu savu laimi sveiks,
Jo visi tirani par viņu valdit beigs,
Viss, viss nu zaļos, augs, ko kādreiz tautā sējām.

Bet kamēr Latvijai par valsti javeidojas,
Tai jābūt cēlakai kā bijusi jel kad,
Tik šķiru naidā velns vēl viņas laimi bojās.

No laipnām debesīm mēs tamdēļ prāta lūdzam
Un baltās latvju sirds, lai dzird to grēkus sūdzam,
Tad vara nezudīs iz rokām mums nekad.

Zeemeļ-Latvijas uzvaras deenā

Ak, kā gavilet, dzeedat, deet un lēkat
 Šodeen gribas man, kā nekad vēl dzīvē!
 Mūžu eenaidneeks, melnais bruņ'neeks sakauts
 Panikā aizmūk.

Latvju Lāčplēsim sejā ilgi vērees,
 Neredz ausu vairs, lai ko nocirst būtu,
 Tik kā zvaigznes mirdz pretim acis kvēlās
 Bālušā sejā.

Elles izdzimums, Jods ar desmit galvām,
 Krustu manijis, nemūk ātrak peklē,
 Nekā vāceets mūk, latvju nāsīm šņācot
 Taisnajās dusmās.

Prūšu salašņas pasaul's kara laukā,
 Sakšu kundziņus šaurām peerēm, krūtīm,
 Latvju vagarus, visus kopā vācis,
 Jods rauj uz pekli.

Ārpus likuma, ārpus žēlastības
 Melnā bruņ'neeka veeta karatavās,
 Latvju Zemitē latvju vējeem pūšot,
 Balinot kaulus.

Pilis eees nu latvju kareivs cēlais,
 Zemi izdalīt teem, kam zēme ņemta —
 Ak, kā gavilet, dzeedat, deet man gribas
 Uzvaras laimē.

1919. gadā, 22. jūnijā.

Golca-Bermonta tauta

Latvji salasijšees nāk no visām malām,
 Kā uz svinībām nāk, dzeedot dzeesmas jautras,
 Nāk no Burtneekeem tee, nāk no Latgal'malas
 Aizstāvet Rīgu.

Blakus igauņi eet, senā varoņtauta,
 Drūmi, noslēgti tee, ļaunu domu pilni,
 Eet kā mākoņi tee, zibiņo, grauž kā Jodi,
 Saspārdit vācus.

Leiši tālumā vēl dzird kā dimd jau Rīga,
 Pilneem nemeera teem raujas krampjos rokas,
 Mūža naidneekam tee, kas uz riteem spraucas,
 Gatavo slazdus.

Poļeem eenaids jau sens — tee no jūras šķirti,
 Beidzot nācis ir laiks — pagrūst tos, kas krit jau;
 Fošs ar roku tik mās, — lepnaiss polis trūksees
 Varmākas nobeigt.

Gadu tūkstoši eet, vāci kā senak zemi,
 Viltus, vara to balsts, ligumi — lupatas teem;
 Nezin cēluma tee, nezin dailes gaišās,
 Laupit teem — bauda!

Pat ja satreekti tee, ceļos speesti lūgtees,
 Vēl aiz muguras reebj, klusam žpauudz un bendē;
 Teešam dirmaņi tee, kā tos franči dēvē —
 Reebigā tauta!

1919. g. oktobrī.

Spoki

Eet kauju ugunis bez skaita latvju dēli, —
Tā upe smiltis sikst, tā kokus leesma rij, —
Un māte Daugava nes projam velus žēli,
Un drūmee ozoli teem pēd'jos kroņus vij.

Ak, kas gan apdzēst spēj mūs' krūtīs nikno kvēli
(Kaut lodes miljoneem kā bites pretim slij),
Ko gadu simteņos tur eedeguši tēli,
Kas mokās velnišķās reiz nomocīti bij!

Šo kvēli apdzēst var tik vācu asins jūra,
Kad kritīs pēdejaīs būs varmāka no teem, —
Pa nāves ezeru brauc latvju baltā būra.

Un, leekas, miljoneem no kapeem senči ceļas,
Jo nesikst pulki mums, bet peeaug aumaļeem, —
Vaj atreebt eenaideekeeem virsū spoki veļas?! .

Latvija — valsts

Lūk, zvaigznajs jauns ir radees debesdzīlē,
Un uztraukts vispasaules pētneeks skat':
Kas to tur peespraudis? Vaj maldinat,
Tas negrib mūs? Līdz klusam zilē —

«Ja divus gadus jau tas mirdzot nist un milē,
Tad pašai deevibai vaj'g būt tur klāt,
Un pašam kosmosam to modinat,
Bet viņam peedzimt nāves šausmu bilē.»

Ja, nāves agonijā mēs jau gadeem;
Eet brīvib's slāpe pāri nāvēm, badeem,
Mirst paaudzes, kam lemts bij cīņu sākt.

Bet, lūk, pee debess triju zvaigžņu seetiņš,
Mirdz otro gadu jau. List auglīgs leetiņš.
Un arajs sāk jau asins murgus mākt.

Latvijas atbrīvotajiem

I.

Tai bridī šausmajā, kad lauzās eekšā
 Mūs zemē eenaidneeks kā Jods un lāsts,
 Kas gadu simteem stāvej's saulei preekšā
 Un kuŗa dēļ tik bēdīgs mūsu stāsts,
 Kam krūtīs ledus veen, bet uguns reekšā,
 Un mērķis kuŗam — latvis peklē gāzts,
 Tai bridī viss, kas tikai vilka dvašu,
 Bēgt projam saposās ar gaitu ašu.

II.

Un liktens nezinams tad maldīt mūs
 Pa svešumu kā biklos bēgļus sāka;
 Mēs vārgi vaimanajām, kas gan būs,
 Ja beidzot teešam latvju gaišā bāka
 Pee jūrmalas par drupu kaudzi grūs?
 Jo mineja tik dzejas burvju māka,
 Ka nezust tautu starpā Latvijai,
 Kā neizsmeltees jūrai baltajai.

III.

Tad dibinajās pirmee bataljoni
 No latvju varoņeem, kas gāja mirt
 Dēļ brīvās tēvzemes: gūt ozolkroni,
 Ar viņu galvā velu miglā irt,
 Vaj aizdzīt naidneekus ar dūšas joni,
 Un tautai brīvai brīvus ceļus šķirt;
 Pee krūts tee sauli sev ar šķēpeem sprauda
 Un latvju slavu visās zemēs pauda.

IV.

Trīs reiz jūs eenaidneeku sakavāt
 Un eetreekuši dziļi prūšos būtu,
 Ja ļautu valdneeki; zem viņeem stāt
 Jums vajadzējās vēl, līdz nastu grūtu
 Jūs-sākāt noārdīt un spēkus krāt,
 Lai, brīvi teekot, uzvaru sev gūtu,
 Jo ko gan lidzeja jums asin's leet,
 Kād valdneeki jums teecās spārnus seet.

V.

Ak, cik daudz jaunekļu, kā deevu staltu,
 Tad slēpa veļu valsts, kur saule vairs
 Teem mīļi nespīd, eevu zeedu baltu
 Kur neplūc vairs, un skuķes vaidziņš kairs
 Kur nesmaida neveenam; klintis kaltu
 Tee redz tur aizsauli, kā tauriņš kairs
 Kur lido gars un sēri, sēri jautā,
 Vaj brīva jau ir mīļā latvju tauta?

VI.

Bet veeneem jums tad spēka bij par maz,
 Uz eekšu kaņojot, vēl brukt uz āru.
 Un noslaucija vācu milzens tas,
 Kas simtām tautu padarijis bāru,
 Ir jūs no dzimtenes. Ak, vaimanas
 Un posts un nakts! Cik sajutu tad vāru
 Ak, savu tautu es! Kā verdzene
 Preekš vāceem noleecās ta visur še.

VII.

Bet jūs, kas noārdeti kara breesmās,
Kā senee zemgaļi jūs aizgājāt,
Sirds asin's eevērpuši savās dzeesmās,
Kaut kreevus apjukušos, rūdināt
Par jaunu viņus dotees ciņu leesmās
Un katru tiranvaru sadragat:
Pusotra simta milijonu tautu
Jūs gadu valdijāt, lai līdzī rautu

VIII.

Vēl reiz uz dzimteni to sevīm ņemt
Un izdzīt vācēšus, cik veen to bijis,
Kopš gadu simteņem; tad pašem lemt
Par vārgo dzimteni, kur as'ru lijis
Par mēru jau, un kuŗu bads vēl kremt;
Ap galvu tai neveens vēl nebij vijis
Ta vaiņaga, ko valdineečes nes,
Pēc kuŗa iztvikuši visi mēs.

IX.

Un sākās brāļu karš tad valā laistais:
Tee, kuŗi kreevos valdijuši bij,
Tos vajaja, kam svešs bij virzeens kaislais
Un krūtis skaidra sirds. Kā gulbji slij,
Kad virsū metas ērglis, tā pats skaistais
Tad bēga tautas spēks, kam vācēets vij
Jau lamatas, par draugu uzmezdamees,
Un visu posta, mājup atvilkdamees.

X.

Ak, kādas atreebšanās, naidis un posts
 Tad zemē bruka! Ļauns ar labo kavās,
 Kā senču teikās, bada, ložu kots,
 Viss pūlis vaideja un pušu rāvās,
 No zemes milas aizveen ceešak josts.
 Tad modās viss, viss trūkās saitās savās,
 Līdz beidzot uzlidoja latvju gars
 Līdz zvaigznēm: veikts bij ļauno varu spars.

XI.

Un kā tas notikās, vēl nezīn paši —
 Ne gudree ministri, ne parlaments.
 Tik jūt to kareivji, kā vētra aši,
 Kas trencot kreevus, arī vācus lenc,
 Tad pēkšņi brāļojas tik skaidri, plaši,
 Un kauj, un sit, kā teiku varons sens —
 Sauc beidzot valdību no gūsta mājās,
 Un jaunā valsts pee veidošanās stājās.

XII.

Ak, slava kareivjiem lai mūžam skan
 Un brāļiem igauņiem, kas blakus stāja!
 No Cēsīm vāci mūk, no Rīgas arī gan —
 Un kaŗš un muzika pār zemi gāja.
 Nekad vēl skanejusi dvēs'le man
 Tik dzidri nebija. Nu vajā klāja
 Ta sevīm debesis, kur miljons svaigžņu trīc
 Un skaistā saule — tūkstoš sauļu līdz! . . .

XIII.

Bet nāca vēl no vakareem un rīteem
 Tāļš, viltīgs, tumši draudošs padebess:
 Iz senās paradizes projam dziteem,
 Tās vāceem žēl; vējš beezu miglu nes
 Un kuģim maldus, zaļos lauros vītam.
 Tad postu nomanam, ne tikai jūs un es,
 Bet visa valsts, zem lelgabalu duņas,
 Kas bij jau nometusi savas bruņas.

XIV.

Mūs sagrābis nu treeca pēdej's gals,
 Un bailēs mukām mēs, kad lodes plīsa
 Jau Pārdaugavā . . . Kāda brinumbalss
 Sāk sasaukt kareivjus. Kā spēja trīsa
 Par visu zemi eet, — ta bailes važās kals!
 Pēc pēkšņa apmulsuma īsa
 Iz zemes kareivjpuķi mēmi aug:
 Gan vīri, sirmgalvjī, gan zēni — raug!

XV.

Un tiltos stājušees, tee Daugaviņu
 Kā savu sargi tur, līdz peeaug spēks,
 Tad naktī pēkšņi pāreedami viņu,
 Kā lauvas virsū metas teem, kas bēgs
 Drīz veen kā kurti, zaudejuši viņu,
 Līdz puļkeem sajukušeeem prūšus sneegs.
 Bet nav vēl atjēgušees latvjī drošee,
 No jauna austrumos kauc vilki možee.

XVI.

Tee sirotaju pūli, kuņus bads
 Un tifs un utis nāvē dzen kā spokus:
 Nāk mongoļi un ķineets, viņu rads,
 Kā melnais padebess jūs lenc ar loku.
 Bet latvju Lāčplēsim jau ērgļa skats,
 Viņš dzīvs un ass un kaujā neprot joku,
 Viņš pulkus dala, frontes rauj un šķel,
 Un cinis mazais leelo vez'mu vel.

XVII.

Ak kareivji, ak lepnās divizijas —
 Jums neveen idejas un drosme, spēks
 Un flinšu zalves; ari bumbas vijas
 Pār galvām naidneekem. Kā zaķis bēgs
 Ne tikai vāceets, ari Leelkreevijas
 Mūs deenu slepkava un necilveks.
 Maz upureem jūs gūstat zvaigzni trešo,
 Un mājās saucat mūsu, sen jau svešo.

XVIII.

Ši dzeesma teem, kas cīņās svedušeēs
 Kā bezprātā, lai brīvi eekarotu,
 Kas nāves tumsā pulkeem speedušeēs,
 Lai gūtu tautai sencereto rotu.
 Vispirms lai dzeesmā savā dzeedu šos!
 Ak, tagad redz tee tautu atbrīvotu.
 Iz tūkstoš gadu dziļās vergu nakts
 To sauca ārā viņu spēka vakts.

XIX.

Tad, Breedi cēlais, tev, kas garā bijī
Kā deevs kāds neizsmelams, darbos plašs;
Tu bataljonus kaujā eevadiji,
Kā Imants bezbailīgs un straujš un ašs,
Par varoņgareem zēnus norūdiji,
Līdz jokodamees nāvē gāja dažs;
Un tevīm, Gopper, kaujās dzelza roka, —
Bet lāsts lai Vāceetim, kas lapsa loka!

XX.

Ak Breedi varenais, nu dusi kluss,
Ir gudrais Radziņš tevīm līdzīgs nācis,
Kā tu, viņš leels un, darot brīnumus,
To darbu galā ved, ko tu reiz sācis.
Kā tu, viņš domu pilns un dziļš un kluss,
Ap sevi varoņus, kas īsti, vācis,
Kauj vācus, leelkreevus un ostā ved
Mūs' kuģi svaidīto, kas gaismu met.

1. febr. 1920. g.

Generalim R.

I.

Tev, ģeneral, šis zonetas es veltu,
Tu mūžam nomodā pret naidneekeem,
Jo katra tava doma sveļa bulta teem,
Tu veenaldzigs pret slavu un pret zeltu.

Kā allaž talantu, ir tevi peltu
No demagogeem domās seklajeem
Es redzu jau; bet viltus praveešeem
Tu atgriez muguru, kas varā celti.

Un tevi noreet ļaus pat senee draugi,
Par kuņeem pāraks tu, tas skaidris man,
Jo tā šis likums mūžu mūžos skan.

Bet, cēlais, pārceest galā visu raugi,
Tu — republikas glābejs, un tavs štikš
Ne reiz vēl liktenstundā meklēts tiks.

II.

Bet vēl tev, ģeneral, es teikšu ko:
Ej eekšā latveetībā līdz pat galam.
«Lai tauta tevi jūt līdz nāvei dalam
Tās likteni!» — vaid kritušie par to.

Tik viņas eerašas vairs eevēro,
Tās naidis un milestiba lai līdz galam
Tev pilda dvēseli; tur kust būs salam,
Kas mantots svešumā; tās nezaimo!

Tik tad kā ozols, dziļi saknes laidis,
Ar zareem zvaigznēs eekšā raujotees,
Tu viņas milu eegūsi patees.

Un nākotnei labs ģenijs tevi svaidīs,
Ne tā kā Alkibiadu, kas pats
Veen sevi mīl, līdz krit viņš sadragats.

Kapitanam J. Z.

Jauns vanags izskrējis iz sava pērķļa,
Vispirms tu kavalerists kaujā stalts,
Bez bailēm, nepeekūstošs, dvēs'lē balts,
Tad vadons pasakains eekš Tireļ-mērķļa.

Ne darboņa, ne izlūka, ne cērķļa
Nav bijis straujaka, kas kaujās malts,
Kā Fenikss modees, goda zīmēs kalts,
Līdz samalts galīgi, bez domu svērķļa,

Kā senais Ajaks, savu meesu cērt
Un izsamisis eej spoku valstī,
Starp vājeem prātā badojeeš un salstī.

Es, tevi redzejis, tev durvis vērt
Uz gaismu gribu vēl, bezbailu varon! . . .
Greez laivu atpakaļ, bālšausmo Charon!

Šāvejbatāļionu attapība

Tajās uguns, breesmu, nāves pilnās deenās,
Kad kā divas jūras pār mums skalojās,
Vāci, kreevi tā, kā divas milzu seenas,
Eekļāva mūs, baltus, telpās šaurajās.

Nāvei trakojojot un leelgabalu dimai,
Izslaucit kā slotām zemi sāka jau,
Kreevi brēca tautai, nāves baiļu slīmai:
Mēs še kaņojam, tev telpu še vaīrs nav.

Un kā mākoņi starp dūmeem kulbas baltās
Seevas, sirmgalvjus un bērņus prom jau ved,
Bet tad eevaidejās naktīs, moku kaltās,
Cēlo vīru sirdis izeet nāvei pret'.

Drīz kā vanagi no visām latvju ģintīm
Saskreļ-šāveji būt breesmās tautai klāt.
Daugaviņa rūda tos uz savām klintīm
Mūžam savas dzimtās zemes neatstāt.

Nu bij eesākusees liktenīgā cīņa
Divu zemju žņaugā, jūrās pretejās;
Divu velnu rāsas mūsu zemi mīna,
Līdz par latvju galu abas sapratās.

Nu vairs ikdeenibai neatlika veetas,
Sākās brīnumi un latvju Indulmits,
Latvji rūdijās un rakās klintīs ceetās,
Lai par tēvu zemi nevalditu cits.

Kaŗa deevam ļaunam Jodam zvērejuši,
Vācus plosija kā lāči, lauvas tee;
Vācu pūķa asin's deezgan izlējuši,
Beidzot kreevu zaķus bruka vajāt tee.

Līdz kā siseppulki, kaujas pametuši,
Kreevi nesapratā guva mājās bēgt;
Bet kā jātneeki teem seglos satupuši,
Latvji ģeneraļus lika ķēdēs slēgt.

Apmulsušas galā abas tautas bargās,
Gudro latvju sauļas nevareja veikt;
Gana izlējuši asin's dārgās,
Frančeem, anġleem ļāva latvji kaŗu beigt . . .

Latvju attapību visas tautas pauda,
Brīvā Latvija nu kļuva zibošs vārds,
Likteņdeeves slepus karaļsegas auda
Tautai, kuŗas slava ees kā Pērkoņdārds.

Uzvaras svētki

I.

No visām latvju zemes malām
Uz Uzvarsvētkeem salasās
Un rokas sneedz un saskatās
Nu tee, kas stāvej'ši līdz galam
Par savas zemes brīvību,
Par visas tautas dzīvību,
Līdz atspītej'ši nāves salām.

II.

Tee leesmās jauni eegājuši
Ar dzeesmām tik un gavilēm
Iz puķu pilnām pavilēm,
Kur mātes, māsas atstājuši.
No simtām varām kūditi,
Bezgala leesmās rūditi,
Tee latvju valsti meklejuši.

III.

Nekas tos nava sabaidijis,
 Ne leelgabali dunošee,
 Ne drāšu žogi dušošee,
 Ko eenaidneeks ap viņeem vijis.
 Pee veleem nāves eelejās —
 Pat tur tee eeet teelejās,
 Lai zinatu, kas būs un bijis.

IV.

Jo ari tūkstoš varoņbari,
 Kas Tīrelpurvos grimuši,
 Vēl šobaltdeen' nav rimuši:
 Kad karš, tad palīdz viņu Gari,
 Jo šausmu brīžos tēlo mums,
 Cik svēts lai mūsu peenākums,
 Kad jaizcina liktenkaři.

V.

Un lūk, nu karavīri brašee,
 Kas šodeen Rīgā salasās, —
 Teem svešas gaitas parastās,
 Tee mirdz kā zibeņmeti ašee,
 Jo nāves baiļu nepazīst.
 Teem ātri visas brūces dzīst,
 Tee visa vāretaji plašee.

VI.

Eet Lāčuplēša kavaleeri
Kā viņu virsneeks, cildošee
Tik to, kas leels, un pildošee,
Ko liktens lemj. Teem apvij peeri
Kāds nereetošas saules stars,
Un sejās laistās deevu gars, —
Ar uzvaru tee nes mums meeru.

VII.

Lai slava skan pa visām malām,
Kur veen vēl sitas latvju sirds,
Lai lūpas veņas, acis mirdz,
Mēs atspitej'ši nāves salam!
Lai taures skan, lai bungas rūc,
Ka viss teek vaiņagots, kas gūts,
Lai ticam sev līdz mūžu galam!

27. janvarī 1921. g.

Kas par troksni mūsu Rīgā?
Vecce torņi grab un čīkst,
Laudis pulkā pārgalvigā
Gavilēs un smeeklos tvīkst.

Dzeesmu aukas joņodamas
Sākas, dzeest un atkal plūst.
Jauktā barā kungi, damas
Steidzot, tikko elpu gūst.

Kaŗa vīru rindas drāžas,
Karodzneeks un bundzeneeks,
Dzeesma teem kā jūŗa brāžas,
Simtas kājas spārno preeks.

Skatās ļaudis ziņu kāŗi,
Zalgansmagee nami drun:
Leelgabali rib kur pāŗi,
Debesis un zeme dun.

Kas par troksni mūsu Rīgā,
Revolucija vaj kaŗš?
Nē, mūs' tauta patvaļīgā
Raujas vēsturē kā maršs.

To mēs dzirdam trokšņeem cauri,
Rau, kur iznāk vesels pulks;
Esplanadē jūsmu auri,
Latvju himna — svētku tulks.

Romas troņa pretendenti,
Cik veen Eiropā to zin,
Karāļi un prezidenti,
Savā vidū latvjus min.

Latvija uz gaišās galvas
Zelta karaļkroni sprauž,
Tērpjas purpurā, un balvas
Tūkstošas vēl apkārt jauž.

Visa zeme rīb un dejo,
Vecās Rīgas torņi čīkst,
Mēness salts teem pāri klejo,
Mūros pēd'jā čūska nikst.

Dzeesma Latvijai

I.

Bij zeme — Latvija vēl nepazīta,
Kur ilgi mocīts gars un mīta sirds,
Un kuŗa asinīs un breesmās dzīta,
Caur vaimanām un postu allaž mirdz
Kā spodrais Auseklis, no stareem vīta,
Un gaišām dzeesmām straujās sirdis spirdz, —
Nu šītā zeme atņem brīvu elpu,
Starp tautām izkaŗoj'si plašu telpu.

II.

Ak dzimtā Latvija, tu māte, es tavs dēls,
Kas izbaudījis visu tavu postu,
Kas salis, drebejis, vēl būdams mazs un zēls,
Un kaunā dedzis, dzīts no gaismas nostu,
Nu kļuvis zibīnātrs un nikns un kvēls,
Lai sev ap krūti melno čūsku jostu,
Kas vidū jūŗas naida miltus maļ,
Līdz smagās vergu ķēdes pušu kaļ.

III.

Ak, kur tee krāšņee, pasakainee laiki,
Par kuņēem teikas min, kad latvis brīvs
Vēl savu tīrumu pilns dzeesmām aris naiki,
Un jājis kumeļā tik krāšņs un dzīvs,
Un braucis jūrā, lai to miglas tvaiki,
Vaj saule segusi, vaj veesuls sīvs —
Šee laiki atmostas, mēs — senee latvji,
Kad aizjājam caur piļu ozolgatvi.

IV.

Mums domas brīnišķas nāk galvā sērst,
Mēs dūšu ņēmuši tik krāšņi ceret
Kā vēl neveens, un ceras dzīvē vērst.
Ko vecās tautas gausi ņemsees peret,
To mums ar spēku būs uz veetas šķērst,
Mums sirds un zobens veenadi spēj deret,
Lidz izlēks dzīve jaunā tā no čaulas,
Kā stars no uzlecošās skaistās saules.

V.

Mēs tautām tiranus no troņēem treecam,
Kā varjagi par slāveem ejam lemt,
Mēs postam mantraušus, mēs lepnos leecam
Preekš tautas zemotees, pirms vārdu ņemt;
Un savu valodu mēs skaļi treecam,
Kas skauģeem vēl kā ērglis aknas krent,
Jo mēs tee zemotee par augsteem lemam,
Un visās leetās pirmee vārdu ņemam.

VI.

«Kā var tas notikt?» paši saucam mēs,
 Ka mūsu sauja miljonus vada?
 Ka veenkāršee visgudreem gaismu nes?
 Visdaiļos mērķus milzu tautām rada,
 Tos izsmelot iz šaurās dzimtenes,
 Un metot kulturslāņu dzīves kņadā,
 Kā spilgtas zvaigznes, kuŗas domas saista,
 Caur kuŗām dzīve kļūst tik brīnum skaista?

VII.

«Kā varej's notikt tas?» Mēs paši saucam
 Un brīnamees, cik krāšņs mūs' talismans,
 Caur gadu simteem kuŗu iznest traucam
 Iz vergu tumsas, kad kā pastarzvans
 Par mums ik mirkli likās pāri traucam!
 Nu sadzird bailēs to ik pēdej's trans:
 Tās smagās atmīņas no moku nakts,
 Un rūdinatās tautas dziļo domu vakts.

VIII.

Ja, domatajs jau tagad dažs ir mums,
 Kam līdzīga virs zemes otra nava;
 Viss mūžs mums bijis rūgts kā peenākums,
 Nav zeedejusi mums neveena pļava,
 Līdz nāvei mocīteem mums patvērums
 Ir tikai līdzceetīgā brāļa skava,
 Bet izmocītās dvēš'les meers tik vaidā,
 Kas beidzot sabeezejis mūžu naidā.

IX.

Kā asee peeši dara zirgu možu,
Tā ceešanās teek izasinats prāts;
Ne deen', ne nakt' gars nezin citu drošu
Preekš sevis aizsargu, prāts sacilats
Veen kaļ un rūda vīra sirdi košu
Un gribu radošu, kai dzīves sāts —
Kā tādu minam Raiņa tēlu vārgu,
Ko katra latvja sirds jau sajūt dārgu.

X.

Viņš darba tautas mūžs un prāts un sirds,
Viņš šautis mūs un bronzas tēlos lējis,
Kā sevi pats, un viņa zobens mirdz
Kā zibens preekšā mums, ko saredzejis
Jau katris vīrs, pat bērns no mātes šķirts;
Tam vaj ikveens ir tautā pazvērejis,
Kas tumsā ceetes, vaj ar jūt, kā ceeš
Tee tūkstoši, ko trūkums tumsā sveež.

XI.

Mēs kaisli prasam jau — kur ir ta vara,
Kas aplusinās mūs un šķels un treeks
Iz mūsu rokām zobenu ar sparū,
Un mūsu muguru vēl liku leeks?
Kur visa tauta sveic jau pavasaru,
Kur visu sejās zib un laistās preeks,
Tik karsti gaidītais nu beidzot nācis
Un māktās krūtīs skaļi čalot sācis.

XII.

Mēs turam varu, vara mums ir nu,
 Ne ķeizaram, ne tiraneem, bet tautai,
 Kas dzīvot radusi ar trūkumu,
 Pa tumšeem kakteem izmisumam ļauta,
 Kā likteni aizveenam varmāku
 Virs sevis jūtot, moku zaņķī rauta.
 Par sevi valdisim nu paši mēs,
 Jo vergu nebūs vairs eekš dzimtenes.

XIII.

Ak, veeglotu mēs viņā dzīvi jūtam,
 Kad tūrumi un druvas mūsu klūs,
 Un bagats atalgojums darbam grūtam;
 No mūsu govīm pļavas raibas būs,
 Un mežam milzenim, ar sparū gūtam,
 Tad mūsu namus celt, kad vecee grūs.
 Mēs savā zemē bagāti par leeku
 Pēc darba baudisim tad skaļo preeku.

XIV.

Un simtas fabrikas, kas Rigā rūks,
 Iz melnām trubām dūmu vāļus veļot,
 Un kaļot mantas, kuŗu zemkops lūgs,
 Pret maļzi eemainīt, — tās gaisu sveļot
 Ap sevi stādus māks un zeedus plūks,
 Bet darba ļaudim ļaus uz laukeem ceļot
 Ar ātreem vilceeneem un dabā rimt,
 Bet ritā jauneem jaunam darbam dzimt.

XV.

Un nezvērus no riteņiem un svīrām,
Ko sauc par mašinām, tad kalpinot,
Mēs klūsim svabadi preekš gara dzīrām,
Veens otram gatavi tad sirdis dot,
Tos garā veenojot, ko senak šķīrām,
Un dvēs'les dziļumus no jauna vērojot.
Viss labs un veselīgs ir daiļš tad liksees,
Un jaunais ideāls ar seno tiksees.

XVI.

Un tumsas nebūs vaīrs, jo skolās ees
No zemākās līdz visu augstākajām
Tad visa jaunība un gudra postu smees.
Kā darbs tad veiksees arī pašam vājam!
Bet ģeniēem, kas varbūtībās skrees,
Būs zvaigznes zemē raut, lai sirdis krājam,
Un radam dzīvi apskaidroti jaunu,
Tā sevī iznīcinot visu ļaunu.

XVII.

Bet mūri tee, ko senee latvji cēla
Starp upju satekām un ezereem,
Uz kalneem akmeņus kas smagos vēla
Un pilis krāva lepneem šķēpnešeem,
Kas viņus mocija un naidā šķēla —
No zemes jāpazūd nu viseem teem,
Jo pilis jāceņem ir atkal tautai,
No jauna valdišanas preekam ļautai.

XVIII.

Un augstām baznicām, ko cēlām mēs,
 Kas devušas ir mums tik grēka kaunu
 Un mācij'šas, lai vergu ķēdes nes
 Mūs' tēvi zemotee bez domu ļaunu,
 Un beidzot projam bēg iz dzimtenes,
 Kad atsauc šurp ta vācu baru jaunu, —
 Šais augstās baznicās nu preester' balss
 Lai sauc uz brīvību, kai nebūs gals.

XIX.

Bet krogi netīree, kas blakus baznicai
 Mūs' dvēs'les postīja ar reibu dziru
 Un murgos eveda, kur cerībai
 Bij katrai gals (jo zemneekšķīru
 Tā kungī balstīja, bet viņus tai
 Bij ēdinat, līdz savas dvēs'les liru
 Tee beidzot aizmīrsa) — nu krogi šee
 Par mantu klētim drīz būs kļuvušee.

XX.

Ak pils un krogs un baznica, ko vāci
 Kā varu, izvirtību, viltu mums
 Ir nesuši, kas tā mūs māca,
 Caur mūsu uzvarām kļūst patvērums
 Nu tautas brīvībai, lai gars ko sāca,
 Kā zvaigznajs pats un košais debesjums,
 Mūs' zemi vaiņagotu jauneem tēleem,
 Te tumsā zibošeem, te saules kvēleem.

XXI.

Nu visai Latvijai ir jamainās,
Lai nepaleek nekas vairs tāds kā bijis:
Ne kungs, ne saimneeks, nedz ar' strādneeks tas,
Kas vilkā aizkrāsne, līdz eeraudzijis
Tur nāvi, novīta. Lai atmostas
Par brāļeem visi nu, un ja tos vijis
Ir liktens veenkopus, tad viseem teem
Būs darbā dotees nu kā brīvoteem.

XXII.

Būs atmest lepnību un pārmēribu,
Kā koki lapas met, kad zeemels nāk,
Lai maijā maigajā par veenlidzību
Kā lakstigalas treektu. Sirds to māc,
Tiklīdz to aizkustinam mēs ar gribu
Un dzīvo gudribu, kas ritet sāk
Kā kvēlas asaras par bāleem vaigeem,
Drīz visu būti tveņot pirksteem maigeem.

XXIII.

Par zelta laikmetu mūs mācīja
Jau filozofi sen, bet nu tas sācees,
Ko jūt ik cilveks, jūt ik nacijs,
Par kuņām Marss kā negaiss bija mācees
Un šausmi plosījees, līdz kareivs sacīja:
«Nu deezgan grauts, prom peklē vācees!»
Kas mūžos celts ar darba tautas sveedreem,
Lai kļūst par mantojumu viseem beedreem.

XXIV.

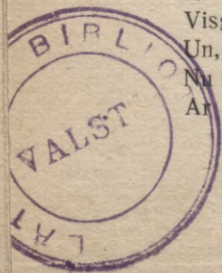
Vēl vētra trako, bet tik apvārkšņ' malās,
 Virs klajas jūras zelta mēness spīd,
 Sirds eeajata izdzeestošās čalās
 Kā balta kaija nākamībā slid,
 Kur tūkstoš gadus meers eekš Brinumsalas
 Sauc Hesperidas zelta augļus šķīt.
 Nāks Paradize tad virs vecās zemes,
 Šo zemi zobens ars kā mirdzošs lemess.

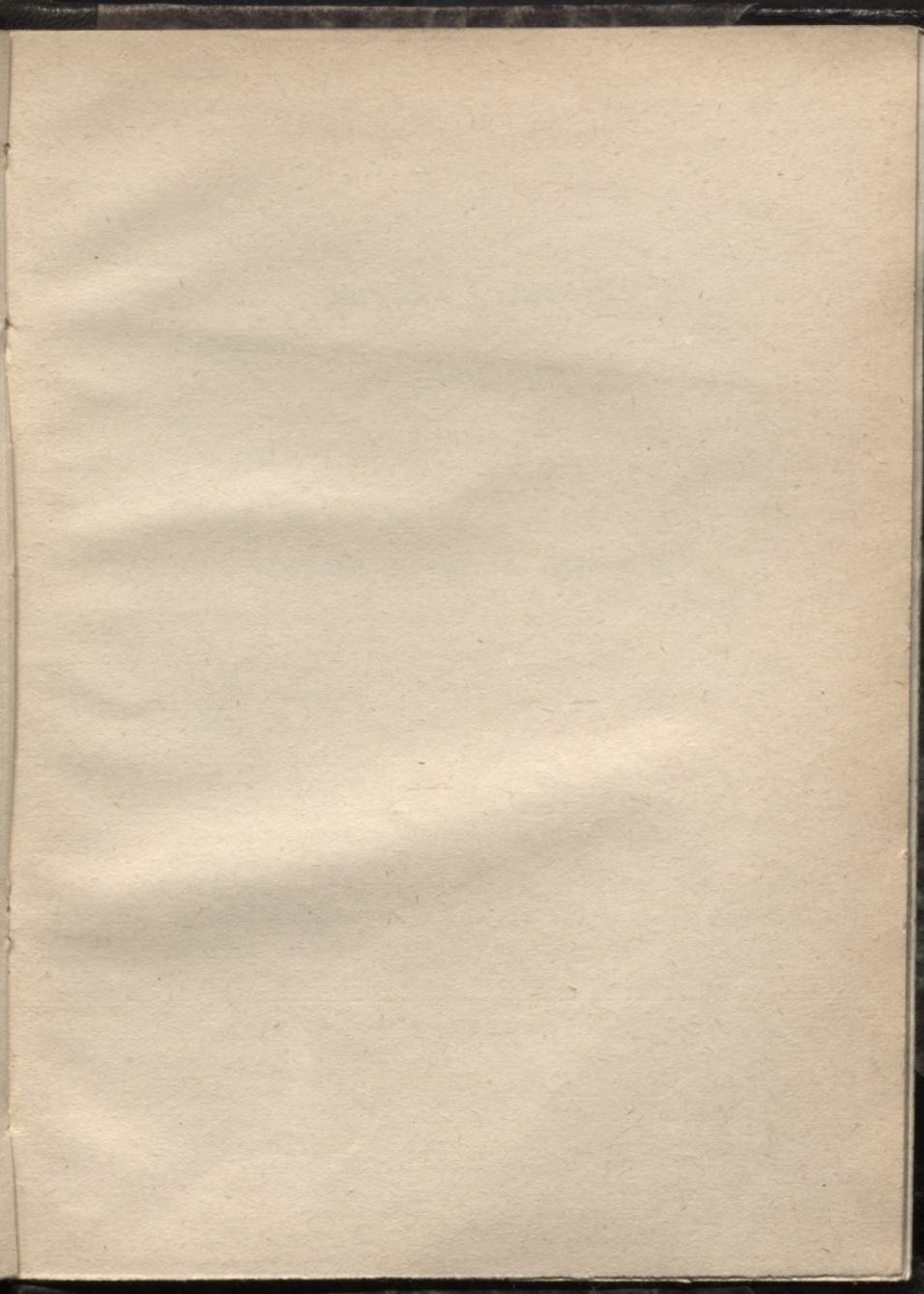
XXV.

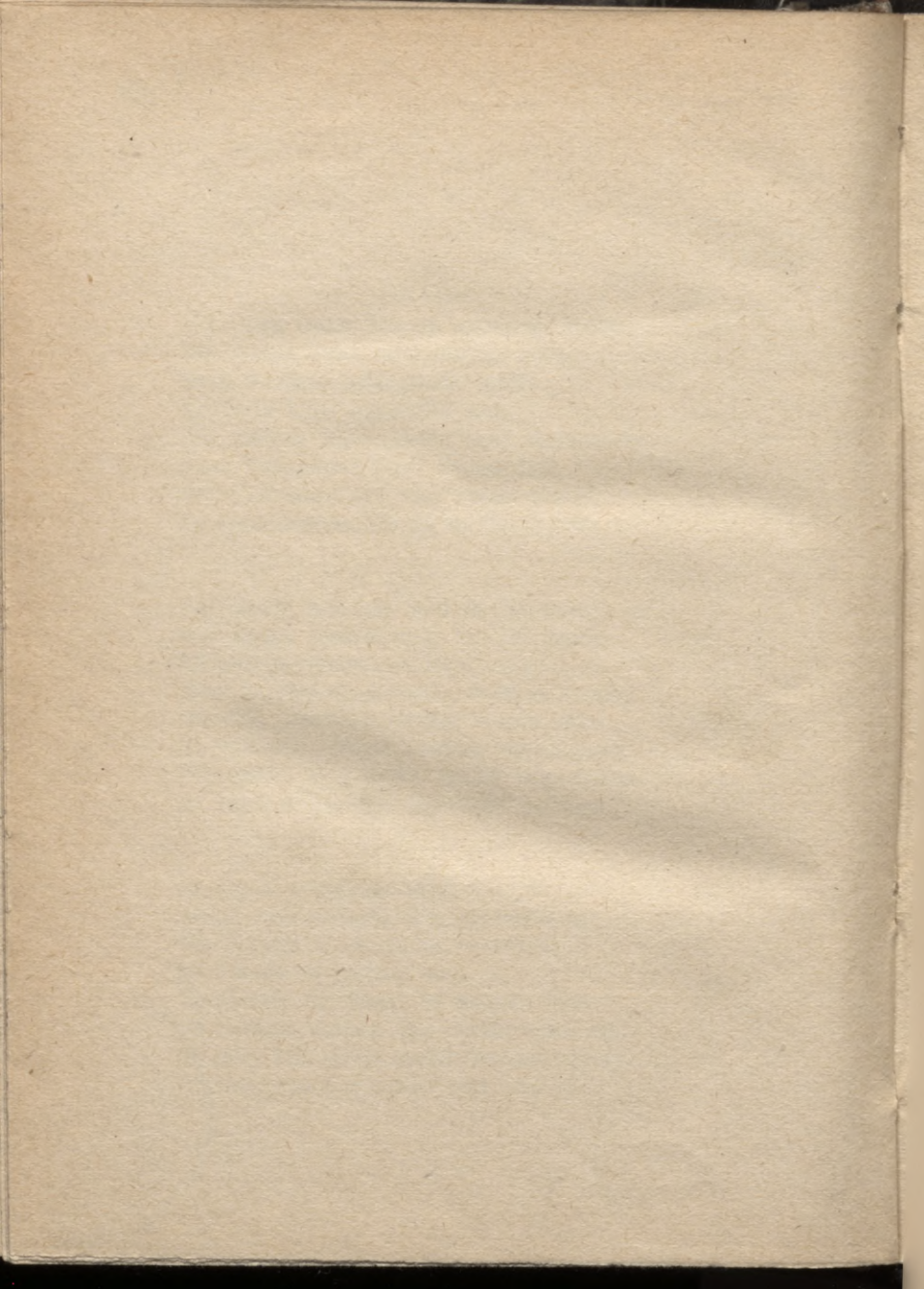
Bet tautas laimīgās kad domat sāks
 Par tumšo senatni, mūs latvjus minēs
 Kā pirmos cīruļus; uz Rīgu nāks,
 Mūs' kaŗotajeem krāšņus svētkus svinēs,
 Un viņu pēcnāceji tūkstoš laurus vāks,
 Ne mūžam verdzības vairs nepeeminēs.
 Pee mums kad darba ļaudis saimmeekos,
 Ar tūkstoš mantām zeme apbērs tos.

XXVI.

Ik tautai noglabata brinumsvilpe
 Snauž dziļi dvēselē, kas modinata san
 Tik burvigi, jo ļauns tur neeetilpa.
 Kā valoda ta īpatneji skan,
 Visgudrais neizbēgs tās maigā cilpa,
 Un, leekas, daiļaka par visām viņa gan.
 Nu laiks būs latvju dzejai augšam celtees,
 Ar uzvarošu joni zemei pāri veltees.

SATURA RĀDITAJŠ

Kastalavots	7
-----------------------	---

EESKAŅAS

Pasaule	11
Dzejneeks	12
No ka es eedvesmets	13
Pēc brīvo deevu sejas	14

NEMEERS, POSTS UN SKAISTUMS

Nemeers

Pro domo sua	17
Pirmās traģedijas	18
Raditajs	19
Leelpilsētas dzejneeks	20
Tas, kas ģenials	21
Dzejneeks	22
Visur dzīvei līdz...	23
Marķizs	24
Leelpilsēta	25
Es biju karnavalā	26
Sfinksas smaids	27
Skumjas	28

Septiņi nāves grēki

Ir veegli...	31
Grēks	32

Greizsirdība	33
Nodevība	34
Baudkāriba	35
Ļaunums	36
Pašdeevinašana	37
Skopulība un dvēseles slinkums	38
Skaudība	39
Atgriešanās	40

Ļaunā pilsēta

Tēva mājās	43
Tumšs audums	44
Vidus mēra pilsonis	45
Eelas publika	46
Labajā publikā	47
Restoranā virs pilsētas	48
Savā dzīvoklī	49
Atsvabinašanās	50
Es — zocalists	51
Nemirstība	52

DABAS GADS

Agrs pavasars	55
Jau atkal pavasars	56
Svētdeenas rīts ceļā	57
Lauku mājās	58
Ceļš	59
Dabas maigums	60
Tu jautā...	61

Draugam	62
Dabas misterija	63
Maija vidū	64
Atmiņas	65
Pavasara pagājusi	66
Pee dabas	68
Bez domām	69
Kā aizeet mana deena	70
Zem ozola	71
Himne seeveetei un Febam	72
Seeveete	73
Netikliba	74
Lauku meitens vētrā	75
Lauku traģedija	76
Pērkoņa negaiss	78
Daba saules rītā	79
Afrodite	80
Dabas preeks vasarā	81
Rondo veenkāršais	82
Mežā	83
Es atkal saviļņots	84
Kā paradizē reiz	85
Pēcpusdeenā	86
Jaurā sirds	88
Cik meerigs vakars	89
Rondo veenkāršais	90
Rondo savītais	91
Stanza	92
Stanza	93
Kapenēs	94
Nāves eņģelis	95

Triolets	96
Kluss leetus	97
Vētra	98
Nāk rudens	99
Aizmirsts ābols	100
Asteras vēlās	101
Sērotees man neapnik	102
Dabas stūris	103
Un tik roka roku tur	104
Pee dabas	105
Rudens bagatība	106
Vēlā rudeni	107
Zeemā	108

SIRDS

Maternitas	111
Slimneecei	115
Marche funèbre	116
Amoris somni	118
Tam, kas mīl	123
Rudens	124
Ķerubs	125
Erots	126
Fiametai	127
Tu esi brīnišķa	128
Kancona	129
Erato	133
Par ko lai dzejoju? Rondo savitais	134
Vēl kādas atmiņas. Versus Asclepiadeus quintus	135
Es atkal veens	136

KARŠ

Karš tālumā

Kara dzeesma	139
Nepeepildamais	141
Eiropas karš	142
Pavasars	143

Karš tuvumā

Aeroplans	147
Šaipus un viņpus Daugavas	148
Bēgli	149
Aitu brēceeni	150
Mocekļi	151
Aizmirstee	152
Savvaļneeks	153
Veterana talismans	154
Mākslīneeks	155
Dr. M. V.	156
Tautai	157
Bet tee	158
Karš	159

BĒGULOŠANA

Maskava	163
Kremlī	164
Seeveetei no Aglavenas tipa	165
Jachta. Frederikai Zaks-Jakovļevai	166
Rainim 50 g. jubilejā	167
Pee Fallija zārka	168

Golcinā	169
Svešā malā	170
Vijolite. Gazella	171
Muzas sauceens	172
Jautajums	174
Rumjanceva bibliotekā	175
Zeedonvējš	176
Svešumā	177
Revolūcija	178
Kareivju aizlūgšanas	179
Jukas	180
Leelā ideja	181
Atkal mājās	182
Versus Asclepiadeus secundus	183
Versus Alcaicus	184
Versus Alcaicus	185
Versus Alcaicus	186
Versus saphicus minor	187
Lirika	188
J. Lautenbacham-Jūsminam 70 gadu jubilejā	189
Rondo saliktais	190
Dzimtenes labad. Versus saphicus minor	191
Versus asclepiadeus quartus	192
Versus asclepiadeus tertius	193
Versus saphicus major	194

VĀCU VERDZIBĀ

Jaunā Kina	197
Tauta	198
Rīgas krišana	199

Atkāpšanās	200
Veens mirklis	201
Versus saphicus major	202
Uzvaretee	204
Latvji	205
Latveešu miljonara pili	206
Seevas	207
Uztraukteem	208
Okupanteem	209
Kāda jaunava	210
Klasē	211
Versus saphicus minor	212
Kādaī	213
Nobendets	214
Kamdeļ, kamdēļ?	215
Veļupes krastā	216
Aizmirstā milestiba	217
Triolets	223
Pagurums	224
Ārprāts	225
Ārprātīgais	226
Halucinācijas	227
Maldu zvaigzne	230

BRIVĀ LATVIJĀ

Jaunās tautas	235
Vēlejšums	236
Zeemeļ-Latvijas uzvaras deenā	237
Golca-Bermonta tauta	238
Spoki	239

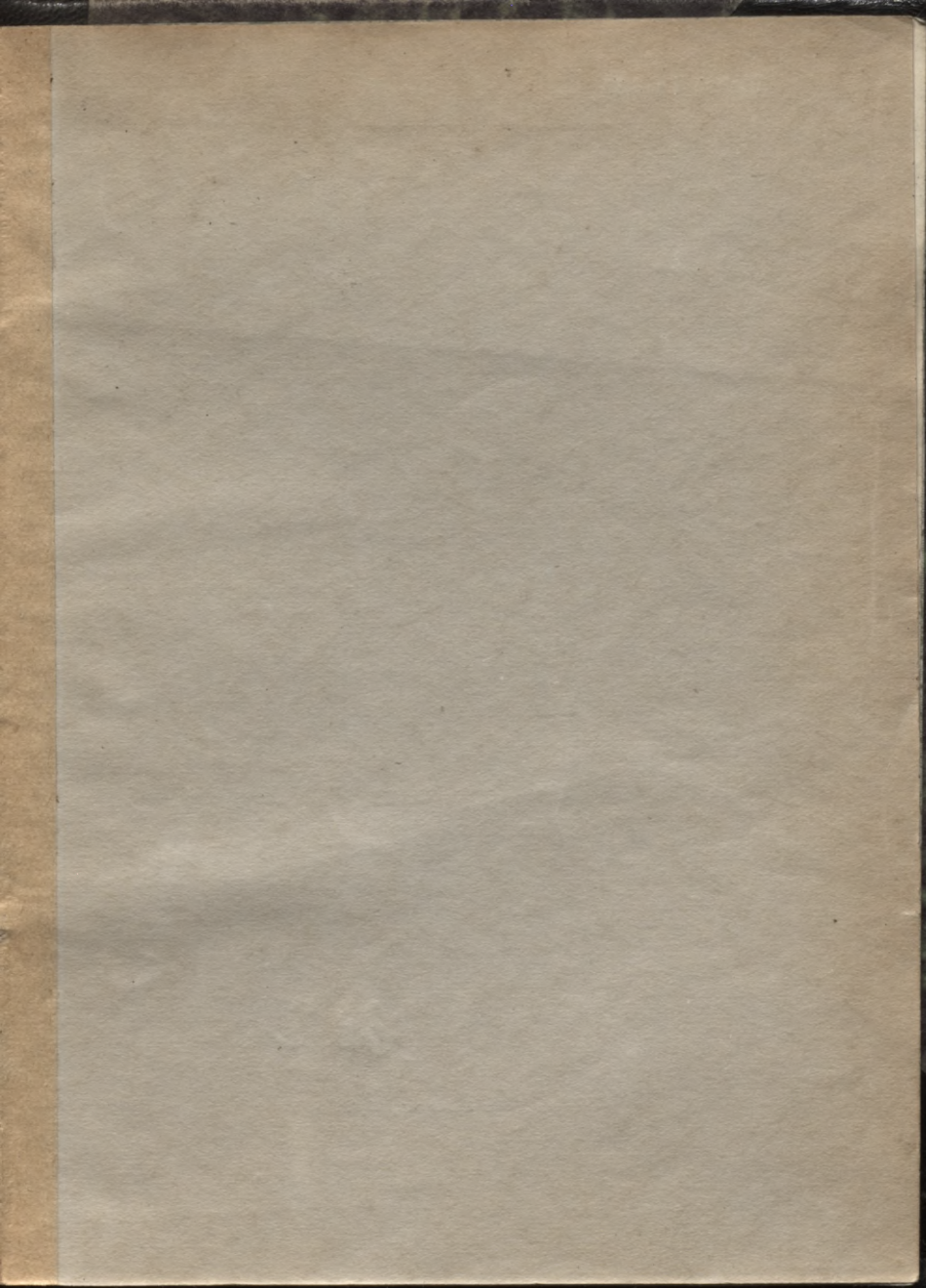
Latvija — valsts	240
Latvijas atbrīvotājiem. Oktavas	241
Generalim R.	248
Kapitanam J. Z.	250
Šāvejbataljonu attapība	251
Uzvaras svētki	253
27. janvārī 1921. g.	256
Dzeesma Latvijai. Oktavas	258

IZLABOJUMS:

166. lappusē dzejā «Jachta» otrā pantīnā no augšas izlaista rinda. Minētais pantīnš lasams šādi:

Bet negaiss satumsa. Un dziļi kāpās zvelta,
 Ta šausmi cinijās, līdz grima eekšā tur,
 Kur drūmo zvejneekbars preekš zvejas viņu tur,
 Tai burās nolaistas, ta kaut kur pušu šķelta.

L 2307

Maksā Ls 3.50

22307

Golts & Jurjans, Rīgā.

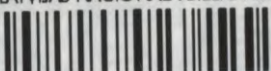
17. FEB. 1925

9/5

24. -]

LATVIJAS NACIONĀLA BIBLIOTEKA

0306112675

